

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

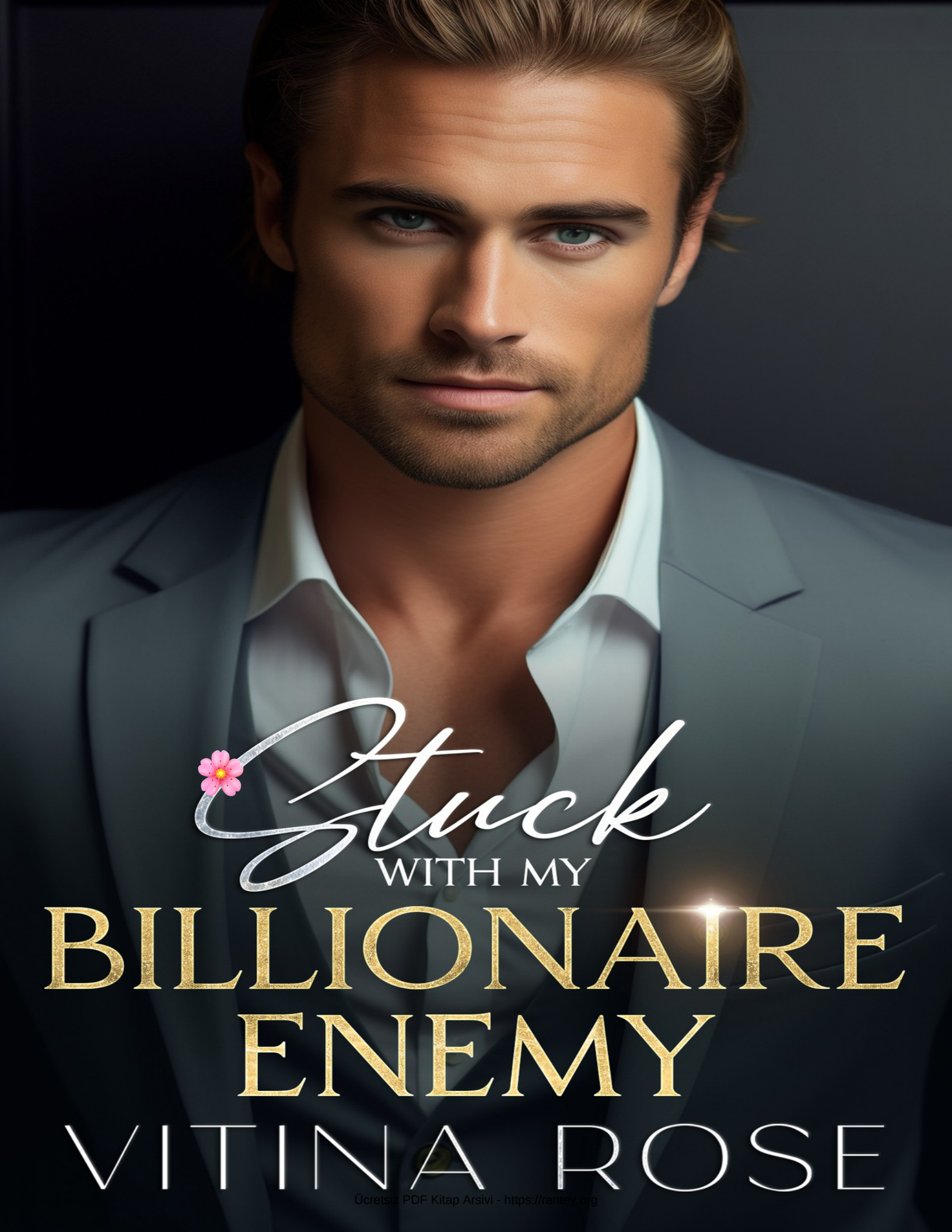
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 Stuck
WITH MY
BILLIONAIRE
ENEMY
VITINA ROSE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Stuck With My Billionaire Enemy

V tII na Rose

Copyright © 2024 by Vitina Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için iletişime geçin hello@vitinarose.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı tarafından: Kapakları Alın

Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca .](#)

Birinci Bölüm

~ETHAN~

"Kahve için teşekkür ederim." Claire kirpiklerinin arasından bana gülümsüyor ve çenesiyle lavabodaki boş fincan ve tabağı işaret ediyor.

"Dün gece için teşekkür ederim." Manikürlü ellerinden birini tutup dudaklarıma götürürken ona sırtıyorum. Onu ilk kez eve götürmüyorum, bu benim için alışılmadık bir şey değil ama gece paylaştığımız her şey sabah bitiyor.

"Her zaman bir zevk." Elini benimkinden kaydırıyor ve parmakları çenemin yanından geçiyor. "Külotumu bulursan sende kalsın," diye fısıldıyor, mavi gözleri muziplikle dans ediyor ve kalem eteğini, altındaki çıplak tenden başka bir şey göstermeyecek kadar kaldırıyor.

"Onları özlemeyecek misin?" Otomatik pilotta hareket ediyorum, eteğini aşağı çekmeden önce poposunu tokatlıyorum.

Claire gülümseyerek dişlerini alt dudağına gömüyor. "Bunun kadar değil." Eli kasıklarına değıyor ve ben de elini tutup onu kendi etrafımda döndürüyorum.

Şu anda bunun için zamanım yok.

"Biliyorum, iş çağırıyor. Ben kendim çıkarım." Dönerek göz kırpmıyor ve uzaklaşıp köşede kaybolmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Yakında görüşürüz, yakışıklı." Sesi evin içinde yankılanıyor.

"Beni çok fazla özlememeye çalış." Kıkırdıyorum ve asansörün sesini duyuyorum.

Kahvemden bir yudum alıyorum, yeni aldığım çatı katının şık mutfak adasında dururken acı tadı duyularımı uyandırıyor. Tavandan tabana pencerelerden LA'in uyanışını izlerken her yudumun zihnimi temizlemesine izin veriyorum. Buraya uyanmak için çok çalıştım ve yeni evimin her santimetresinin tadını çıkarmayı planlıyorum. Dün gece mutfak zeminini oldukça kapsamlı bir şekilde keşfettiğimi hatırlayınca dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Gözlerim hala cilalı mermer fayansların üzerinde duran bir çift dantel külotun üzerine kayıyor. Eğilip onları yerden süpürüyorum. Birkaç saniye düşündükten sonra onları çöpe atıyorum.

Onları özlemeyeceğini söylemişti.

Sabah güneşi pencerelerden süzülerek mekâna sıcak bir parıltı yayıyor. Oturma odası ve mutfak alanı bitişik, iki alanı ayıran büyük bir bar mutfak adası olarak sayılıyor. Peluş kanepeler olabilecek en iyi şekilde bir canavar; kimsenin taşakları birbirine sürtünmeden on kişilik bir partiye ev sahipliğı yapabilecek kadar büyük. Beraberinde

ve onu tutmaya karar verdim. Bana New York'ta sahip olduğum ve kız kardeşimle akşam yemeklerimizin çoğunu yediğimiz çok daha küçük versiyonunu hatırlatıyor.

Kız kardeşim Elana'yı ve en iyi arkadaşım Adrian'ı New York'ta bırakarak Los Angeles denen boktan gösterinin yüceltilmiş ana sahnesine taşınmamın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Ve ne lanet bir yıl oldu.

Birkaç yıl içinde CEO'luğa yükselme düşüncesiyle, işletme müdürlüğü pozisyonuna kadar yükseldim. Ama kaderin başka planları vardı, daha doğrusu eski CEO'nun vardı.

Birkaç ay önce, eski CEO ve benim için bir akıl hocası figürü olan Bay Vanderson bombayı patlattı. Görevden ayrılma kararını açıkladı ve yönetim kurulu kalıcı bir halef seçene kadar beni geçici olarak yerine atadı. Rakip mi? Bay Vanderson'ın hırslı ve bir o kadar da kibirli yeğeni Brad Thompson'dan başkası değil. Kafası kıcına o kadar girmiş ki, öz amcasının neden kendisi yerine başkasını seçtiğini kendine bile soramıyor.

Olay örgüsünden bahsediyorum.

Bu "küçük" terfi beni sorumluluklar ve fırsatlarla dolu bir kasırganın içine fırlattı, hem güç hem de servette önemli bir artıştan bahsetmiyorum bile. Dolayısıyla, şu anda Los Angeles'ın gördüğü en iyi bekâr evi olarak hizmet veren abartılı çatı katı.

Gerçek şu ki; evimi özlediğimi söylemek yetersiz kalır. Hem Adrian hem de ben CEO olduğumuz için, programlarımızın uyuşma ihtimali Los Angeles'lı kızların bellerinden daha zayıf - şüphesiz yüksek profilli bir estetik cerrahın sayesinde. Ve şimdi, Elana ve Adrian'ın sonsuza dek mutlu bir birliktelik yaşamasıyla, ikisini de ya görüyorum ya da hiç görmüyorum. New York'tan yeni döndüm, orada Elana'nın mezuniyetine katıldım ve ardından çok sevimsiz bir evlilik teklifi aldım. Bu düşünceye kafamı sallayarak gülüyorum.

Kahvemden son bir yudum alıp yeni evime şöyle bir göz attıktan sonra anahtarlarımı cebime koyuyor ve fuayedeki asansöre doğru ilerliyorum. Bugün Amerika'nın en büyük gıda zincirlerinden biriyle toplantım var. Şirket uzun zamandır onları bizimle anlaşmaya ikna etmeye çalışıyor ve zor bir topluluk olduklarını kanıtladılar, ama ben daha zorluyum. Ne de olsa bu hayaller şehrinde öğrendiğim bir şey varsa o da talihin cesurlardan yana olduğudur.

Çatı katımın özel garajına girdiğimde, şık siyah Mercedes'e yaslanmış şoförüm Logan'ın görüntüsü beni karşılıyor. Adam tam bir sakinlik ve profesyonellik timsali.

"Günaydın Logan," diye başımı sallayarak selamlıyorum onu, dudaklarımın kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Günaydın Bay Turner," diye cevap veriyor Logan, arka koltuğun kapısını benim için açmadan önce saygılı bir şekilde başını sallayarak.

Logan direksiyonun arkasındaki yerini alırken ben deri iç mekâna kayarak rahatça yerleşiyorum. Garajdan çıkıp Los Angeles sokaklarında süzülürken motor mırıldanıyor.

Pencereden dışarı bakarken, telefonum cebimde vızıldıyor ve gelen bir aramanın sinyalini veriyor. Arayanın kimliğine bir bakış attıktan sonra yüzüme yayılan bir sırıtişla aramayı kabul ediyorum.

"Koca sikli eğlence, bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?" En iyi arkadaşımı selamlıyorum ve dikiz aynasından Logan'ın bana bakmasını sağlıyorum. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı.

"İkinci bir işin mi var? Aferin sana, dostum." Adrian'ın sesi dalga geçerek tizleşiyor.

Onun şakacı iğnelemesine kıkırdıyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Yola çıkmak üzereyiz ve Elana aramak istedi." Arka planda anahtarların şingirtisini duyuyorum.

"Çabuk olmalıyım. Ofise gider gitmez hazırlanmam gereken bir toplantı var." Saatime bakıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Hâlâ zamanım var.

O daha cevap veremedi tanıdık bir ses, şakacı atışmalar eşliğinde hattı kesiyor. "Seni seviyorum!" Elana'nın sesi arka planda çınılıyor, sözleri kahkahalarla noktalanıyor.

"Bu benim için miydi yoksa senin için mi?" Gülüyorum, el değiştiriyorum.

"İkisine de!" Elana yine arka planda bir yerden bağırıyor.

"Ona benim de onu sevdiğimi söyle," diye sırtarak cevap veriyorum. "Düşünüyordum da, sana hâlâ yeni evimi göstermedim."

"Köprünün altındaki karton kutunun çok güzel olduğuna eminim, kardeşim." Adrian homurdanıyor, ben de gülerek başımı arkaya atıyorum.

"Kibar ol, yoksa sıçanlara seni içeri almamalarını söylerim."

"SWAT ekibi değil!" Adrian'ın kahkahası, Elana'nın kıkırdamaları eşliğinde hatta yankılanıyor.

"Ben ciddiylim." Dışarıya bakıyorum, birkaç koşucu ve köpeklerini gezdiren insanlar görüyorum. "Siz de yakında gelmelisiniz."

"Eminim Elana farelerle kaynaşmaktan başka bir şey istemez ama programımız dolu."

"Dolu mu?" Kendime bir homurtu daha kazandırarak soruyorum. "Asistanına programını yeniden düzenlemesini ve buraya ne zaman gelebileceğini bana bildirmesini söyle."

"Madem bu kadar kibarca sordun, ne yapabileceğime bakıp seni ararım. Bugünkü toplantıda iyi şanslar."

Birbirimize veda edip telefon görüşmesi sona erdiğinde, pelüş koltuğa yaslanıyorum ve şükran duygusu içimi kaplıyor. Los Angeles her ne kadar kalabalık olsa da çok yalnız bir yer olabiliyor ve beni ayakta tutan şey de bu: sevildiğimi bilmek.

Logan şık Mercedes'i CBK Media'nın yüksek ofis binasının önünde durdurduğunda, kaldırıma çıkmadan önce ona başımla selam veriyorum. "Sonra görüşürüz Logan. Altı gibi, tamam mı?"

"Anlaşıldı, Bay Turner," diye başını sallayarak cevap veriyor Logan, arabasını sürmeye hazırlanırken yüzündeki ifade hiç değişmiyor.

Son bir el sallayışla, önümde yükselen heybetli yapıya, yeni imparatorluğuma odaklanıyorum. Bakışlarım bir an için binanın yanındaki küçük kafeye kayıyor ve sonra saatime bakıyorum. Asistanım Annie aylardır bana o dükkândan kahve getiriyor. Kısa sürede günümün en güzel şeylerinden biri haline geldi. Kahvelerine çatlak koyduklarına yemin edebilirim çünkü muhteşem. Yine de bir kez olsun kapılarından içeri adımımı atmadım. Ve bugün de farklı değil.

Amaçlı adımlarla ofis binasının cam kapılarından içeri giriyorum, beni tanıdık yüzler ve dostça baş sallamalar korusu karşılıyor. Onları geçip asansörlere doğru ilerliyorum. Asansörlerden birine binip üçüncü katın düğmesine bastığımda aklım yaklaşan toplantıya kayıyor ve içimde kısa süreli bir endişe kıvılcımı çakıyor. Şu ana kadar hiç kimse o piçleri bizimle anlaşmaya ikna edemedi ama bu toplantıyı düzenleyenler de onlar - daha önce hiç olmamış bir şey. Bu toplantının sonucunun farklı olacağına dair bana umut veren tek şey bu. Ama ben ayrıntılar üzerinde duramadan kapılar kayarak açılıyor ve yönetici süitinin cilalı iç mekânı ortaya çıkıyor.

Bakışlarım masasının başında dikilen asistanım Annie'ye takılıyor. Ona hevesle karşılık verdiği büyüleyici bir gülümseme sunuyorum.

"Günaydın Bay Turner." Yerine otururken gözleri şakacı bir şekilde parlıyor.

"Günaydın, Annie. Bana kahve getirebilir misin lütfen? Her zamankinden. İstersen kendine de bir tane al." Masasının önünden geçerken ona gülümsedim.

"Elbette efendim," diyor Annie nazlı bir gülümsemeye.

Ona göz kırparak ofisime doğru ilerliyorum.

Tavandan tabana pencereler odayı doğal ışıkla dolduruyor, şık mobilyaların ve duvarları süsleyen canlı sanat eserlerinin üzerine yumuşak bir parıltı yayıyor. Masamın önünde pelüş beyaz bir kanepa, yanında uyumlu koltuklar ve bir sehpa duruyor. Buraya gelir gelmez tüm ofisi yeniden döşettim.

Memnun bir iç çekişle sandalyeme yerleştim ve bugünkü toplantı için evrakları düzenlemeye başladım.

Beş dakika sonra, keskin bir kapı sesi geniş ofiste yankılanıyor ve dikkatimi önümdeki klasörlerden uzaklaştırıyor.

"İçeri gel Annie," diye sesleniyorum arkama yaslanarak.

Ama kapı açıldığında, eşikte duran Annie değil, şu anda görmek istediğim son kişi. Brad kapıyı arkasından kapatıyor ve gülümsüyor.

Evet, hâlâ dişlerin varken gülümsemeye devam et.

Sadece onun varlığı bile odada bir gerilim dalgası yaratmaya yeter. Eğer bu şekilde içeri girdiyse, o zaman

Annie kahvemi almak için dışarı çıktı bile. Beni uyarmadan onun buraya gelmesine asla izin vermezdi.

"Bakın kanalizasyon ne çıkarmış." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı yana eğiyorum. Beni defalarca bir kaktüsle kıcımdan sikmeye çalışan birinden hiçbir zaman hoşlanıyormuş gibi davranmadım.

"Sana da günaydın Ethan," diye selamlıyor Brad beni gözlerine hiç ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Ona kaşlarımı kaldırarak selam veriyorum, uzun zamandır kıcıma batan bir diken olan bu adamın huzurunda içgüdüsel olarak gardım yükseliyor. Brad Vanderson, ayrıcalıklı yetiştirilme tarzı ve hak sahibi tavrıyla, özellikle de gıpta edilen CEO pozisyonu için süregelen rekabetimiz göz önüne alındığında, beni küçümsediğini belli etmekten hiçbir zaman çekinmemiştir.

Brad elinin rahat bir hareketiyle odaya doğru ilerliyor, kendinden emin bir şekilde sırtarak ofisime bakarken küstahlığın sınırlarında geziniyor. Parlak kahverengi saçlarına sıçrayan jölenin kokusunu buradan alabiliyorum.

"Sadece Greenfoods'la olan görüşmende sana şans dilemek istedim," diyor. Tercümesi: Umarım toplantıya giderken ayağın takılır ve ölürsün.

"Teşekkür ederim Brad." Bakışlarıyla yüz yüze geldim. Onu katılmaya davet etmemi istiyordu. Neredeyse gülecektim. "Onlara selamını iletteğimden emin olabilirsin."

Brad'in yüz hatlarında kısa süreli bir kızgınlık titreşimi belirliyor, ancak bunu çabucak pratik bir kayıtsızlığın ardına gizliyor.

Evet, olmaz, sik suratlı. Çöp adaya geri dön.

"Pekâlâ o zaman." Kaba bir baş hareketiyle topuklarının üzerinde döndü ve beni bir kez daha düşüncelerimle baş başa bırakarak çıktı. Buraya gerçekten de toplantıya katılma umuduyla geldiğine göre oldukça gergin olmalı.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandığında, Brad'in varlığı artık üzerimde olmadığı için gerginliğim biraz olsun dağılıyor.

Ama tam olarak rahatlayamadan, bir başka keskin vuruş havada yankılanıyor ve dudaklarımdan sinirli bir iç çekişin çıkmasına neden oluyor.

"Evet," diye sesleniyorum, Brad'le geçireceğim bir dakikaya daha hazırlanırken ses tonum sinirlilikle karışıyor.

Kapı yavaşça açılıyor ve elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle Annie içeri giriyor. Onu görünce içimi bir rahatlama kaplıyor, odaya doğru adım atarken dudaklarımdan kenarlarında içten bir gülümseme belirliyor.

"Özür dilerim," diye hayıflanıyor. "Kahve alıyordum ve onu ofisinizden çıkarken gördüm."

Elimi kayıtsızca sallıyorum ve gülümseyerek kahveyi masama bırakmasını izliyorum.

"Kendin için de bir tane aldın mı?" Kahveyi kendime doğru yaklaştırırken soruyorum.

"Evet, efendim."

"Güzel." Bir yudum alıyorum ve arkama yaslanıyorum. Zengin, kadifemsi tat dilimin üzerinde dans ediyor. Bir parça fındık ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Çok lezzetli.

"Hepsi bu kadar mı efendim?" diye soruyor ve ben teşekkür ederek başımı sallıyorum. Aniden aklıma gelen bir düşünce Annie'yi geri çağırmama neden oluyor. Bir kez daha bana katılması için işaret ediyorum, aklım zaten yaklaşan toplantıya doğru koşuyor.

"Aslında, Bayan Landon'ın ekibi için kahve getirebilir misin?" Fincanımı kaldırarak sordum.

"Kesinlikle." Annie hiç vakit kaybetmeden başıyla onaylıyor.

Son bir teşekkürle birlikte Annie'nin isteğimi yerine getirmek için aceleyle gidişini izliyorum.

Konferans salonuna adımımı attığımda damarlarımda güven dolaşıyor, bakışlarım bana bakan yüzleri tarıyor. Masanın diğer ucunda Greenfoods'un CEO'su Bayan Landon oturuyor. Beni gördüğünde dudaklarında beliren belli belirsiz gülümseme onun çelik gibi dış görünüşünü biraz olsun yumuşatıyor.

"Bayan Landon," diyerek onu sıcak bir şekilde selamlıyorum ve kendimden emin adımlarla ilerlerken ona en çekici gülümsememi gösteriyorum. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

"Sizi görmek de güzel Bay Turner." Cevabı samimi ama çekingen, selamıma kibarca başını sallayarak karşılık verirken bakışları değerlendiriyor.

Zor bir kadın.

Çok erken zorlamamam gerektiğini iyi biliyorum - Bayan Landon kurnaz bir müzakereci ve onu kazanmak istiyorsam dikkatli davranmam gerekiyor.

"İkramlar için teşekkür ederiz. Her şey çok lezzetli." Elini masaya doğru salladığında, hareketini takip ediyorum ve gözlerim önümüze dizilmiş kahve fincanlarına ve atıştırmalıklara takılıyor. Annie onlara sadece kahve getirmemişti, hayır. Her türlü pişmiş yiyecek de var.

"Ekibinizin bunları beğendiğini duyduğuma sevindim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Konferans odasının cam duvarlarına doğru bakarken, Annie'nin hemen dışarıda durduğunu görüyorum, aramızda ince bir onay işareti geçiyor.

Bu kadına bir zam yapmam gerekiyor.

Bunu yapmak için aklıma bir not alarak dikkatimi beni izleyen beş kişiye geri veriyorum ve toplantıya girmeye hazırlanırken Bayan Landon ve ekibini yerlerine oturmaya davet ediyorum. Oyun yüzümü takınmanın ve onlara Ethan Turner'ın neden bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu göstermenin zamanı geldi.

Üzerinde biraz uykusuz kaldığımı itiraf etmekten utanmadığım, özenle hazırlanmış sunumuma başlarken

CBK Media'nın masaya getirebileceği yenilikçi stratejiler ve teknikler hakkında konuşurken odadaki enerjinin değiştüğünü hissedebiliyorum. Bayan Landon ve ekibi dikkatle dinliyor, ben ortaklığımızın markaları üzerinde yaratabileceği dönüştürücü etkinin canlı bir resmini çizdikçe yüzlerindeki ilgi giderek artıyor.

Şimdi sıra gılda.

Birden konferans odasının kapısı büyük bir gürültüyle açılarak herkesin dikkatini çekiyor.

Ne oluyor lan?

Kapıya doğru döndüğümde kelimelerim bir an için duraksıyor, bakışlarım kapı aralığında duran figüre kilitleniyor.

Gözlerim önümdeki manzarayı içime çekerken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor; sırtından aşağı dökülen ateşli kumral saçlarıyla şaşırtıcı derecede güzel bir kadın. Bal rengi gözleri öfkeyle parlıyor ve damarlarımda elektrik çarpmasına yol açan bir yoğunlukla bana sabitleniyor. Bir kalp atışı için, onun ani ortaya çıkışı ve bakışlarının gücü karşısında hazırlıksız yakalandığım için dilim tutuldu.

"Sen!" diyor, sesi keskin ve suçlayıcı, sivri parmağı doğrudan bana dönük.

İkinci Bölüm

~ANGEL~

Gözlerim önümdeki yakışıklı şeytanla kilitleniyor ve görünüşe bakılırsa, kim olduğum ya da parmağımın neden yakında kıcına kadar girmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Yeşil gözleri berrak ve doğrudan bana bakıyor.

"Ben mi?" Kaşlarını kaldırıyor, sesi sabit ve pürüzsüz. Öfkemin sıcaklığının her gözeneğimden yayıldığını hissedebiliyorum.

"Evet, sen," diye feryat ediyorum, sesim zorlukla kontrol altına alınıyor. "Bütün bunların arkasında sen varsın, değil mi?"

Yüz ifadesi şaşkınlıktan hafif bir eğlenceye dönüşüyor ve hangisinin beni daha çok çileden çıkardığına karar veremiyorum.

"Neyin arkasında, tam olarak?" diye cevap veriyor, ses tonundan sadece öfkemi daha da körükleyen sıradan bir kibir damlıyor.

Pislik herif!

Odadaki herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama şu anda onların varlığı umurumda bile değil. Önemli olan tek şey karşımda duran, dünyada yanlış olan her şeyin vücut bulmuş hali olan adam.

"Yandaki binayı satın alıyorsun," diye suçluyorum, sesim her kelimede yükseliyor. "Ve şimdi ev sahibim bu yüzden beni evden atıyor!"

Adamın kaşları "*Öyle mi?*" der gibi havaya kalktı. Ama sonra elini kirli sarı saçlarında gezdirirken yüz ifadesi yeniden hafif bir eğlenceye dönüşüyor ve ben onun bu umursamaz tavrı karşısında hayal kırıklığına uğruyorum.

"Buranın insanları suçlamak için uygun bir yer olduğundan emin değilim," diyor sakın bir ses tonuyla. "Ama bunu daha fazla tartışmak isterseniz, belki de bunu daha uygun bir ortamda yapabiliriz?"

Onun sözleri içimde yanan ateşi körüklemekten başka bir işe yaramıyor. Ona bir öfke seli boşaltmak için ağzımı açıyorum ama sonra gözlerim odanın ortasındaki kahve ve unlu mamullerle dolu masaya takılıyor. Öfkem bir an için duraksıyor, *çünkü* önümdeki serpmenin kesinlikle benim lanet olası kahve dükkanımdan geldiğini fark ediyorum.

"Bu... Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Kekeliyorum, sesim inançsızlıkla titriyor.

"Gülüyor muyum?" Adonis'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, ama sonra ifadesi gerçek bir şaşkınlığa dönüşüyor ve ben onun görünürdeki cehaleti karşısında bir hayal kırıklığı dalgası hissediyorum.

Aptal numarası mı yapıyor?

"Dükkânımdan kahve alıp beni kovuyorsun," diye suçluyorum, sesim her kelimedede yükseliyor.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan farkındalığa dönüşüyor ve sözlerimi anlarken gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum.

"Kahve dükkânı senin mi?" diye soruyor, dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor!

"Hayır, kaptan habersiz. Ben sadece kendimi aptal yerine koyma modunda uyanan bir deliyim," diye karşılık veriyorum, alaycılığım ısıyor. Ve herkesin gözleri üzerimdeyken, kafama dank ediyor. Kendimi aptal yerine *koyuyorum*.

Adam cevap veremedi orta yaşlı bir kadın özür dileyerek araya giriyor.

"Bu hoş sohbeti böldüğüm için özür dilerim." Ethan'a bakıyor, o da kaşlarını çatarak cevap veriyor. "Bunları sen mi yaptın?" diye soruyor, masadaki atıştırmalıkları ve kahveyi işaret ederek.

Boğazımı temizliyorum, birden kendimi mahcup hissediyorum. Harika, dışarı atılıyorum ve yemeğim yüzünden eleştiriliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, kızgınlığım yerini şüpheyi bırakıyor.

Kadın bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Kesinlikle çok lezzetliler. Ekibim ve ben bayıldık" diyor içtenlikle.

"Teşekkür ederim." Ellerimi önümde kavuşturuyorum, artık öfke muhakememi gölgelemediği için kendimi garip hissediyorum.

"Doğrudan konuya gireceğim. Bizimle ortak olmak ister misiniz?" diye soruyor ve Adonis'in mutlak bir şokla başını ona doğru çevirmesine neden oluyor. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Sözleriyle alay ediyorum, öfkem bir kez daha kabarıyor.

"Ne için? Kapatacağın diğer işletmeler için özür sepetleri yapmamı mı istiyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Adonis, "Belki de sonradan pişman olacağın şeyleri tartışmak için uygun bir zaman değil," diye araya giriyor. "Sizi temin ederim, bu insanların içinde bulunduğunuz durumla hiçbir ilgisi yok, ancak daha önce de belirttiğim gibi, bu toplantıyı tamamladıktan sonra bunu tartışmaktan memnuniyet duyarım."

"Sanki bana yardım etmek için bir şey yapacaksın da," diye mırıldandım.

Git hadi. Kendini yeterince utandırdın.

Topuklarımın üzerinde dönüp odadan hışımla çıkmadan önce ona son bir bakış fırlatıyorum, kalbim hâlâ öfkeyle çarpıyor.

Arkamda koşuşturan ayak sesleri duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Annie'nin koşarak bana yetişmeye çalıştığını görüyorum, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Angel, neler oluyor?" diye soruyor nefes nefese, gözleri herhangi bir sıkıntı belirtisi için yüzümü tarıyor. "Ne yapıyorsun?"

burada ne yapıyorsun?"

Ağır bir iç geçirdim ve saatime baktım. *Kahretsin.*

"Ben sadece... Dükkâna geri dönmeliyim," diye mırıldanıyorum, sesim teslimiyetle ağırlaşıyor.

"Tamam." Annie anlayışla başını sallıyor ama gözlerinde kafa karışıklığı var.

"Seni sonra yakalarım." Sesimdeki hayal kırıklığı ve hüsranı gizleyemeyerek başımı sallıyorum.

Annie uzanıp kolumu nazikçe sıkıyor. "Hey, dinle," diyor usulca. "Neden daha sonra birlikte ögle yemeği yemiyoruz? Seni bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu bana anlatırsın."

"Bu," diye umutlu bakışlarını karşılıyorum ve tekrar iç çekiyor, "iyi olurdu," diye itiraf ediyorum, dudaklarımın kenarlarında hafif bir gülümseme belirliyor.

Annie gülümsememe karşılık veriyor, gözleri anlayışla parlıyor. "Harika," diyor parlak bir sesle. " gle tatilinde seninle dükkânında buluşuruz, tamam mı?"

"Tamam." Başımı sallayarak onaylıyorum. Omzunun üzerinden baktığımda, kaşları birbirine kenetlenmiş, bize bakan delici yeşil gözlerle karşılaşıyorum. "Sonra görüşürüz."

Kahve dükkânımın arka tarafına doğru hışımla ilerliyorum, içimde taşmak üzere olan bir tencere gibi kaynayan bir hayal kırıklığı var.

Sakinleşmem gerekiyor. Ama bunu nasıl yapabildiler?

Bir ileri bir geri adım atarken zihnim öfke ve hayal kırıklığıyla çalkalanıyor. Bu kahve dükkânı bir işletmeden çok daha fazlası. Onu başarılı kılmak için kalbimi ve ruhumu verdim ve şimdi hepsi benden koparılıyor.

Hiçbir yerin ortasında, haritada küçük bir nokta olan memleketimle ilgili anılar zihnimi dolduruyor. Ailem beni her zaman kanatlarımı açmaya ve küçük topluluğumuzun sınırlarının ötesindeki dünyayı keşfetmeye teşvik etti. Ben de öyle yaptım, kendim için bir şeyler yapma hayalleriyle.

Evet, görünüşe göre bir aptalm.

Fırıncılık benim tutkumdu, bu beceri memleketimizde bir fırın işleten büyükannemden bana geçmişti. Onun yanında sayısız saatler geçirdim, her bilgiyi bir sünger gibi emdim, bir gün onun izinden gitmeye ve oradan taşınmak için yeterince para biriktirmeye kararlıyım.

Sonunda evden ayrılıp hayallerimin peşinden koşacak cesareti ve yeterli birikimi topladığımda, ufak tefek işlerde çalıştım ve her kuruşumu biriktirerek tüm bunlara sahip olma hedefime adım adım yaklaştım. Ve şimdi, tam da başarı elimdeymiş gibi görünürken, Armani takım elbiseli, çok yakışıklı sarışın bir şeytan tarafından acımasızca elimden alınıyordu.

Hayatımda yarattığı tahribat hakkında hiçbir fikri yok. Muhtemelen şımartılmış varoluşunda bir gün bile mücadele etmek zorunda kalmadı, sahip olduğu her küçük şey için dişıyla tırnağıyla savaşmak zorunda kalmadı. Ve şimdi, onun açgözlülüğü ve hırsı yüzünden, bedelini ben ödüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, kalbim umutsuzluktan ağırlaşıyor. Çok çalıştım ve her şeyin elimden kayıp gitmesine izin veremeyecek kadar çok fedakârlık yaptım.

Öğle yemeği telaşı azalmaya başladığında kendimi dükkânı toplarken, masaları silerken ve pasta vitrinini yeniden doldururken buluyorum. Dükkanın arka tarafında küçük bir öfke nöbeti geçirdikten sonra öfkemi uzak tutmayı başardım. Orta yaşlı bir kadın tezgâha yaklaşıyor ve hamur işi çeşitlerini ilgiyle inceliyor.

"Merhaba! Bugün sizin için ne getirebilirim?" Onu sıcak bir gülümsemeyle selamlıyorum.

Bir süre düşündükten sonra yaban mersinli muffin ve karamelli cappuccino'da karar kılıyor. Siparişini alırken hava durumu hakkında sohbet etmeye başlıyor; Los Angeles'ta pek çeşitlilik yok ama Alaska'dan daha iyi.

O gittikten sonra telefonuma bakıyorum ve yeni bir mesaj görüyorum.

Annie: Öğle yemeği için hazır mısın?

Hemen bir cevap yazıyorum ve ona sokağın aşağısındaki restorandan canımın makarna çektiğini söylüyorum. Birkaç dakika sonra Annie hevesli bir şekilde "Geliyorum!" diye cevap veriyor.

On dakika sonra dükkanın kapısı usulca çalıyor ve Annie'nin içeri girdiğini görüyorum.

Yakındaki restoran.

"Yardım edin," diye ciyaklıyor, ayağıyla kapıyı açık tutmaya çalışıyor. Ona yardım etmek için koştururken yüzüne bir gülümseme yayılıyor, bazı kutuları alıp köşedeki masalardan birine koyuyorum.

Rahat bir nefes alıyor ve etrafına bakınıyor. "Masaları yeniden mi düzenledin?" Elleri kalçalarında etrafına bakınıyor.

"Evet," diyorum, P'yi patlatarak. Bastırılmış enerjiden bir şekilde kurtulmalıydım.

Dükkân, büyük pencerelerden içeri süzülen sıcak, altın rengi ışıkla yıkanıyor, minderli sandalyelerin ve koltukların üzerine yumuşak bir parıltı yayıyor. Yemyeşil bitkiler pencere kenarlarında sıralanıyor ve masa oyunlarıyla dolu raflar eğlendirmeye hazır duruyor. Henüz kimse onlardan birini talep etmedi, ama sanırım bunun nedeni onların dekor olduğunu düşünmeleri.

Kutular güvenli bir şekilde yerleştirildikten sonra Annie'ye getirdiği makarnanın parasını ödemek için cüzdanıma uzanıyorum. Ama daha paramı çıkaramadan, gülümseyerek ve başını sallayarak beni başından savıyor.

"Bu benden olsun," diye ısrar ediyor, gözleri parlıyor.

Gönülsüzce itiraz ediyorum ama çoktan makarna kaplarını çıkarıp birkaç çatal ve peçeteyle birlikte masaya koymaya başlamıştı bile.

"Tamam, sen kazandın," diyerek kutulardan birine uzandım ve domates sosu ile eritilmiş parmesanı ortaya çıkarmak için açtım

peynir. "Ama en azından sana tatlı ısmarlamama izin ver."

Sırtarak yakındaki vitrinden bir çikolatalı ekler çıkarıp masanın üzerinden ona uzatıyorum ve gözlerinin zevkle parlayışını izliyorum.

Koltuklarımıza yerleştığımızda Annie hiç vakit kaybetmiyor.

"Ee," diyor makarnasından bir ısırık alıp bana bilmiş bir bakış atarak. "Bugün CBK'ya kasırğa gibi gelmenin sebebi nedir?"

Gözlerimi deviriyorum, makarna kabıma uzanıyorum ve cömert bir atal dolusu alıyorum. "Hatırlatma," diye cevap veriyorum, elimi saçlarımda gezdirerek. "Kısacası, bir şirket kodamanı tüm binayı satın alıyor ve ev sahibim de beni kapı dışarı ediyor."

Annie duraksıyor ve lokmanın ortasında bana bakıyor. "Gerçekten mi?" Aslında bu bir soru gibi gelmedi.

"Ben de doğal olarak her akli başında insanın yapacağını yaptım. Toplantısını böldüm ve işte en iyi kısmı." Eğildim. "Piç herif *benim* kahvemi ve atıştırmalıklarımı herkes için masaya koymuştu."

Annie yüzünü buruşturdu, yüz ifadesi suçluluk duygusunu ele veriyordu.

"Bu benim hatam olabilir," diye isteksizce itiraf ediyor, bakışları yarısı yenmiş makarnasına kayıyor.

"Ha?" Ağızıma bir atal dolusu makarna daha atıyorum, öfkem yeniden yükseliyor.

"Patronum kahveni çok seviyor, Angel. Toplantı için biraz getirmemi istedi."

"Onların iş arkadaşların için olduğunu sanıyordum!" Annie özür dilercesine başını sallıyor. Gözlerim inanamayarak açılıyor, sözlerini sindirirken ağzım hafifçe aralanıyor. "Yani o orospu çocuğunun patronun olduğunu mu söylüyorsun?" diye başlıyorum, sesim inanılır gibi değil.

Annie mahcup bir ifadeyle başını sallıyor ve bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor. "Onun adı Ethan," diyor, ses tonu temkinli.

"Kibirli piç ona daha çok yakışıyor," diye mırıldanıyorum içimden, damarlarımda bir hüsrân dalgasının dolaştığını hissederek. "Bu hiç mantıklı değil. Patronun için çalışmayı sevdiğini söylemiştin."

"Evet. O inanılmaz biri." Annie omuz silkiyor.

Annie'nin suçlu bakışlarıyla karşılaştığımda duygularımı dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum, sesim hayal kırıklığıyla karışık. "Kendi dükkânımdan atılmamın sebebi senin patronun mu? Yaklaşık yirmi işyeri ile birlikte. Ve sen onun harika olduğunu mu söylüyorsun?"

Annie yine yüzünü buruşturdu, yüzünde suçlu bir ifade vardı. "Seni tahliye ettiklerini bilmiyordum," diye açıklıyor, sesi pişmanlıkla karışık.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içimi çekiyorum ve durumu anlamaya çalışırken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Harika," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. "Los Angeles'ta başarılı bir kahve dükkânı sahibi olma hayalim

Küçük işletmeleri umursamayan o pislik."

Annie uzanıp koluma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Gerçekten çok üzgünüm Angel," diyor içtenlikle. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum." Özrünü kabul ederek başımı sallıyorum, ama öfkem hâlâ yüzeyin altında kaynıyor. "Bu senin hatan değil," diye cevap veriyorum, küçük bir gülümsemeye zorlayarak. "Ama savaşmadan ölmeyeceğim. Dükkânımı kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

"Bundan hiç şüphem yok." Annie bana sempatik bir gülümseme sunuyor.

Annie gittikten sonra, içerideki birkaç müşterinin ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduğundan emin olmak için etrafta dolaşıyorum. Annie'ye ev sahibiyle pazarlık yapma planlarımdan bahsetmişim, bu yüzden tam olarak bunu yapacağım - Adonis'le yaptığım konuşma kadar verimli geçse bile. Telefonuma uzanıp ev sahibimin numarasını çeviriyorum ve kulağıma götürüyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor, sesi neşeye dolup taşıyor.

Evet, dükkânım için aldığım parayı beğendin mi?

"Merhaba, Evangeline," diyor sıcak bir şekilde. "Senin için ne yapabilirim?"

Konuşmadan önce düşüncelerimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sesimi sakın tutarak. "Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum ama binadaki yerimi korumamın bir yolu olup olmadığını sormak için aramıştım."

Ev sahibim cevap vermeden önce hattın diğer ucunda kısa bir duraklama oluyor. "Üzgünüm, Evangeline," diyor sempatik bir şekilde. "Ama CBK ile sözleşmeyi çoktan imzaladık. Eğer burayı tutmak istiyorsan, CEO'larıyla konuşup kalmana izin verip vermeyeceklerini öğrenmen gerekecek. Sanırım bunu biliyorsun."

"Evet, anladım," diye mırıldandım. "Bana önerebileceğiniz başka bir şey varsa lütfen bana bildirir misiniz?"

"Aslında ilgini çekebilecek birkaç yer var," diye cevap veriyor neşeli bir ses tonuyla.

"Gerçekten mi?" Sesim tiz çıkıyor.

"Evet. Şu anda biraz meşgulüm ama yarın beni arayabilirsin, konuşuruz."

"Tabii ki." Beni göremese de başımı sallıyorum. "Teşekkürler." Bununla birlikte telefonu kapatıyorum. Muhtemelen diğer yerlerin hiçbirisi burası kadar iyi olmayacak ama denemeye değer.

Dükkânımdan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Uzun bir gün oldu ve yorgunluk şimdiden ağır kollarını etrafımda dolaştırıyor. Arabama doğru yürümeye başladım, zihnim şimdiden yarın yapmam gerekenleri düşünmekle meşguldü. Arabamın yanına yaklaşıyorum.

arabamı ve çantamı açıyorum, anahtarlarımı hiçbir yerde bulamayınca kaşlarımı çatıyorum. Çantamı karıştırmaya başlıyorum, burnumdan sinirli bir iç çekiş kaçıyor.

Anahtarlarımı hiçbir yerde göremeyince "Tabii ki," diye fısıldıyorum.

"Kötü bir gün müydü?" Arkamdan gelen yumuşak bir ses beni ürkütüyor. Sinirle dişlerimi sıkıyorum ve arkamı döndüğümde Adonis'ten başkasının olmadığını görüyorum -Ethan, her neyse-orada duruyor, ellerini rahatça ceplerine sokmuş ve dudaklarında bir sırıtma oynuyor. Herhangi bir konuşmaya girmeyi reddederek gözlerimi ona dikiyorum. Yanıt vermemem onu caydırmışa benzemiyor. Bunun yerine bana doğru yürümeye başlıyor.

"Yerinde olsam beni görmezden gelmezdim," diyor kısık bir ses tonuyla. Gözlerimi deviriyorum, içimde kabaran siniri hissediyorum.

"Yoksa ne?" Alaycı bir şekilde karşılık veriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Bütün kasabayı satın alıp beni de mi kovacaksın?"

Cevabım üzerine kıkırdıyor ve bu sesle midemde kıpırdanan çekim hissini inkâr edemiyorum.

Hain. Ama hemen bastırıyorum, kendime bu adamın ne yaptığını hatırlatıyorum.

Bana doğru uzun bir adım daha atıyor, bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmam gerekene kadar mesafeyi kısaltıyor.

Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Çünkü bende sana ait bir şey var."

Omurgamı dikleştirirken kollarımdan aşağı bir ürperti aktığını hissediyorum ve o uzaklaşırken ona bakıyorum.

Benim dükkânımdan mı bahsediyor?

Elini cebinden çıkarıp arabamın anahtarlarını yüzümün önünde sallandırıyor.

Ne oluyor be? Yanıt olarak homurdanıyorum ve onlara uzanıyorum, ama elini geri çekiyor.

"Arabamın anahtarları neden *senin* cebinde?" Öfkem içimden taşmakla tehdit ediyor.

"Şimdi, şimdi, meleğim." Başını yana eğiyor. "Kapıyı kilitlerken düşürmüşsün." Karnımın derinliklerinde bir kıvılcım çakıyor.

Az önce-

"Adımı nereden biliyorsun?" Şak diye söyledim.

Bakımlı kaşları bir an için birbirine çarpıyor ve gözleri yüzümden gezinerek yer değiştirmeme neden oluyor.

"Adın Angel mı?" Ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor ve kaşları tekrar aşağı iniyor.

Yani adımı bilmiyor... *ya da* ben ona verdiğim için *bilmiyordu*. *Mükemmel*.

"Fark etmez," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve o bir kahkaha atıyor.

"Bence küçük şeytan sana daha çok yakışıyor." Sırıttıyor ve anahtarlarımı tekrar kaldırıyor.

Sana taktığım lakabı duyana kadar bekle, pislik.

Anahtarların üzerindeki düğmeye bastı ve arabam bip sesiyle canlandı. "Anahtarlarını geri ister misin?"

Onun küstahça sözlerine karşı içimde bir öfke dalgası hissediyorum ve anahtarlarımı elinden kapıyorum. Dönüp arabamın kapısını açıyorum.

"Rica ederim," diyor arkamdan.

"Özel jetiniz nereye park etti?" Son bir laf sokma dürtüsüne karşı koyamayarak tersliyorum. "Yoksa seni kalene kadar sırtlarında taşıyan insanlar mı var?"

O cevap veremedi kapıyı çarparak kapattım ve ondan bir an önce uzaklaşmak için arabamı çalıştırdım. Park yerinden çıkarken dikiz aynasına bakıyorum ve onun bana el salladığını görüyorum, kasları takım elbisesinden taşıyor. Eğer bu kadar hıyar olmasaydı, gerçekten çekici olabilirdi.

Yalancı.

Bu adamın bu kadar yakışıklı olması sinir bozucu. Daha önce fark etmediğim siyah bir Mercedes'e binmeden önce bana göz kırpmıyor. Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum ve bu kadar sinir bozucu birinin aynı zamanda nasıl bu kadar inkar edilemez derecede çekici olabildiğini merak ediyorum.

Üçüncü Bölüm

~ETHAN~

Arabadan indiğimde Logan bana başıyla selam verdi. "İyi geceler efendim."

"Sana da Logan." Binamın şık girişine doğru dönmeden önce ona hızlı bir gülümseme veriyorum. Gece havası berrak, ciğerlerime çok ihtiyaç duyduğum temiz havayı getiriyor. Telefonumu cebimden çıkarıyorum, hafif bir vızıltı dikkatimi çekiyor.

Bakın gelen kutumu kim süslüyor.

Claire: *Cumartesi akşam yemeği?*

Beni en son görmesinin üzerinden on saat bile geçmedi ve benden onu varlığımla tekrar onurlandırmamı istiyor. Asansöre binip beni son kata çıkaracak kodu tuşlarken başımı sallıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak teklifini düşünüyorum. Claire'le akşam yemeği kuşkusuz *hoş* olurdu ama düşüncesi bile bana bir şey ifade etmiyor. Duygularımı ateşleyen o kıvılcım, söz konusu o olduğunda çoktan söndü. Aklım, ateşli bir öfkesi ve kaos yaratma tutkusu olan kızıl saçlıya geri dönüyor. O bal rengi gözleri ve onu ne kadar kolay ele verdiğini hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Asansör yükselirken Claire'in davetini düşünmeye devam ediyorum. Cazip olduğuna şüphe yok ama aklım sürekli ona gidiyor. *Angel'a*. Bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. Hayır, o kızın içinde yanan bir ateş var. Beni onun dükkânına gitmeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim. Belki de Claire'in ve ondan önceki pek çok kişinin bana hissettiremediği şeydi.

Tekrar telefonuma bakıyorum ve Claire'e teklifini kabul ya da reddetmek için hiçbir şey yapmadan hızlıca bir yanıt yazıyorum. Zamanımı geçirmeyi tercih edeceğim başka bir şey, daha doğrusu biri var.

Asansörün kapıları kayarak açılıp düşüncelerimi bölüyor ve çatı katımın zengin ortamına adım atıyorum. Şehir ışıklarının yumuşak parıltısı şık mobilyaların üzerinde sıcak bir ambiyans yaratıyor. Sessiz bir ortam. Sessizliği sevmiyorum; hiç sevmedim. Yalnızlık. Hâlâ alışamadığım tek şey bu.

Nankör ya da mutsuz gibi görünmek istemem ama CEO olma sorumluluğuyla birlikte -geçici de olsa- özel hayatımda kayıplar yaşadım. Artık keyif aldığım şeyler için zamanım yok. Birkaç ay önce günler birbirine karışmaya başladı ve nefret ettiğim bir şey varsa o da rutindir. Hiçbir zaman o tür bir insan olmadım ve hayatı boyunca burnunu işe gömmüş, dünyanın fark edilmeden geçip gitmesini sağlayan zengin bir moruk olursam lanetleneneceğim.

Tanrım, bu da nereden çıktı şimdi?

Çatı katıma adımımı attığımda ilk yaptığım şey takım elbisemin boğucu katmanlarından kurtulmak oluyor. Merdivenleri çıkarken kravatımı gevşetmekle işe başlıyorum ve ceketimi omuzlarımdan silkeliyorum. Odamın kapısını tekmeleyerek açıyorum ve içeri girip ışıkları yakıyorum. Memnuniyet dolu bir homurtu ile kendimi beyaz gömleğimden sıyrıyorum ve hareket özgürlüğünün tadını çıkarıyorum. Her şeyi yatağın üzerine atıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Bir duş ve bir biraya ihtiyacım var.

Merdivenlerden koşarak iniyor, saçlarımı havluyla kurulamaya çalışıyor ve mutfağa doğru ilerliyorum. Hizmetçim Martha bugünlük çoktan gitmiş, ama tezgâha benim için bir not bırakmadan değil. Gülümsüyorum ve onun notları için aldığım standın üzerinden ne olduğunu zaten bildiğim notu kaydırıyorum.

"Ribeye ve sarımsaklı tereyağlı patates?" Notunu okumaya devam ettikçe g ü l ü m s e m e m daha da büyüyor:

Antrikot buzdolabında, patatesler kilerde, tarif de bu notun arkasında. Bon Appetit, Bay Turner.

Beyaz seramik kutuyu açıyorum ve bu akşamki notu diğerlerinin yanına koyuyorum. Tariflere ihtiyacım olursa diye saklıyorum. Martha gün boyunca evle ilgilenir ve genellikle saat beşte gider. Genellikle yemeklerimi planlar ve çırpılmış yumurta için bile olsa, üzerinde talimatlar olan notlar bırakır.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum sırtarak ve buzdolabını açıyorum, hemen bifteği görüyorum.

Biftek tavada cızırdarken telefonumun kilidini açıyorum, Elana'yı arıyorum ve telefonumu hoparlöre alıyorum, çınlamalar mutfakta yankılanıyor.

Televizyonu açmam gerekiyor. Burası çok sessiz.

Kız kardeşimin neşeli sesi yerine derin bir ses geliyor, "İyi akşamlar."

"Dostum, yine mi sen?" diye homurdanıp bifteği çeviriyorum.

Adrian'ın kahkahası hatta çtırdıyor. "Elana tuvalete gitti. Ne oldu?"

Kıkırdıyorum, ses bifteğin cızırtısına karışıyor. "Sadece merhaba demek istemiştım ama telefonu sen açtığın için hoşça kal diyorum."

"Komik küçük adam, değil mi?" Arka planda bir şarap şişesinin mantarının çıkarılma sesini duyuyorum ve kendime de bir kadeh doldurmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Son baktığımda, o küçük adam en son tartıştığımızda seni iyice oflatıp puflatmıştı."

"Söylememem gereken bir şey söyletme bana," diye uyarıyor Adrian, sesine eğlence karışıyor ve ben bunun Elana hakkında olacağını şimdiden biliyorum. "Greenfoods'la toplantı nasıl geçti?" diye soruyor ben daha cevap vermeden.

İçimi çekiyorum ve ocağın altını kısıyorum.

"Söyleyemem." "Bu ne anlama geliyor?"

Ve böylece, toplantıma silahlarını ateşleyerek dalan ateşli kızilla karşılaşmamın öyküsünü anlatmaya başlıyorum. Adrian'ı parmakla göstermesinden otoparkta yaptığımız küçük sohbete kadar her ayrıntıyla eğlendirdim.

"Sonunda eşinle karşılaşmışsın gibi görünüyor," diyor Adrian, ses tonu alaycı.

"Mesele de bu ya," elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ocağı tamamen kapatıyorum, et hâlâ tavada cızırdıyor. "Bu kız bana ne yaptı bilmiyorum ama yapamıyorum." Duraksıyorum ve fırını açıp patatesleri kontrol ediyorum, "Onu aklımdan çıkaramıyorum."

"Mantıklı," diye mırıldandı

Adrian. Kaşlarımı çatıyorum,

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Etrafın o kadar uzun zamandır yalakalarla çevrili ki, onun dikkatini çekmesi şaşırtıcı değil. Uzun zamandır sana biraz cehennem azabı çektiren ilk kişi o." Omuz silkişini hayal edebiliyorum

"Bu... aslında mantıklı." Bifteği bir tabağa aktarıyorum ve buzdolabını açıyorum.

"İki yüz dolar tutuyor. Haftaya aynı saatte?" diye soruyor, parmaklarım şarabın üzerinde gezinip bir bira almadan önce.

"Hediye kartı kabul ediyor musunuz?" Ben de karşılık verip buzdolabını kapatıyorum. Adrian homurdandı. "Bütün saygın psikiyatristler kabul eder."

"Demek sen kabul etmiyorsun." Kıkırdıyorum ve kızarmış patatesleri dikkatlice fırından çıkarıyorum.

Daha sonra bifteğimi yerken, onun düşünceleri yarım kalmış bir melodi gibi aklımdan bir türlü çıkmıyor. Adrian'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Belki de haklıdır, o kadar uzun zamandır etrafım evetçiler ve yalakalarla çevrili ki, içinde biraz ateş olan herkes bana taze bir nefes gibi geliyor. Hayır, o temiz hava gibi görünüyor. Günlerce süren sıcak hava dalgalarından sonra alışılmadık derecede soğuk bir yaz gecesinde yüzünüze çarpan türden.

Sonra düşüncelerim Bayan Landon'a ve toplantı sırasında Angel'ın yemeklerini öve öve bitiremeyeşine kayıyor, öyle ki ona şirketimin yıllardır üzerinde çalıştığı bir şeyi teklif ediyor. Onlarla birlikte çalışmasını teklif etti. Aynen böyle. Ağzıma bir patates attım ve başımı salladım. Kızıl saçlı şeytanın bana yaptığı büyü Bayan Landon'a da bulaşmış gibi görünüyor.

Sabah kahvemi yudumlarken, telefonumun zil sesi çatı katının sessizliğini bozuyor. Arayanın kimliğine baktığımda Bay Vanderson olduğunu görüyorum, Brad'in amcası ve daha da önemlisi eski CEO.

Saat sabahın yedisi. Kaşlarımı hafifçe çatarak telefonu açıyorum.

"Günaydın Bay Vanderson," diye selamlıyorum onu, şaşkınlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Ben Gary, Ethan," diye ellinci kez hatırlatıyor bana. "Bu kadar erken aradığım için özür dilerim ama dün Greenfoods ile yaptığınız toplantıyı duydum ve dayanamadım. Nasıl geçti?"

Kahvemden bir yudum daha alarak, "Genel olarak harika geçti diyebilirim," diye cevap veriyorum. "Beklenmedik bir kesinti yaşadık ama işleri yoluna koymayı başardım."

En azından öyle olmasını umuyorum.

Bay Vanderson tekrar konuşmadan önce hattın diğer ucunda bir an sessizlik oluyor. "'Beklenmedik kesinti' derken neyi kastediyorsunuz?" diye soruyor, ses tonu merakla karışık.

İrkildim. "Gördüğünüz gibi, bazı insanlar genişlememizden memnun değil gibi görünüyor. Bu yüzden, bir kadın toplantı odasına daldı ve genişleme planlarını tam olarak nereye koymak istediğini bana gösterdi," diye açıklıyorum, sesimden eğlenceyi uzak tutmaya çalışarak.

Bay Vanderson'dan mırıltılı bir küfür geldi ve o başka bir şey söyleyemeden hemen araya girdim. "Umudunu henüz kaybetme Gary," diyorum, küçük adının tadı dilimde tuhaflaşıyor. "İşte işin ilginç kısmı," diye devam ediyorum. "Asistanıma herkes için içecek bir şeyler getirttim, meğer bunları yapan da aynı kadınmış."

"Satıyor mu?" diye soruyor, biraz şaşkın.

"Hayır, yani evet, ama aynı zamanda kendisi de yapıyor. Bayan Landon yemeklerini çok beğendi ve ona hemen ortaklık teklif etti. Hemen, Gary."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor ve sonra Gary'nin şaşkın bir nefes verdiğini duyuyorum. "Vay anasını."

"Kahretsin doğru," diye mırıldanıyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, kabul etmedi. Aslında hepimizi cehenneme göndermek için oldukça hevesliydi."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, sesi inançsızlıkla dolu. "Ve Greenfoods'un onunla çalışmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Toplantının geri kalanını onun hakkında konuşarak geçirdiler. Yani bizim yıllardır başarmaya çalıştığımız şeyi üç dakika içinde başardığını söyleyebiliriz."

"Ethan, Greenfoods'u bir müşteri olarak güvence altına alabilirsen, bunun sadece şirket için değil, büyük bir kazanç olacağının farkındasın." Gary en başından beri benim yanımdaydı, bana akıl hocalığı ve rehberlik yaptı ve bugüne kadar bana öğrettiği her şey beni bulduğum yere getirdi. Ve bana ne söylediğini çok iyi biliyorum.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Kesinlikle," diye kabul ediyorum, bu düşünceyle bir heyecan dalgası hissediyorum. "Yönetim kurulu oylama yaptığında daimi CEO adayı olarak konumumu güçlendirecektir."

"Koltuğum senin *olacak* Ethan. Buna hiç şüphe yok. Greenfoods'un seninle anlaşmasını sağla ve herkese neden benim yerimi aldığını göster."

Son bir hoşbeşle görüşmeyi sonlandırıyoruz ve beni böyle bir anlaşmanın içerdiği olasılıkları düşünmeye bırakıyoruz. Yönetim kurulu yakında kalıcı bir CEO için oylama yapacak ve Brad'in uğruna bu kadar çok çalıştığım bir şeyi çalmasına izin vermektense sol topumu ısıp koparırım.

Lobide ilerlerken Gary'nin sözleri hâlâ zihnimde canlanıyor, cilalı mermer zemine vuran adımlarımla tanıdık yüzlere başımı sallayarak selam veriyorum. Çok geçmeden rahat bir nefes alarak asansöre ulaşıyorum. Cebimdeki telefonum çalıyor ve Claire'den gelen başka bir mesajı görmek için çıkarıyorum.

Claire: Küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatarak ekrana bakıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Telefonumu kilitleyip pantolonumun cebine geri koymadan önce başparmağım birkaç dakika ekranın üzerinde geziniyor. Şu anda onunla uğraşamam.

Asansör çalıyor ve benim katımın kapıları kayarak açılıyor. Dışarı adımımı attığımda beni sıkı bir gülümsemeyle karşılayan Annie'yle karşılaşıyorum.

"Günaydın Bay Turner." Başını sallıyor, gülümsemesi hâlâ gözlerine ulaşmıyor.

Onu rahatsız eden bir şey var.

"Günaydın Annie," diye selamlıyorum onu, kaşlarımı hafifçe çatarak. "Her şey yolunda mı?"

Annie'nin gülümsemesi bir an için duraksıyor, sonra hemen kendini toparlıyor. "Evet efendim," diye beni temin ediyor, ancak ses tonu her zamanki inandırıcılığından yoksun.

Bir süre onu inceledim, daha fazla zorlayıp zorlamayacağımı düşündüm ama sonunda şimdilik boş vermeye karar verdim. Eğer isterse bana anlatırdı.

"Tamam o zaman," diyorum başımı sallayarak ve bir sonraki konuya geçiyorum. "Yine de kesinlikle bir kahve içebilirim. Bana bir tane getirebilir misin? İsterseniz kendinize de biraz alın."

"Nereden..." Sessizleşiyor ve belirsizlikle bana bakıyor.

"Evet." Başımı salladım. *Onun* kahvesini istiyorum. "Hâlâ içtiğim en iyi kahve; sadece benimkine siyanür koymadığından emin ol." Kıkırdıyorum ve Annie sonunda küçük bir kahkaha atıyor, gerçek bir kahkaha.

"Yakından izliyor olacağım." Annie gülümseyerek aceleyle uzaklaşıyor.

Ofisimin kapısını açıp içeri giriyorum, beyaz mobilyalardan yansıyan beyaz güneş ışığı odayı o kadar aydınlık yapıyor ki gözlerimi alıştırmak zorunda kalıyorum.

Beş dakika sonra Annie kahvemi masamın şık yüzeyine bırakıyor.

"Siyanür yok mu?" Ona bakıyorum, fincanı kendime doğru kaydırıyorum ve bir yudum alıyorum. *Çok lezzetliydi.*

"Onu tam zamanında durdurdum," diye şaka yapıyor Annie, omurgasını düzeltiyor ve kapıya doğru dönüyor.

"Yani bugün burada mı?" Sandalyemde arkama yaslanarak, tereddütle kapının yanında duran Annie'ye bakıyorum.

Annie başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Evet, efendim. Her gün orada," diye onaylıyor. "Sadece o, çalışan falan yok."

"Teşekkürler. Hepsi bu." Kahvemden küçük bir yudum daha alarak onu reddediyorum. Çalışan yok. Yani gelirsem benimle *ilgilenmekten* başka çaresi yok. Bunu bilmek güzel.

Annie ofisimden çıkmadan önce bana hafifçe gülümsüyor ve beni kaçamayacağını bildiğim o ateşli küçük şeyi ziyaret etme fikriyle baş başa bırakıyor.

Ben işime dalmışken, Annie'nin sesi ofisimin sessizliğini birden böldü: "Efendim, Bayan Landon hatta. Sizinle konuşmak istiyor."

"Sesi nasıldı?" Burnumun kenarını sıkarak soruyorum. Bu ya gerçekten iyi ya da gerçekten kötü olabilir.

"İyi mi?" Annie cevap veriyor. "Kibar ve sakın, efendim." Bu bana hiçbir şey vermiyor.

"Bağlayın." Sandalyemde arkama yaslanıp konuşmaya hazırlanıyorum.

"Bay Turner, günaydın," diye g r sesi dökülüyor telefondan.

"Bayan Landon, sizi duyduğuma sevindim." Onu sıcak bir şekilde selamlıyorum, ses tonum profesyonel ama dostça.

"Zamanınızı boşa harcamayacağım. Size bir cevap vermediğim için dünkü toplantıyı bizzat arayıp konuşmak istedim." Lafı dolandırmamasını takdir ediyorum. Umarım kötü bir haber değildir.

"Can kulağıyla dinliyorum." Göğsümün gergin olduğunu düşünerek sesimdeki gülümsemeyi duyduğundan emin oluyorum.

"Bay Turner, ekibim ve ben teklifiniz üzerinde ciddi bir şekilde düşündük. Bildiğiniz gibi Greenfoods'u daha sağlıklı bir gıda zinciri olarak yeniden markalaştırmak istiyoruz."

"Doğru ve bunun harika bir karar olduğunu söylemeliyim."

"Biz de öyle düşünüyoruz. Bu pazardaki büyüme potansiyeli bizi heyecanlandırıyor." Bir duraksama oluyor ve ben parmaklarımı masaya vurma isteğime direnerek kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Dünkü toplantıdaki ikramlarınız tam da yeni markamıza dahil etmek istediğimiz türden  r nlerdi. Lezzetli, sağlıklı ve tamamen doğal malzemelerle yapılmış."

"Anlıyorum," diye mırıldandım, bu işin nereye varacağını şimdiden sezmiştim.

"Sizce o kadın bizimle çalışmak ister mi?" Bayan Landon soruyor ve ben göz kırıyorum.

"Aynı kadından bahsettiğimize emin misiniz?" Kıkırdamadan duramayarak şaka yapıyorum.

"Evet, sanırım öyleyiz," diye gülüyor. "Onunla aranızda bazı sürtüşmeler olduğunu anlıyorum ama ürünleri markamızı yükseltmek için tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu ilgi çekici bir fikir Bayan Landon. Ama itiraf etmeliyim ki, karşılaşmamızdan sonra bu fikre sıcak bakacağından pek emin değilim." Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim. Greenfoods ihtiyaç duyduğu kişiye kolayca ulaşabilir ve benim bir tür aracı rolü oynayacağımı düşünmeleri gülünç. Angel söz konusu olduğunda bir aracıya ihtiyacım olduğundan *eminim*.

"Dürüst olacağım." Boğazını temizliyor, "Onu bizimle çalışmaya ve yeniden markalaşmamızın yüzü olmaya ikna edebilirsen, CBK Medya ile anlaşmaktan ve tüm reklam ihtiyaçlarımızı sana emanet etmekten mutluluk duyarım."

Kahve fincanı dudaklarıma doğru giderken duraklıyor. Tekrar yerine koydum ve telefona baktım.

"Bu... oldukça iyi bir teklif Bayan Landon." Nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Angel'ı onlarla çalışmaya ikna edersem imzalamak istiyor. İlginç.

"Öyle," diye kabul ediyor ve başka bir şey söylemiyor ama ben gayet net duyuyorum: İşte size fırsat Bay Turner. Sakın berbat etmeyin.

"Bize olan güveninizi takdir ediyorum. Bunu başaracağız," diyorum hissettiğim aynı güvenle.

"Bunu duyduğuma sevindim Bay Turner. İrtibatta olacağız."

"İletişime geçeceğiz. İyi günler dilerim." Telefonu kapatıp sandalyemde arkama yaslanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu beklediğim atılımdı. Greenfoods'la anlaşmaya en çok yaklaştığımız an buydu ve tek yapmam gereken alt kattaki küçük ateş topunun benimle çalışmayı kabul etmesini sağlamaktı.

Birkaç saat sonra hâlâ konuşmayı tekrarlıyor ve bir sonraki hamlemi planlıyorum. Bu işi berbat etmeyi göze alamam. Hele ki ödül CEO'luk koltuğuysa ve ben lazer pointer peşinde koşan bir kediden daha hırslı olan Brad'le çekişme halindeysem.

Ama bir de Angel var, tabii gerçek adı buysa. Toplantıma elini kolunu sallayarak giren, lanet olası bir mahkeme salonundaki savcıymış gibi parmaklarını gösterip suçlamalarda bulunan o küçük fişek. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, bir sonraki hamlemi düşünürken parmaklarımı masaya vuruyorum. Onu benimle çalışmaya ikna etmek, bir kediye yakalamayı öğretmeye çalışmak gibi geliyor. Neyse ki oldukça ikna edici olabiliyorum.

"Bay Turner, dışarıda sizi bekleyen bir kadın var." Telefonda Annie'nin sesi geliyor.

"İsim?" Kaşlarımı çatıyorum.

Kimseyi beklemiyordum.

"Claire, efendim," diyor Annie, biraz tereddütle. *Claire mi?* Kaşlarım daha da aşağıya iniyor.

"İçeri gönderin," diyorum ve tam zamanında kapı açıldığı için başımı kaldırıp bakıyorum.

Claire muzip bir gülümsemeyle içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Elbisesi tam kışının altında duruyor ve bana doğru hareket etmeye başlayan uzun bacaklarını gösteriyor. Çantasını beyaz kanepenin üzerine atıp bana doğru yürürken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Sesim her zamankinden daha sert çıkıyor. Claire iki elini sandalyemin kolçaklarına koyuyor ve boynumu öpmek için eğiliyor.

"Mesajın yeterince iyi değildi. Sana bir hatırlatıcıya ihtiyacın olduğunu söylemiştim," diye fısıldıyor tenime doğru.

Uzanıp çenesini parmaklarımın arasına alıyorum ve ona bakabilecek kadar nazikçe boynumdan çekiyorum.

"Neyi hatırlatmam gerekiyor?" Sesimi alçak tutuyorum, ağzım onunkinden birkaç santim uzakta. Gülümsemesi daha da genişliyor ve yere çökerken yüzü parmaklarımdan kayıyor.

"Benimle ne kadar eğlendiğini." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Elleri kolçalardan kayıyor ve pantolonumun fermuarına uzanıyor. "Sana karşı ne kadar iyiyim," diye ekliyor pantolonumu çözerken.

"Ve aklına gelen plan bu mu?" Ona soruyorum, manikürlü parmaklarının uzunluğumun etrafına sarılmadan önce kumaşın altına batmasını izliyorum.

"En etkili olanı bu," diye fısıldıyor elini içinde büyüyen sikimle birlikte çekmeden önce. "İşe yarıyor gibi görünüyor."

Dili ağzından dışarı kayıyor ve aletimin altını yalıyor. *Hay sikeyim.* Gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. Tam ağzı beni almak için açıldığında, bacaklarımın arasındaki kumral saçların görüntüsü beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Claire, dur," diye tıslıyorum, beni daha fazla ağzına alırken, eli hala şaftın etrafına sarılmış. Bir ses çıkarıyor, beni daha fazla yutarken titreşimler omurgamdan yukarı fırlıyor. Gözlerim hâlâ kapalı, bana bakan bal rengi gözlerin görüntüsü zihnimi işgal ediyor. Sonunda onları açıp Claire'in mavi gözlerini gördüğümde saçlarını avuçlayıp onu geri çekiyorum. Sikim bir patlamayla ağzından kayıyor ve karnıma çarpıyor.

"Neyin var?" Gülümseyerek dudağını ısıyor, elim hâlâ saçlarında.

"Dur dedim," diye ısıyorum ama o sadece daha geniş gülümsüyor ve elini uzunluğumda yukarı ve aşağı kaydırmaya başlıyor. Hay sikeyim. Diğer elim tekrar çenesini kavramak ve yüzünü benimkine yaklaştırmak için aşağı iniyor. "Çek ellerini Claire."

"Cumartesi günü geleceğini söyle," diye mırıldanıyor, çenesi hâlâ parmaklarıma sarılı.

"Sana beni çok özlememeni söylemiştim şekerim." Daha da yaklaşıyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor, sonra geri çekilip onu kendimden uzaklaştırıyorum. Tökezleyerek geri çekildi ve bana bakmadan önce ağzının kenarını sildi. "Umarım bu gösterin benden bir daha haber alamamana değmiştir," diyorum.

Bana bakarken ağzı bir karış açık kalıyor. Aletimi tekrar pantolonumun içine sokup fermuarını çekiyorum.

"Ciddi misin sen?" Ayağa kalkıyor, gözleri kocaman.

"Çok ciddiym." Bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Sana buraya gelmemeni söylemişim. Sana olmayan bir şey için umut beslememeni söylemişim." Omurgamı dikleştiriyorum ve kapıyı gösteriyorum. "Çık dışarı."

"Ethan," tereddütle bana doğru adım atıyor, "bütün bunlar da nereden çıktı? Benden böyle ayrılamazsın."

"Yapamam çünkü ortada ayrılacak bir şey yok. Sana söyledim, bunu olmadığı bir şey haline getiriyorsun." *Ve sen beni canlandırmıyorsun. Sen o değilsin.* "Birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldım. Ama bence birbirimizi bir daha görmemeliyiz."

"I-" Caire kekeliyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Az önce aletini emdim!" Sesini yükseltiyor.

Tanrım, daha yüksek sesle söyler misin?

"Ve sana durmanı söyledim. Şimdi de sana gitmeni söylüyorum." Suskun bir şekilde beni izliyor. "Lütfen," diye ekliyorum, ne kadar haysiyeti kaldıysa ona tutunup buradan çıkıp gitmesini umarak.

"Peki." Kanepeye doğru yürüyor ve el çantasını kapıyor. "Aklın başına geldiğinde beni ara," diyor odadan hışımla çıkmadan önce. Alnımı ovuşturdum ve arkama yaslandım.

Bu harika gitti.

Saat neredeyse beş, yani Logan beni almaya gelmeden önce fazla zamanım kalmadı. Ona beni beklemesini söyleyemem ama ofisimde bir dakika daha geçirirsem çıldıracağım. İçimi çekerek blazer ceketimi düzeltiyorum, kumaşı tenime yumuşak geliyor ve fuayeye çıkıyorum. Masasının önünden geçerken Annie'ye sırtıyorum.

"Birazdan döneceğim, Annie. Hazır olduğunda gidebilirsin," diyorum asansör düğmesine basarken.

"Evet, Bay Turner." Arkamdan seslendiğini duyuyorum.

Kapılar kayarak açıldı ve omuzlarımı dikleştirerek içeri girdim. Tatlı bir meleği ziyaret etme ve onunla tatlı tatlı konuşarak işleri benim istediğim gibi görmesini sağlayıp sağlayamayacağımı görme zamanı. İçeri girmeyi başarabilecek biri varsa, o da benim. Olmazsa da, kolum başka numaralarla dolu.

Kahve dükkanına yaklaştığımda, sanki ilk kez görüyormuşum gibi durup manzarayı izliyorum. Yani, bir bakıma öyleyim; daha önce sadece kahvesine pek dikkat etmemiştim. Birkaç müşteri içeride oyalanıyor, dumanı tüten fincanlar eşliğinde sohbet ediyor, kahkahaları havada süzülen müziğin yumuşak tınlarına karışıyor. Enerji rahatlatıcı. İçerideki sıcak renklerden, bitkilerden ve masa oyunlarından dışarıdan gelen yumuşak müziğe kadar her şey bana evimde sahip olduğum eski dairemi hatırlatıyor. Hâlâ bana ait ama altı aydan uzun bir süredir adımımı atmadım.

Fark edilmeden içeri süzülüyorum, arka plana karışıyorum ve gözlerim narin omuzlarından dalga dalga dökülen kumral bir saç yığınının takılıyor. Gözlemlerken kapı çerçevesine yaslanıyorum

küçük fişek iş başında. Müşterilerle ilgilenirken yüzü rahat ve misafirperver, ara sıra gülüyor, sesi ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Birinin kahkahası bana bunu ne zaman yaptı? Hareket ettikçe saçları da onunla birlikte dans ediyor, her hareketine tutku ve amaç karışıyor. Etrafıma bakıyorum, buraya koyduğu her bir detayı ve kişisel dokunuşu not ediyorum. Taşaklarımı kesmek istemesine şaşmamalı.

Bu kız yaptığı işi seviyor.

Her müşteriyle özenle ilgilenirken gözlerim ona dönüyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Küçük elleri, üzerinde karmaşık bir desen olan bir focaccia'nın etrafında kıvrılmış. Kıkırdıyor ve kırmızı biberlerden yapılmış küçük çiçek yapraklarını işaret ederek müşteriye kısık sesle bir şeyler anlatıyor. Şimdi onu görüyorum - fırtınanın ardındaki kadını, hayalini canlı tutmak için dişiyle tırnağıyla savaşıyor. Ve birden öfkesi bana daha da anlamlı geliyor.

Son müşteri de koltuğuna yerleşirken, hamlemi yapma fırsatını yakalıyorum.

Bakalım bir yangını söndürmek ne kadar sürecektir.

Kendimden emin bir adımla tezgâha doğru ilerliyorum ve ona en çekici, en şeytani gülümsememi takınıyorum. Gözleri bana takılıyor ve donup kalıyor, yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. Derin bir nefes alıp yaklaşmamı izlerken göğsü hareket ediyor.

"Hey, oradaki."

Dördüncü Bölüm

~ANGEL~

Birden nasıl nefes alacağımı unutarak ona bakıyorum. Kaslarım kilitleniyor ve tek yapabildiğim bana doğru adım atmasını izlemek oluyor.

Dükkânmda ne işi var?

Ciğerlerimi genişlemeye zorluyorum, nefes alıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Muhtemelen CBK Media'dan gelen takım elbiseli pek çok insanın içeri girip *çıktığını* görmüştüm ama *onu* burada görmek daha farklı, daha yoğun hissettiriyor. Hiç şüphesiz özel dikim takım elbisesi, tıpkı onu son gördüğümde olduğu gibi vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor ve yeşil gözleri bana kilitlenmiş, beni isteğim dışında kendine çekiyor.

Lanet olsun ona.

Dudakları bir sırtışla yukarı kalkıyor ve ben suskun bir şekilde baktığımı fark ediyorum. Sessizliği bozarak boğazımı temizliyorum. Zaman

Gözlerim onun kıvrılan dudaklarına kilitleniyor, sırtışı gittikçe genişliyor.

Kendine gel, Evangeline.

Öfke hala damarlarımda dolaşıyor ve bana kendimi içinde bulduğum durumu hatırlatıyor. Ve daha da önemlisi, beni bu duruma kimin soktuğunu. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor, taşmakla tehdit ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonumun onun çene çizgisi kadar keskin olmasını umarak çıkmayı başarıyorum.

Sessiz bir kahkaha atıyor, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bütün müşterilerine içeri girdiklerinde böyle mi diyorsun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden buradasın?" Tekrar soruyorum. Onun oyunlarını oynamayacağım. Bu adamın hayatta istediği her şeye ve daha fazlasına sahip olduğundan emin olsam da, işimi kapatmak zorunda kalmak gibi çok gerçek bir olasılıkla karşı karşıyayım. Bu da parasızlık demek. Parasızlık da eve, en başa dönmek demek. Hepsi onun ve aptal açgözlülüğü yüzünden.

"Seni diğerleriyle gördüm. Onlar benimle aynı muameleyi görmüyor gibi görünüyor." Başını yana eğdi. "Onlara iyi davranman hoşuma gidiyordu."

"Ben de senin benim dükkanımda olmamana bayılıyordum." Teknik olarak, artık onun dükkânı. İroni gözümde kaçmadı, bu da beni daha da kızdırıyor.

"Anlayabiliyorum." Gülüyor, sinir bozucu bir şekilde eğleniyor ve muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyor. Hâlâ gülümseyerek dişlerini alt dudağına gömüyor ve içimde saklamayı tercih ettiğim bir şeyi harekete geçiriyor.

Kontrolsüzlüğüm karşısında gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Yani, eğer nazikçe-"

"Biliyor musun," diyor sözümü keserek, "asistanımdan aylardır her gün bana buradan kahve getirmesini istiyorum." Önce etrafına sonra da bana bakıyor. "Daha erken gelmeliydim."

Bunun ne anlama gelebileceğini çözmeye bile çalışmadan cevap veriyorum: "Bir daha gelmek zorunda değilsin. İstesen bile gelemezsin. Senin yüzünden atılıyorum, unuttun mu?" Kesinlikle unutmayacağım. "Oldukça meşgulüm, o yüzden çabuk ol," diye çıkışıyorum o cevap vermeden önce.

Etrafına bakınıyor, masalarında huzur içinde oturan beş müşteriyi fark ediyor ve ben de ayağımın üzerinde kayıyorum. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, benim karşılık vermemden etkilenmiyor. "O halde bir Rooibos çayı, bir kurabiye ve" diye ekliyor duraksayarak, "on dakikanızı alayım."

"On dakikam mı?" Cüreti beni hazırlıksız yakalıyor ve inanmayarak bir kaşımı kaldırıyorum. Arkamı dönüp arkamdaki kara tahtaya bakıyorum. "Hmm," üzerindeki maddelere bakıyormuş gibi yapıyorum. "Görünüşe göre menüde yok. Üzgünüm." Yüzümü ona dönüyorum.

"Senin düzenli müşterin olmadığımı zaten anlamıştık." Gülümsemesi daha da genişliyor, mükemmel dişleri parlıyor. Tabii ki dişleri de bir o kadar mükemmel, lanet olsun.

"İyi," diyorum, yakın zamanda vazgeçmeyeceğini hissederek, "ama yumuşak konuşmanla zaten üç dakikanı kullandın."

"O zaman yedi dakikam kaldı," diye cevap veriyor yumuşakça, yılmadan. "İşe yaramasını sağlayabilirim," diye ekliyor başını sallayarak.

"Otuz saniyeden kısa bir sürede hallediyor gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyorum, bu fırsata karşı koyamayarak.

Bakışlarımla yüz yüze geldiğinde başını yana eğiyor. "Bu teoriyi test etmek ister misin, Angel? Çok uzakta olduğunu göreceksin."

Yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor ve hemen gözlerimi kaçırarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Crumble kurabiyesi," diye boğuluyorum, zihnim orada olmaması gereken bir görüntüye sürükleniyor. "Crumble kurabiyesi ve Rooibos çayı," demeyi başarıyorum, sesim hafif titreyerek. "Oturabilirsin. Birazdan getiririm." Masalardan birini işaret ediyorum.

Ethan sırtlıyor ve tezgahın üzerine elli dolarlık bir banknot koyuyor. Dükkânın ortasındaki masaya doğru ilerlemeden önce, "Zamanımı çalmak için çok uzun sürmesin," diye takılıyor. Arkası hâlâ bana dönükken bir nefes verip gözlerimi kapatıyorum. Varlığı havaya nüfuz ediyor gibi görünüyor ve beni onun aşırı farkında bırakıyor. Takım elbise ceketinin düğmelerini zarifçe açıyor, hareketleri akıcı ve zahmetsiz. Kanepede uzanıyor, bir ayak bileği dizinin üzerinde rahatça çapraz duruyor, bir kolu arkalığın üzerine tembelce sarkıyor, gözleri yine benimkileri buluyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir öfkeyle bakışlarından uzaklaşıyorum, ellerim gerekenden daha fazla güçle hareket ediyor, tutuyorum.

Rooibos çaylarını içeren sert ahşap kutu. Gözlerini sırtımda hissettiğimde kalbim göğsümde çarpıyor. Arkamda olduğunu ve kendini beğenmiş bakışlarla beni izlediğini bilmek bile midemde açıklanamaz bir dalgalanmaya neden oluyor.

Kendim için fazladan bir fincan yapmaya karar vererek iki fincan çıkartıyorum. Suyu ay yapraklarının üzerine dökerken aklım arkamdaki adamda kalıyor. Nadiren biri beni bu kadar zahmetsizce etkisi altına almayı başarır. Kendini sanki dünyada tek bir kaygısı yokmuş gibi taşıyor ve bana attığı her sırtışıla benimkinin etrafımda parçalanmasına neden oluyor. İnanmayarak başımı sallıyorum ve onun cazibesine kapılmanın a bir aslanı okşamak kadar akıllıca olacağını fark ediyorum. Ama lanet olsun, eğer o aslan dişleri olduğunu unutturacak bir yönteme sahip değilse.

Her şeyi küçük ahşap tepsiye yerleştirdikten sonra tepsiyi elime alıyorum ve Adonis'in oturduğu yere doğru ilerlemeye başlıyorum.

Ona yaklaştığimde bakışlarının içimi yaktığını hissediyorum ve omurgamdan aşağı bir akım daha geçiyor. Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve yüzüme dönmeden önce ayakkabılarıma kadar iniyor. Ve işte böyle, yeniden on beş yaşındayım, kendimin bilincinde ve gerginim. Yıpranmış ayakkabılarıma bakıyorum ve onları temizlemeyi bu kadar uzun süre ertelediğim için kendime lanet ediyorum.

Boş ver bunu. Üzerimdeki etkisinden kurtulmaya çalışıyorum ve kendime onun gibi erkekleri etkilemek için giyinmediğimi hatırlatıyorum.

Tepsiyi yere bırakırken "Teşekkür ederim," diyor. Yanındaki koltuktaki boşluğu işaret ediyor, ben de homurdanarak yerine yakındaki koltuğu tercih ediyorum. bir bakış yakalıyorum.

Beni izlerken gözlerinde eğlence titreşiyor ve ben kendi gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Ethan çaya uzanıyor, kıvrak parmakları kupanın kulpuna dolanıyor.

"İki dakika buğulaması gerekiyor," diyorum ona, sesim tahmin ettiğimden daha tiz çıkıyor.

"Bu da bana ayrılan süreye eklenecek mi?" Dudaklarının köşesi kıvrılıyor ve gülümseme çizgisi görünür hale geliyor. Sakin bir nefes alıyorum ve para üstünü masaya koymak için uzanıyorum. Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor, ben de basitçe "Para üstünüz" diyorum.

"İhtiyacım yok." Reddetmesi ona sadece alaycı bir bakış atmamı sağlıyor.

"Benim var, değil mi? Bak, eğer buraya bana acımaya geldiysen, sahte özrünü benden esirgeme."

Çayına bal döken Ethan kıpırdanırken bakışları benimkilerle buluşuyor. "Kelimeleri ağzıma, niyetleri de davranışlarıma sokma." Sesi sert ve donup kalmama neden oluyor. İşte aslan dişleri. "Buraya senden özür dilemeye gelmedim," diye ekliyor ve bakışları sertleşerek arkasına yaslanıyor.

"Hayır mı?" Bir şekilde çıkmayı başarıyorum. Kendini beğenmiş Adonis'i buna tercih ederim.

"Hayır," diye kestirip atıyor. "Buraya dizlerimin üzerine çöküp af dilemeye gelmedim."

"Dükkanımı kaybetmeme neden olduğun için beni affet," diye araya giriyorum. Yakın zamanda dar kafalılığı bırakacağımı sanmıyorum.

"Söylesene Angel," diyor, ismimin dudaklarındaki tınısı vücuduma bir elektrik akımı daha gönderiyor, "ikincil hasar diye bir şey duydun mu?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana ikincil hasar mı diyorsun?"

"Evet. Başka bir şey olduğunu düşünmen seni hayalperest yapıyor. Bu, bunun kişisel olduğunu düşündürür. Ve asla da olmadı. Bunu bir avuç küçük işletmeyi mahvetmek için yaptığımı düşünerek beni aşağılama."

Orada öylece durup ona bakıyorum, tavrındaki değişiklik karşısında tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. Ağzımı açsam bile sesim çıkmayacaktı. Onun yerine çayıma uzanıp dudaklarıma götürüyorum.

"Bir dakika daha buğulanması gerekiyor," diyor bana, hâlâ çayını karıştırıyor ama ses tonundaki eğlence geri gelmiş, neredeyse rahat bir nefes almamı sağlayacak.

"Burası benim kahve dükkanım. Birkaç kuralı çiğneyebilirim." Çayımı dudaklarıma götürüyorum, fincanın kenarından onu inceliyorum. Bir yudum alıyorum, içine bal koymadığımı fark ediyorum ve tekrar sehpanın üzerine bırakıyorum. "Buraya özür dilemeye gelmediysen ne istiyorsun?"

"Buraya bir teklifle geldim." Çayını dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı. "Bu harika bir şey. Çam balı mı bu?"

"Öyle, ben onu-" Kendimi durdurup başımı sallıyorum. "Bir teklif. Bana bir teklifin mi var?"

"Yiyecek ve içeceklerinizi paketleyip uluslararası alanda satmaya ne dersiniz?" Arkasına yaslanıyor, büyük elleri kupayı kavlıyor.

Sorusu karşısında gözlerim kısılıyor. "Yiyeceklerimi paketlemek mi?" Ses tonumu renklendiren bir şaşkınlıkla yankılıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ethan bakışlarımla tekrar buluşmadan önce çayından yavaşça bir yudum daha alıyor.

"Dün yemeğinize iltifat eden kadın," diye başlıyor, sesi sakın ve ölçülü. "Seninle çalışmak istiyor."

İnanamayarak alay ediyorum, aklıma hemen orta yaşlı kadının toplantı sırasındaki beklenmedik övgüsü geliyor.

"Bunun gayet farkındayım," diye karşılık veriyorum, ellerimi kupanın etrafına sararak. "Ben kendimi tam bir aptal gibi gösterirken o niyetini açıkça belli etti."

"İnan bana, ben öyle görmüyorum." Ethan başını sallıyor, sanki özel bir şakanın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Neyi o şekilde görmüyor? "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sorarak konuya geri dönüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, merakım kendime rağmen artıyor.

Ethan hafifçe öne doğru eğiliyor. "Greenfoods'un sahibi. Yeniden markalaşmak istiyorlar ve sizin ürünleriniz de tam olarak

arıyorlar. Seninle çalışmak ve onları satmak istiyorlar."

Ona bön bön bakıyorum, ne önerdiğini anlamakta zorlanıyorum, zihnim çelişkili düşüncelerle dolup taşıyor.

"Benim... neyimi satmak istiyorlar?" Gözlerimi kısıyorum, hala bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum. Ethan bir şey söylemiyor, onun yerine çayını yudumlarken benim düşünmeme izin veriyor.

Nihayet birkaç saniye sonra sesimi buluyorum, kelimelerim belirsizlikle dolu. "Ama ben her şeyi elle yapıyorum," diye açıklıyorum. "Yiyeceklerimi bu kadar büyük ölçekte satmak isterlerse talebe yetişmem mümkün değil."

"İşte bu noktada onlar devreye giriyor," diye açıklıyor başını sallayarak. "Siz yaratıcı kontrolü elinizde tutarken, onlar üretimi gerçekleştirecek kaynaklara ve altyapıya sahipler."

Koltuğumda arkama yaslanıp Ethan'a şüpheyle bakıyorum. "Peki sen neden buradasın? Bundan senin çıkarın ne?" Ses tonum kuşkuyla karışık bir şekilde soruyorum. "Yiyeceklerimin seri üretilmiş, ruhsuz taklitlere dönüştüğünü görme şansı dışında mı?"

"Ah, ama işte bu noktada yanılıyorsun," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor, sesi ikna ediciydi. "Bu bir ortaklık, devralma değil. İşinizi başkasına vermeyeceksiniz. Onlarla işbirliği yapacaksınız ve *benzersiz* dokunuşunuzun bozulmadan kalmasını sağlayacaksınız. Bunu, yaratıcı bütünlüğünüzü korurken ufkunuzu genişletmek olarak düşünün. Bu bir kazan-kazan, gerçekten."

Sözleri ve tatlı dilli vaatleri karşısında gözlerimi kısıyorum. Ama sırf laf olsun diye bir şeyler söylemeden önce durup düşünüyorum. Bir yandan, erişim alanımı genişletmek ve tutkumu daha geniş bir kitleyle paylaşmak için bir şans. Diğer yandan, inşa ettiğim her şeye ihanet etmek, kişisel dokunuşumu kurumsal üretimin kişisel olmayan makinelerine teslim etmek gibi geliyor. Bu benim geçim kaynağım, benim tutkum; neden kurumsal bir gündem uğruna bundan ödün vereyim ki?

"Peki sen nesin, onların güvenilir elçisi mi? Bak, buraya gelmen için sana ne teklif ettiklerini bilmiyorum ve teklifin için minnettarım," diye soğukkanlılıkla karşılık veriyorum, "ama cevabım hayır. Benim yemeğim özenle ve sevgiyle yapılmalı, fabrikalarda montaj hattı ürünleri gibi çalkalanmamalı."

Ethan'ın gülümsemesi genişliyor, reddetmemden etkilenmiyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"O zaman neden en başta bana sordun?" Ben de karşılık veriyorum.

"Olduğunu iddia ettiğin kişi olduğundan emin olmak için." Çayını bıraktı. Bu da ne demek şimdi? "Yeterince adil o zaman," diye kabul ediyor ben daha bir şey söyleyemeden, gözleri hayranlıkla parlıyor.

Bakışlarını tutuyorum, sorumu sorarken yeşil gözleri neredeyse sinir bozucu. "Peki ya benim dükkanım?" Bu fikri neden ortaya attığımdan bile emin olmadan soruyorum.

Soruma kaşlarını kaldırarak cevap veriyor, yüz ifadesi okunamaz bir şekilde sözlerimi tekrarlıyor. "Ne olmuş ona?"

İçimdeki öfke kaynıyor, onunla yüzleşirken taşmakla tehdit ediyor.

Ciddi mi bu adam?

"Sayende hiç dükkanım kalmadıysa, tüm bunları nasıl yapacağım?" Bastırıyorum, hayal kırıklığım artıyor.

Ethan sözlerimi düşünürken gözleri düşünceli bir şekilde

kısılıyor. "Bu işi bana bırak," diye cevap veriyor sonunda.

Onun şifreli cevabıyla alay ediyorum. "Bu da ne demek şimdi?" diye karşılık veriyorum.

Ayağa kalkıyor, takım elbise ceketinin düğmelerini iliklemeden önce gömleğini düzeltiyor. Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor, kapıya doğru dönmeden önce bakışları bir süre daha benimkilerde kalıyor. "Sanırım bana güvenmek zorundasın, küçük melek," diye takılıyor. "Akşamın tadını çıkar." Ve beni o koltukta oturur halde bırakıyor, para üstü önümdeki masada duruyor.

Ne göt ama.

Orada öylece kalakaldım, onun gözden kayboluşunu izlerken içimde çelişkili duyguların kasırgası çalkalanıyordu. *Ona güvenmek mi?* Bunu sanki gerçekten güvenecektiğim gibi söylemesi saçma gelse de dükkânıma göz gezdirirken içimde bir şüphe titreşimi belirliyor.

Akşam çökerken, günün son müşterilerinden biriyle işimi bitiriyor, onlara dostça bir gülümsemeyle çaylarını ve keklerini veriyorum. Tam çıkmak üzereyken kapı çalıyor.

Girişe doğru döndüğümde, elinde çiçeklerle dolu beyaz bir sepetle bir teslimatçının içeri girdiğini görüyorum. O yaklaşırken gülümsüyorum.

"Bu gece bunları alan şanslı biri var mı?" Siparişini almaya hazırlanırken ses tonum hafifçe değişiyor.

Gülümsememe karşılık vererek başını sallıyor. "Sanırım öyle. Dükkân sahibi için bunları buraya bırakmam söylendi."

"Emin misin?" Gözlerim şaşkınlıkla dönüyor.

"Eminim hanımefendi. Şurayı imzalayın lütfen." Bana bir not defteri ve bir kalem uzatıyor.

Merakımı yenemeyerek çiçekleri kabul ediyorum. Daha yakından baktığımda onları hemen tanıyorum. Beyaz zambaklar ve unutmama beni. *Ne?*

"Kimden geldiklerini biliyor musun?" diye soruyorum. Bunun bir tesadüf olmasına kesinlikle imkân yok. Dünyada en sevdiğim çiçeklerin ne olduğunu bilen çok az insan var ve bunlardan sadece biri beş bin mil yarıçaplı bir alanda yaşıyor. Hayır, beyaz zambak ve unutmama beni seçimi rastgele olamayacak kadar kişisel.

Teslimatçı başını sallıyor. "Hayır, bayan. Kusura bakmayın. Çiçeklerinizin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim." Minnettarlık dolu bir baş hareketiyle adamın dükkândan çıkışını izliyorum, beni sepetle baş başa bırakıyor, son müşteri çoktan gitmiş ve unutulmuş oluyor. Tezgâhın üzerinde duran çiçek sepetiyle baş başa kalıyorum. Çiçeklerin yanında bir şişe beyaz şarap görüyorum ve zarif bir zarfın içinde bir kart gözüme çarpıyor. Zarfa uzanırken kalbim merakla çarpıyor, parmaklarım heyecandan titriyor. Nazik bir çekişle kartı zarfından çıkarıyorum, kâğıt parmak uçlarımda pürüzsüz bir his bırakıyor.

"Bir şişe şarap orman yangınını söndürmeye yeter mi?" Kaşlarım birbirine çarparak kartı yüksek sesle okudum. "Bu da ne böyle?" Gözlerim kartın altını tararken, zarif bir yazıyla yazılmış bir sayı fark ediyorum. Kaşlarım daha da aşağıya iniyor. İsim yok, sadece bir numara.

Bunları kim gönderdi?

Bölüm Fİ ve

~ETHAN~

Angel'ın dükkânının hemen dışına park ettiğim arabamın arka koltuğunda oturuyorum. Teslimatçı kamyonuna geri dönüyor ve uzaklaşıyor. Büyük pencerelerden Angel'ı izliyorum. Sıcak ışıklar onun ateşli kızıl saçlarını daha da canlı hale getiriyor, yüzünü bir hale gibi çerçeveliyor. Sepete ilâştirilmiş kartı okurken dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirliyor ve gözleri merakla parlıyor.

Logan sürücü koltuğunda kayıyor ve bir an için ona çok uzun süre baktığımı fark ediyorum.

Doğrudum ve ona sırtarak baktım. "Artık gidebilirsin, Logan."

"Evet, efendim." Başını salladı ve motorun canlandığını hissettim. Derin bir nefes alıyorum ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Aslında hâlâ Angel'a, kartı okurken kaşlarının çatılmasına ve düşüncelere dalmış bir halde dudağını ısırmasına odaklanmış durumdayım.

Logan kaldırımdan uzaklaşırken koltuğumda geriye yaslanıyorum, zihnim şimdiden bir sonraki hamlem üzerinde çalışıyor. İşi için doğru seçim olduğunu bilse bile Greenfoods ile çalışmayı kabul edeceğinin garantisi yok. Gurur tehlikeli bir şeydir ve umarım Angel'inki ikimizi de başarısızlığa sürüklemesin.

Özel asansörden çıkıp çatı katıma çıkıyorum, evde olduğum için mutluyum. Buraya gelmeden önce telefonumdan tüm ışıkları açmıştım bile - burayı satın alır almaz kurdurduğum bir şey. Evime aydınlık bir şekilde dönmeyi tercih ederim. Bu bana eve döndüğümde Elana'nın beni beklediğini, aşağıdaki şehir ışıklarından başka her şeyin bana eşlik ettiğini hatırlatıyor.

Takım elbisemin ceketini omuzlarımdan silkip, katlama zahmetine katlanmadan, dikkatsizce yakındaki kanepenin üzerine atıyorum. Martha'nın yarın bununla ilgileneceğini biliyorum. Dağınık bir insan değilim ama Adrian'ın aksine temizlik manyağı da değilim. Ayaklarımı sehpaşının üzerine her koyduğumda yüzünün asılması karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

Buzdolabına doğru ilerlerken, tezgahın üzerinde beni bekleyen bir güveç gözüme çarpıyor. Hâlâ dumanı tütüyor ve tabağın altındaki yerleşik tutuculardaki çay ışıklarının onu sıcak tuttuğunu fark ediyorum. Yanında bir not görüyorum: "Umarım bunlar sönene kadar eve varmış olursun. Afiyet olsun!" Martha beni nasıl şımartacağını iyi biliyor. Notu tezgahımdan alıp diğerleriyle birlikte kutunun içine koyuyorum. Boş bir not kağıdı ve kalem alarak Martha'ya teşekkür eden küçük bir mesaj yazıp kutunun üstündeki küçük tutucuya koyuyorum. Bu, eve zamanında gelmediğim çoğu gün iletişimimiz oluyor, ki bu giderek daha sık olmaya başladı.

Buzdolabından bir şişe su alıp yemek yemeden önce hızlı bir egzersiz yapmaya karar veriyorum. Çok uzun bir gün oldu ve gerçekten rahatlayabilmem için kaslarımda biriken gerginliğin giderilmesi gerekiyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken telefonumu kontrol ediyorum, her zamanki gibi arkadaşlarımdan gelen e-posta ve kısa mesajları görüyorum ama ilgimi çeken bir şey yok. Dalgınca kaydırıyorum, henüz gelmemiş belirli bir mesajı beklerken dikkatim bölünüyor.

İçimi çekerek telefonumu cebime koyuyorum ve merdivenleri tırmanmaya devam ediyorum. Gelecektir.

Yatak odama girdiğimde loş, sıcak aydınlatmanın yumuşak ışıltısıyla karşılaşıyorum. Beyaz ışığı hiç sevmemişimdir. Her şeyi soğuk ve steril gösterir ki bu da bir evde olması gereken son şeydir. Canavar yatağıma baktım. Adrian bir keresinde "*Bu senin devasa egonu sığdırmak için,*" diye şaka yapmış ve karşılığında benim devasa aletimi sığdırmak zorunda olduğuma dair bir yorum almıştı. Kendimi düzinelerce yastığın içine atma dürtüsüyle savaşıyorum. Ben onları hep kenara atarken Martha'nın neden onları oraya koyduğunu bilmiyorum.

Bir tarafta, şık bir gömme dolap açık duruyor ve içinden parfüm koleksiyonuma karışan sedir kokusu yayılıyor. Dolabın bitişiğinde bir ebeveyn banyosu var. Misafirim geldiğinde birden fazla kez kullanışlı olduğu kanıtlandı. Bir kahkaha atıyorum.

Bu oda neler gördü neler.

Su şişemi ve telefonumu yatağın üzerine atıyorum, kabarık örtüler ağırlıkları altında eğiliyor ve

egzersiz kıyafetlerimi giymek için dolaba gittim. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp siyah bir basketbol şortu giyiyorum, bugün tişörtle çalışacak gibi hissetmiyorum.

Bir çift koşu ayakkabısı, telefonum, bir su şişesi ve küçük bir havlu alarak aşağıya iniyorum. Egzersiz yaparken müzik dinlemeyi seviyorum ama kulaklıklar hiçbir zaman bana göre olmadı. Bu yüzden spor salonuna ses yalıtımı yaptırdım.

-tıpkı çatı katının geri kalanı gibi- ve yepyeni bir ses sistemi kuruldu. Özel spor salonuma giriyorum ve telefonumu hoparlörlere bağlıyorum, müzik anında mekânda yankılanıyor.

Koşu bandında hızla ilerlerken aklım Evangeline ile daha önce yaptığım sohbete gidiyor. Bu vahşi kedinin içinde ciddi bir ateş var. Sözleri hala kafamın içinde zıplıyor, ayaklarımın makinedeki güm güm sesiyle karışıyor.

Adrian ve Elana dışında en son ne zaman birinin benim sataşmalarıma keskin cevaplarla karşılık verdiğini hatırlamıyorum. Bana karşı savunmaya geçti ve onu suçlamak mantıksız olurdu. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım şeyi mahvetmekle suçladığım birine karşı savunmacı olmaktan daha fazlasını yapardım.

Greenfoods anlaşması hakkındaki şüpheciliği doğal, ancak yine de beni geriyor. Prensiplerinden hiçbir şey için ödün verecek biri değil ve buna saygı duyuyorum. Ancak tüm bu kabadayılığın altında, beni meraklandırıan bir kırılganlık gördüm. Benimle kafa kafaya vermek ve hayatta bir kez karşılaşacağı bir teklifi geri çevirmek anlamına gelse bile bu işi korumaya kararlı. Bu bana iki şey söylüyor. Birincisi, muhtemelen paradan gelmiyor. Ona göre dükkânı kaybederse her şeyini kaybeder ve evine geri döner. Güneyli aksanını, o narin parmağını bana doğrultup ağzını açtığı anda fark ettim. Güneyli gibi davrandığında çok daha belirgin oluyor.

kızgın. İkincisi, pes etmesi için ikna etmem gereken o değil, onun gururu. Bu kahve dükkânı onun kendine bir şey kanıtlaması ve ben sadece ayağının altındaki halıyı çektim. Ben de benimle bir şey yapmak istemezdim.

Ağırlıklara geçiyorum, hâlâ konuşmamızı kafamda evirip çeviriyorum. Bir şey açık; bunun işi için verebileceği en iyi karar olduğunu anlayana kadar geri adım atmayacağım.

Arkamdan kapıyı kapatma zahmetine girmeden koşarak odama dönüyorum. Şortumu çıkarırken aklımın bir köşesinde ısrarcı ve inkar edilemez bir düşünce beliriyor.

Angel haklı, lanet olsun.

Fiziksel bir dükkânı olmazsa, işi de olmaz. Ve bu olmadan, benimle ya da Greenfoods'la çalışmayı düşünmesinin imkânı yok. Ve eğer beni şaşırtır ve kabul etmezse, tüm bu entrikalar sadece zaman kaybı olur. Şirketin şu anda işgal ettiği yerle ilgili planları zaten onaylanmış durumda, yani öyle ya da böyle olacak.

Ama sonra, çırılçıplak soyunmuş bir halde banyoya girdiğimde, aklıma bir şimşek gibi çaktı. Neden ona ofisimin bulunduğu yan binada başka bir yer önermiyorum? Yani, o lanet şeyi ben satın aldım, değil mi? Onun için bir yer ayırabilir ve sıfırdan yepyeni bir kahve dükkânı açabilirdim. Bir barış teklifi, iyi niyet jesti ya da adına ne derse desin. Belki o zaman sandığı gibi kötü biri olmadığımı görür. Ama ben onun

Greenfoods anlaşmasını ona yeni dükkanla sürpriz yapmadan önce. Kararını etkilemek için teşvik eden adam olmak istemiyorum. Bu onun seçimi olmalı.

Yansıma neredeyse güleceğim. Her zaman başarımdan sorumlu olan bendim ve aynı şekilde düşüşümden de sorumlu olan.

Kaderinizin sizden nefret eden bir yabancınn ellerinde olması nasıl bir duygu, ha?

Kendi kendime kıkırdarak, bu saçmalığa karşı başımı sallıyorum. Duşa giriyorum ve suyu açıp sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum. Teklifimi kabul etmek bir yana, beni suçlamayı bırakacağını bile garantisi yok. Bağırsaklarımdan nefret ediyormuş gibi davranmak istiyor, bu çok açık. Ama yine de, o ateşli gözlerinde başka bir şeyin izlerini de yakaladım. Gizlemek için dişile tırnağıyla mücadele ettiği bir şey var ama benim dişlerim daha büyük.

Onun üzerindeki etkimin farkındayım. Ona her baktığımda bunu görüyorum. Ne zaman yakınımda olsam dolgun dudakları aralanıyor, göz bebekleri büyüyor ve nefesi hızlanıyor. Acaba altımda da önümde olduğu kadar alingan olur muydu? Ne olduğunu anlamadan elim sikimin etrafına dolanıyor, ucunda bir damla prekum parlıyor. Sıkıca yumrukluyorum, elimi **y u k a r ı** aşağı kaydırıyorum, onu dizlerinin üzerinde hayal ediyorum, o kalın kirpiklerin arasından bana bakıyor. Sikimi pompalarken tıslıyorum ve başımı geriye atıyorum. O akıllı ağzını ne kadar sevsem de, sikimi boğazından aşağı kaydırarak onu susturmayı çok isterdim. Onun ayının içine pompalarken bana bakan o meydan okuyan ela gözlerin görüntüleri kafamda yanıp sönüyor.

"Siktir!" Aletimden beyaz döl damlaları fışkırırken inliyorum. Kendimi duvara yaslamak için serbest elimi dışarı atıyorum.

zevk dalgaları azalıyor. Su orgazmımın kalıntılarını temizlerken öylece duruyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Az önce dün tanıştığım bir kadına mı 31 çektim? Tanrım, birini becermem lazım. Aklım Claire'e kayıyor ve ürperiyorum. Kesinlikle olmaz. Onunla işim bitti. Yakında en sevdiğim kulübü ziyaret etmek zorunda kalabilirim.

Duştan sonra aşağı inerken aklım hâlâ Angel ve onun lanet olası dükkân çıkmazı ile ilgili düşüncelerle dolu. Mutfağa girdiğimde güveç kabının altındaki mumların sönmüş olduğunu görüyorum. Güveci ısıtmak için fırına atıyorum ve kendimi içine soktuğum karmaşayı düşünüyorum.

Ben beklerken Angel'ın yakında dükkânı için yeni bir yer aramaya başlayacağı aklıma geliyor, çünkü ay sonuna kadar burayı boşaltması gerekiyor. Ve eğer sahip olamayacağım bir şey varsa, o da onun yeni bir yer bulmasıdır, özellikle de iyi sayılabilecek bir yer. Onun için yepyeni bir dükkân yapma planımı gerçekleştirsem ve o da **y e n i** bir yer bulursa, her şey altüst olur. Ama uygun bir **y e r** bulamayacağından nasıl emin olacağım? Parmaklarımı şıklatıp onları ortadan kaldıramam ki.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, beynimin son zamanlarda fazla mesai yaptığını ve havlu atmaya hazır olduğunu fark ediyorum. Başımı sallıyorum, yorgunluğun içime işlediğini hissediyorum. Belki de yemek yemem, biraz televizyonun karşısına geçip zihnimi boşaltmam gerekiyor.

Çok ihtiyaç duyduğum bir molayı verip, vücudum beni kulübe taşıyacak enerjiye sahipse dışarı çıkacağım.

Evet, sağlam bir plana benziyor.

Bacaklarım kulüp için yeterli enerjiye sahipti ama zihnim değildi. Sonunda kitap okuyup yattım. Muhtemelen böylesi daha iyi oldu; kafamı boşaltmaya ihtiyacım var.

Masamda oturmuş, bir yığın evrakın altına gömülmüşken, kapım çalındı.

"Girin," diye sesleniyorum ve Annie vals yaparak ofisime giriyor.

"Kahve ister misiniz Bay Turner?" diye soruyor, muhtemelen neden hâlâ ondan bana kahve getirmesini istemediğimi merak ediyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Hayır, sanırım biraz bacaklarımı esneteceğim. Kendim alırım," diye cevap verip cüzdanıma uzanıyorum.

"Pekâlâ, efendim." Annie bilmiş bilmiş sırttıktan sonra başını sallayıp masasına geri dönüyor.

Evet, evet. Onu görmek istiyorum, önemli değil.
Sandalyemden kalkıyorum, cüzdanım elimde ve ofisten çıkıyorum.

Kafeye girdiğimde, taze demlenmiş kahve ve sıcak hamur işlerinin kokusu üzerime siniyor. Sabahları daha farklı kokuyor. Büyük olasılıkla bir şeyler pişirdiği için, arkadaki yanan fırınlardan yakaladığım görüntüleri bakılırsa. Gözlerim onu tezgâhın arkasında bir tepsi kruvasan hazırlarken buluyor. Yaklaştığımda başını kaldırıyor, yüz ifadesi bir an donup kaşlarını çatıyor.

Beni özledin mi?

"Günaydın," diye selamlıyorum onu, sevimli bir gülümsemeyle.

"Artık değil," diye alay ediyor, ses tonundan küçümseme akıyor. Sorgulayıcı bir kaş kaldırıyorum. şey, bu biraz beklenmedikti, benim-ah, *hayır*. Birden aklıma bir düşünce geliyor. *Kahretsin*. Gözden kaçırdığımı fark ederek kaşlarımı çatıyorum. Ona yeni dükkânı için planlarımdan bahsetmemiştim.

"Seni görünce sabahım daha da güzelleşti," diye karşılık veriyorum, gözlerimde dans eden bir eğlenceyle. "Seninkini mahvettiğim için üzgünüm Angel."

"Annie'yi görmeyi tercih ederim. Buraya gelmeyi alışkanlık haline getirme." Bana ters ters bakıyor.

İncinmiş gibi yapıp dramatik bir şekilde göğsümü tutuyorum. "Bugün kalbe nişan alıyorsun Angel," diye takılıyorum ve alaycı bir yanıt alıyorum.

"Benim adıml mı kullanıyorsun yoksa-" diye duraksıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yoksa?" Yanaklarının kızardığını görünce sırtıyorum. "Sana nasıl hitap etmemi istediğin konusunda bir tercihin var mı?"

"Hiçbir şey. Benimle hiç konuşmamamı tercih ederim." Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Bu durumda, iki fındıklı kahve ve şu kruvasanlardan iki tane alabilir miyim?" Beni görür görmez fırlatıp attığı tepsiyi gösteriyorum.

Yutkunurken narin boğazı hareket ediyor ve kruvasanları koymak için iki kâğıt torba alarak benden uzaklaşıyor.

"Teklifimi düşündün mü?" Cevabını zaten bildiğim halde rahatça soruyorum.

"Düşünecek bir şey yok," diye karşılık veriyor, ses tonu sert. "Planladığınız her ne ise, ben onun bir piyonu değilim."

Elli dolarlık bir banknot uzatıp ona veriyorum. Almaya çalışıyor ama ben bir an daha tutuyorum, daha da yaklaşıyorum. İşte para. Dudakları aralandı, nefesi kesildi ve gözleri karardı.

"Benden nefret etmeyi seviyorsun, değil mi?" Sessizce söylüyorum. "Hikâyedeki kötü adam olduğumu düşünmeye bayılıyorsun."

"Kötü adam sensin, nokta," diyor, hissettiğini bildiğim uyarılmayı maskeleyerek için pek de iyi olmayan meydan okuyan bir bakışla.

"Hmm." Hayalet bir gülümsemeye hesabı bırakıyorum, para üstümü almaya fırsat bulamadan kahve ve kruvasanları alıyorum.

Dükkândan çıkarken sözleri zihnimde yankılanıyor.

Ben kötü adamım, ha? Ona kötü adamların ne yaptığını göstermekten büyük zevk alacağım.

CBK Media'nın yüksek cam binasından çıkıp caddenin karşısına geçerek Gary ile öğle yemeği için buluşacağım restorana doğru ilerliyorum. Restoran, ben de dahil olmak üzere ofis binasında çalışan herkesin öğle yemeği için uğrak yeri haline geldi.

"Sizi tekrar görmek harika Bay Turner. Sizi özlemeye başlamıştık." Hostes beni nazlı bir gülümsemeye selamlıyor.

"Merhaba Laura. Bay Vanderson henüz gelmedi mi?" Ona soruyorum, her zamanki flörtümüze girmiyorum.

Senin için havamda değilim, şekerim.

"Evet, beni takip edin." Beni masamıza götürmeden önce gözleri gereğinden uzun bir süre oyalanıyor.

Gary çoktan oturmuş, keskin gözleri bana gelene kadar odayı tarıyor.

"Ethan!" diye haykırıyor ve sandalyesinden kalkıp beni sıkıca elimi sıkarak selamlıyor. "Seni görmek güzel, oğlum." *Benim oğlum.* Bunu Brad'e hiç söylemez.

Selamlamaya karşılık vererek, Gary kendi koltuğuna geçerken ben de yerime yerleşiyorum. Her zamanki gibi hoşbeş ediyor, son ofis haberleri ve anekdotları paylaşıyoruz bizim

Hafta sonları, ama Gary'nin sadede gelmesi uzun sürmüyor.

"Ee," diyor köpüklü şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Greenfoods'la ilgili bir gelişme var mı?" diye soruyor, sesi beklenti dolu.

Arkama yaslanıyorum. "Bir yudum daha almak isteyebilirsin Gary," diye başlıyorum ve konferans salonuna girdiğinden beri aklımdan çıkmayan kadınla karşılaşmamın öyküsüne geçiyorum.

Greenfoods'un Angel'la çalışmaya olan ilgisini ayrıntılarıyla anlatırken, Gary düşünceli bir hal alıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. Onu suçlamıyorum. Konuşmamı bitirdiğimde, bir süre sessizce oturuyor, belli ki bu bilgi üzerinde kafa yoruyor.

"Bu büyük bir şey Ethan," dedi sonunda. "Şunu bir anlayayım." Dirseklerini masaya dayıyor ve eğiliyor. "Bayan Landon bu kızı gördü ve hemen ona bir anlaşma teklif etti. Ve bu kızla çalışmayı o kadar çok istiyor ki, eğer bunu gerçekleştirsek bizimle sözleşme imzalamaya razı mı?"

"Kesinlikle." Başımı salladım.

Gary birkaç kez başını sallayarak mırıldanıyor. "Bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak usulca kıkırdıyorum. "İnan bana, gayet farkındayım," diye cevap veriyorum, bakışlarıyla buluşarak. "Ama bu kız her şeyi kolayca kabul edecek bir tip değil, öyle görünüyor."

"Özellikle de dükkânının yerini değiştirdiğin için seni suçluyorsa, değil mi?" İki kaşını da kaldırıyor.

"Evet, iŖte tam da bu yüzden onun için bir Ŗeyler yapmak istiyorum." Ŗarabımdan bir yudum alıp masaya geri koyuyorum. "Ona yeni bir dükkân inŖa etmek istiyorum. Burada, Ŗirket arazisinde. Eğer bunu yapmayı kabul ederse, onun için en azından bunu yapabilirim. Kabul etmese bile, Gary, bu kız... iŖini kaybedemez. Hele ki benim bu iŖle bir ilgim varsa."

Gary bir an bana baktı. "Neden ye enim Ethan yerine seni se ti imi biliyor musun? Sende bunlardan çok var," diyerek Ŗaka ına vuruyor. "Ama bir o kadar da buna sahipsin." Parma ı kalbine doğru ilerliyor. "Sen iyi bir adamsın. Sen bir patron değilsin; sen bir lidersin. Sen insanları görüyorsun, onlar da seni. Eminim bu kızın da bunu görmesi an meselesi."

Gülümseyerek baŖımı sallıyorum, g  s me gurur yerleŖiyor. "TeŖekk r ederim Gary. Seni hayal kırıklığına u ratmayaca ım."

"Biliyorum oğlum." Gary anlayıŖla baŖını sallıyor, yüz ifadesi ciddi. "Sana söylediklerimi unutma," diye hatırlatıyor bana, ses tonu sert. "Greenfoods ile bir anlaŖma imzalarsan, koltu umu kalıcı olarak alırsın. Seni o koltukta görmek istiyorum, duydun mu beni? Onun kabul etmesini sa lamalısın."

Yanıt olarak kendimden emin bir Ŗekilde baŖımı sallıyorum, zihnim Ŗimdiden planlar ve stratejilerle dolup taŖıyor. "Merak etme Gary," diye onu temin ediyorum. "Ben hallederim."

Gary'nin gözleri aniden arkamdaki bir Ŗeye odaklanıyor, kaŖları  atılıyor. Arkamı dönmeye fırsat bulamadan hemen arkamda Brad'in sesini duyuyorum.

"Beyler!" diye bağırıyor. "Sizi burada görmek ne güzel," diyor aksini ima eden bir tonla.

Gary itirazını dile getirmeye başladığında Brad, dişlerimi diken diken eden bir sırıtışla masamıza oturuyor.

"Size katılmamın bir sakıncası yok, değil mi?" diye takılıyor, ses tonundan sahte bir kibarlık akıyor.

Garsona el sallıyor. "Bir bardak daha lütfen. Ve acele edin." Bize geri dönüyor, varlığı heybetli ve hoş karşılanmıyor.

"Brad. Bizimle yemek yiyecek misin?" Gary kadehindeki şarabı bitirirken yeğenine soruyor.

Brad basitçe "Evet," diye yanıtlıyor ve bana bakıyor. "Hey, Ethan."

Gözlerim sinirlendiğimi belli etse de, dudaklarımı büzerek başımla onaylıyorum.

"Peki, bilmem gereken ilginç bir şey var mı?" Brad soruyor, bakışları Gary ve benim aramda gidip geliyor. Garson ona bir bardak getiriyor.

"Tom," gitmeden önce onu durduruyorum. "Bir şişe daha getir lütfen," diyorum içimden ve Gary'nin yüzünde bir gülümseme hayaleti yakalıyorum.

Gary boğazını temizliyor ve Brad'e hitap etmeden önce bana incelikli bir bakış fırlatıyor.

"Sadece arayı kapatıyorduk Brad," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor ama ses tonunda temkinli bir ton var. "Özel bir şey yok."

Brad'in gülümsemesi genişliyor, sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Ah, Şimdi de sır saklıyoruz, öyle mi?" diye dalga geçerek kendi kadehine Şarap dolduruyor ve bizimkini de dolduruyor. "Sanırım onları ortaya dökmek için seni yeterince sarhoş etmem gerekecek."

Duştan sonra koşarak merdivenlerden iniyorum ve televizyonu açmadan önce kumandayı alıyorum. Yaşam alanında ilerlerken, düşüncelerim Gary ile öğle yemeği toplantıma geri dönüyor. Brad'in beklenmedik Şekilde ortaya çıkması tedirginliğimi daha da arttırdı. O Őerefsizin eline geçen her fırsatta benim için bomba yerleŐtirmesine ihtiyacım yok. Kendi ailesi bile ona güvenmiyor; ben güvenirsem lanetleneyeğim.

Mutfağa ulaŐıp dolaptan bir bardak alıyorum. Kendime bir içki koyarken buzun bardağa çarpma sesi kulaklarımı dolduruyor. Cebimdeki telefonum çalıyor ve bir arkadaŐımdan mesaj ya da e-posta bekleyerek onu elime alıyorum. Sürpriz bir Şekilde, bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj beni selamlıyor ve yüzümde bir sırıtış hissediyorum.

Vay, vay. Yeterince uzun sürdü.

Bilinmeyen: Şarap iyiydi. Yine de bir yangını söndürmeye yetmedi. Bir tane daha göndermek isteyebilirsin. Ve bunu yaparken bana kim olduğunu söyle.

Kelimeleri okuduğumda gülümsemem genişledi. Bu benim teorimi doğruluyor: Karta adımı yazmalarını söylemeyi unutmuŐum. İçimde bir heyecan dalgası dolaşıyor. Henüz ona kim olduğumu söylemeye hazır olduğumu sanmıyorum. Ama oynamaya fazlasıyla hazırım. Memnun bir sırıtışla tezgâha yaslanıp viskimden bir yudum alıyorum.

Küçük Bayan Clueless ona neyin çarptığını anlamayacak.

Bölüm S xI

~ANGEL~

Oturma odama giriyorum ve televizyona bakıyorum, haberlerin yumuşak mırıltısı mekânı dolduruyor. İşim batarsa tüm bunları kaybetmeye hazır değilim. Greenfoods ile çalışmayı kabul etmeyi itiraf etmek istediğimden daha sık düşündüm. Ve bu fikri düşünmeye başladığımda, gerçeklik geri geliyor ve tekliflerini değerlendirme fırsatı bile bulamadan işimi kaybedebileceğimi hatırlatıyor.

Son birkaç yıldır yaşadığım daireye bakıyorum. Taşındığım günü hatırlıyorum, içimde büyük bir heyecanla kutuları merdivenlerden yukarı sürüklüyordum. O zamandan beri burayı daha da çok sevmeye başladım. Beni bu daireye en başta aşık eden şey mekandı. Yavaş yavaş kendi kişisel dokunuşlarımı eklemeye başladım ve burayı evim haline getirdim. Büyük pencereler gündüzleri mekânı ışıkla dolduruyor, geceleri ise muhteşem bir şehir manzarası sunuyor. Sanat eserleri için yeterli param yoktu, bu yüzden bazılarını kendim boyadım.

Kahve dükkanımın dekoru aslında daireme çok benziyor. Bolca bitki, bolca sıcak renk ve bolca ben. Los Angeles'a ilk geldiğimde burayı bu kadar ucuza bulabilmem bir buçuk mucizeydi.

O zamanlar bulabildiğim her işte çalışıp hayallerimi gerçekleştirmek için her kuruşumu biriktiriyordum. Pis lokantalarda ve restoranlarda çalıştım, hepsi de bu hedefin peşindeydi. Ve sonunda, bunu gerçekleştirdim.

Ama şimdi? Şimdi, altımdan halı çekilmiş gibi hissediyorum. Hepsi bir adam yüzünden. Dükkanımın başına gelenlerden benden başka kimsenin sorumlu olmadığına farkındayım. Yapması gerekeni yaptığı için tüm suçu Bay CEO'ya yüklememeliyim, ancak boktan bir durumla karşı karşıya kaldığınızda suçlayacak birine ihtiyaç duyarsınız.

Mantıklı yanım böyle söylüyor zaten. Mantıksız yanım ise bir dahaki sefere bana o ukala sırtışını gösterdiğinde onu gözünden bıçaklamamı söylüyor. O kendini beğenmiş, kibirli pislik sanki buranın sahibiymiş gibi dükkanıma girdi. Teknik, pratik ve teorik olarak buranın sahibi o.

Hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışarak uzun bir nefes aldım. Eğer bu konuda bir şey yapmazsam en başa dönecek olmamın sebebi o. Ve savaşımadan pes etmeyeceğimden emin olabilirsiniz.

Mutfağa doğru yürürken aklıma başka bir düşünce geliyor. Akli başında kim bana çiçek gönderir ki?

numaralarıyla ve isimsiz mi? Ve neden? O mesajı bir isim sormak için gönderdim, ama gerçekçi olalım, bir yanıt için nefesimi tutmuyorum - en azından istediğim yanıt için. Eğer bilmemi isteselerdi, o lanet karta isimlerini yazarlardı.

Buzdolabını açıp bu akşamki yemek için gerekli malzemeleri alıyorum; domates, kıyma ve soğan. Bolonez makarna yapmak istiyorum. İhtiyacım olan her şeyi tezgâha koyuyorum ve doğrama tahtasını çıkarıyorum. Bıçağın ritmik şakırtısı yıpranmış sinirlerimi bir anlığına da olsa yatıştırıyor.

Bunlar bir hata mıydı? Belki de çiçekler başkası içindi ve ben önce şarabı içip sonra numaraya mesaj atarak kendimi aptal durumuna düşürdüm. Ya da numaraya mesaj atarak...

Malzemeleri bir tencereye doldururken, mutfak tavaya vuran etin cızırtısıyla doluyor. Şüphecililiğime rağmen çiçekleri almak bir an için güzeldi.

Yanımdaki tezgâhta telefonum çalışıyor ve neredeyse ıslak ellerimle ona sarılıyorum. Gizemli göndericiden bir mesaj gelmesini umarak kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ellerimi yakındaki bir havluya hızlıca silerek telefonu kapıyorum ve hevesle ekran kilidini açıyorum. Ancak ismi okuduğumda heyecanım hızla sönüyor.

Annie: *Yarın öğle yemeği mi?*

Şaşırtıcı bir hayal kırıklığı bir dalga gibi üzerime çöküyor. Annie'yle konuşmayı seviyorum ama başka birinin mesajını bekliyordum.

Cevaplara ihtiyacım var, lanet olsun

İç çekerek Annie'nin davetini kabul eden hızlı bir yanıt yazıyorum. Nasıl olsa tüm bu çılgınlığı ona anlatmak zorundayım. Belki o bir şekilde yardımcı olabilir.

Kocaman makarna kâsemle birlikte kanepeye uzandığımda, ziyaretiyle *ilgili* anılar zihnime üşüşüyor. *Ethan*. Adını zihnimde evirip çeviriyor, sesinin yankılanmasına izin veriyorum. Koyu ve yoğun yeşil gözleri, bakışlarımız her karşılaştığında beni yerime mıhlıyor. Kirli sarı saçları, çocuksu çekiciliğine katkıda bulunacak şekilde, neredeyse kasıtlı ve bir araya getirilmiş bir şekilde karıştırılmış görünüyor.

Evet, bu adam kesinlikle bir Ethan. Onun için başka bir isim düşünemiyorum. Sanki tam olarak nereyi yoklayacağını ve zorlayacağını biliyormuş gibi dikkatimi zahmetsizce çekmesi insanı çileden çıkarıyor.

Ve o sırtışı, o lanet sırtışı. Sanki hain bedenimin buna nasıl tepki verdiğini biliyor ve bundan zevk alıyordu. Bugün faturayı tutma şekli, iyi ve hazır olana kadar bırakmayı reddetmesi, bana tüm eklemimin kimin sahibi olduğunu hatırlatmanın başka bir yoluydu. Bu beni kızdırdı, saatler sonra bile hala kızgınım. Ama beni daha da kızdıran şey midemin nasıl alt üst olduğu. Bana hissettirdikleri çileden çıkarıcı. Söylediği her söz ve attığı her bakış karnımı kelebeklerle, kafamı da öfkeyle dolduruyor.

Gözlerimi kırptırdım, dalmış olduğumu fark ettim. Uzaktan kumandayı bulana kadar kanepeyi tarıyorum ve onlarca kez izlediğim bir sitcom'da karar kılana kadar kanallar arasında gezinmeye başlıyorum. Kumandayı yanıma atıyorum ve telefonum popomda vızıldarken makarnama yumuluyorum. Annie'den bir mesaj daha geldiğini düşünerek, fazla düşünmeden arka cebimden telefonumu çıkarmak için uzanıyorum. Ama ekrana baktığımda kalbim küt küt atmaya başlıyor. Arayan Annie değildi. Bilinmeyen bir numara.

Çiçek ve şarabın gizemli göndericisi. İçimde bir tutam endişeyle karışık bir heyecan dalgası dolaşıyor. Kaseyi kucağıma bırakıyorum ve titreyen parmaklarımla telefonumun kilidini açıyorum. Mesajı açıyorum, gözlerim hevesle ekranı tarıyor.

Bilinmeyen: Bir şişe daha gönderirdim ama bunu ne kadar hızlı bitirdiğini düşünürsek alkolizmine sponsor olmak istemiyorum.

Mesajla alay ettim. *Demek ki bir hata değilmiş.* Ya da belki de henüz yanlış kişiyi yakaladıklarını fark etmemişlerdir. Hızlıca bir cevap yazıyorum.

Ben: Bana çiçek ve şarap gönderen sürüngenlerle uğraşmak zorunda kaldığım zamanlar için toleransımı artırıyorum.

Battaniyeyi bacaklarımla üzerine atarak bir sonraki mesajın gelmesini bekliyorum. Bir dakika geçiyor ve tırnaklarımı kemirdiğimi fark ettiğimde neredeyse elimi çekecektim. Bir mesaj daha çaldığında kalbim hızla çarpıyor ve mesajı açmadan önce tereddüt ediyorum.

Bilinmeyen: Güven bana, benimle uğraşırken ayık olmak isteyeceksin.

Bu kişi her kimse, cüretkârlığı karşısında ağzım açık kaldı. Bu, çiçeklerin gerçekten benim için olduğu anlamına mı geliyor?

Ben: Seninle hiç muhatap olmamayı tercih ederim, o yüzden neden bana kim olduğunu söylemiyorsun ve bu isibitirmiyorsun?

Cevap neredeyse anında geliyor.

Bilinmeyen: 0 zaman metinlerimi okuduğunda kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?

Ne oluyor be? Kafamdaki tüm alarmlar çalışıyor, numarayı engellememi ve unutmamı söylüyor. Ama eğer bu her kimse dükkânımın adresini biliyorsa, engelleyip engellemem önemli değil. Kaşlarımı çatarak yazmaya başlıyorum.

Ben: Sanırım yanlış kişiyi aradın, sik kafalı.

Bu olmalı. Başka bir açıklaması yok. Numarayı rehberime "Aptallar" kısmına eklemeden önce bir süre düşünüyorum.

Aptal: Sanırım yanlış izlenime kapıldın, asabi kafa.

Telefona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hiçbir şey. Ona mesaj atmayı bırak.

Artık bir erkek olduğuna eminim. Başka bir yanıt yazmadan önce parmaklarım birkaç dakika klavyenin üzerinde geziniyor.

Ben: Sen bir sürüngensin. Tek izlenimim bu. alyorum.

Bir türlü gelmeyen cevabı beklerken hayal kırıklığım artıyor. Ayağımı sabırsızca yere vuruyorum, gözlerim telefonun ekranına yapışmış, ama inatla sessiz kalıyor. Bıkkın bir iç çekişle başımı sallıyorum ve bir sürüngenden gelecek yanıtı önemseydiğim için kendimi azarlıyorum. Aslında, onun adını bu şekilde değiştiriyorum. "Sürüngen".

"Neden bu salağın cevap vermesini bekliyorum ki?" Kendi kendime mırıldanıyorum ve sinirli bir homurtuyla telefonumu yanıma fırlatıp makarna kâsemi elime alıyorum. Ağzıma bir lokma atıyorum ve dikkatimi dağıtmasını umarak Annie'ye mesaj atıyorum.

Dün gece uzun süre uyuyamadım. Ekrandaki hamur işlerini yeniden düzenlerken boğazıma bir esneme kaçıyor ama onu bastırıyorum. Saate bakıyorum. Ethan bugün günlük kahvesini içmeye gelmemiş. İçeri gireceğini düşünerek her beş dakikada bir kapıyı kontrol ettiğim için kendime kızıyorum. Onun yerine Annie'yi görünce rahatladım. Neredeyse pes edip nerede olduğunu sormama kalmadan, bana bu sabah erken bir toplantısı olduğunu ve sadece kendisi için kahve istediğini söyledi.

O gider gitmez aklım tekrar "sürüngene" kaydı. Sabahımın geri kalanını herkese şüpheyile bakarak geçirdim. Kahretsin, şu anda da öyle yapıyorum.

Uyandığımdan beri içimi kemiren sinirden kurtulmaya çalışarak başımı salladım.

"Kusura bakmayın. İşte paranızın üstü." Müşteriye bir avuç bozuk para uzatıyorum ve mırıldanarak teşekkür edip gidiyorlar. Kapıya dönüp bakıyorum, gözlerim yanımdan geçen her takım elbiseli adamı takip ediyor.

Kes şunu, Evangeline. Onu beklediğim falan yok. Ama kendime karşı dürüst olursam, kafamın arkasında hayal kırıklığını fısıldayan küçük bir ses var.

Tezgâhtan birkaç dilim focaccia ekmeği ile küçük bir kâse zeytinyağı ve balzamik sirke alıyorum. Neredeyse öğle yemeği vakti, bu da Annie'nin her an burada olabileceği anlamına geliyor.

Elimde ekmekle pencerenin yanındaki favori masamıza doğru ilerliyorum. Yemek yerken biraz güneş ışığı almak ve etrafa potansiyel çiçek göndericileri aramak için mükemmel bir yer.

Kapı zili çalıyor ve dikkatimi çekiyor. Başımı kaldırıp baktığımda Annie'nin ayağıyla kapıyı açtığını ve elindeki birkaç paket kutusunu dengelediğini görüyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Gülümsüyorum, zaten kutuların yarısını almak için ona doğru yürüyorum.

"Bir çift daha lazım," diye kıkırdayarak beni selamlıyor ve diğer kutuları masanın üzerine bırakıyor. "Oh, güzel!" Focaccia'yı görünce gözleri parlıyor.

Birkaç çatal ve bıçak alıp ikimiz de oturmadan önce Annie'ye uzatıyorum.

"Bize biraz risotto aldım." Bana birkaç peçete ve bir kutu uzatıyor. Kapağı kaldırıyorum, gördüğüm manzara midemin beklentiyle guruldamasına neden oluyor.

"Bize biraz dedikodu getirdim." Ona bakıyorum ve biraz focaccia uzatıyorum. Merakla kaşlarını kaldırıyor. "Ben aldım

Dün çiçekler vardı," diye başlıyorum.

"Ne?" diye heyecanla ciyaklıyor.

"Üzerinde numara olan ama isim olmayan bir not vardı," diye ekliyorum ve Annie'nin yüz ifadesinin merakla değişmesini izliyorum.

Gözleri irileşti. "Olamaz! Numarayı aradın mı?" diye soruyor hevesle.

"Mesaj attım," diye itiraf ediyorum, böyle bir düşünceye kapıldığım için biraz utanarak.

"Bakabilir miyim?" Ağzına bir parça ekmek atıyor.

Başımı sallıyorum, telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum ve ona uzatıyorum. "Al. Bir göz at," diyorum ve Annie'nin gizemli göndericiyle atılan mesajlar arasında hevesle gezinmesini izleyerek bana ne kadar aptal olduğumu söylemesini bekliyorum.

"Kahretsin." Telefonumdan başını kaldırdığında gözleri çakmak çakmak oluyor. "Bu kişi oldukça cesur görünüyor," diyor ve cihazı bana geri uzatıyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum, telefonu alıp cebime geri sokuyorum. "Evet, kesinlikle," diye cevap veriyorum, çatalımı risotto'ma batırarak.

Annie eğiliyor, "Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum başımı sallayarak. "Bana çiçek göndermek için zahmete girecek kimseyi tanımıyorum. Kimseyle çıkmadım, hatta bir randevuya bile çıkmadım." Elimi tutuyorum

Konuşmak için ağzını açtığında parmağını kaldırıyor. "Ve bana bir flört uygulaması indirmemi söyleme. O tür şeylerle ilgilenmediğimi biliyorsun."

Kıkırdıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "O zaman bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Bulacağız, ama bekleyebilir. Bugün erken kapatmam gerekiyor," diyorum focaccia ısırıkları arasında. "Bir emlakçıyla toplantım var."

Annie'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Şimdiden bir yer buldun mu?"

Cevap vermeden önce yutkunarak başımı sallıyorum. "Henüz bulamadım. Ama bugün gördüğüm evin fotoğraflarını beğendim," diye açıklıyorum. "Sadece fiyatını henüz bilmiyorum."

"Acentenin adı ne?" diye soruyor, telefonuna uzanarak.

İsmi hatırlamadan önce bir an beynimi yokluyorum. "Mark Thompson," diye cevap veriyorum ve Annie'nin telefonuna yazmasını izliyorum.

"Bunu sormanızın özel bir nedeni var mı?" Yazdıklarını izleyerek soruyorum.

Annie omuz silkiyor ve bana mahcup bir gülümseme sunuyor. "Emlakçılık yapan bazı arkadaşlarım var. Onu tanıyor olabileceğimi düşündüm ama tanımiyorum."

Emlakçının bana gönderdiği adrese geldiğimde bir an çevreyi inceliyorum. Dükkân, şirin vitrinlerin sıralandığı ve yaya hareketliliğinin yoğun olduğu şirin bir mahallede yer alıyor. *Mükemmel!* Burası tam da benim aradığım türden bir sıcaklık ve topluluk hissi yayan bir bölge.

Arabamdan inip dükkâna daha yakından bakıyorum. Şu anki alanıma benzer büyüklükte ve bol miktarda doğal ışığın içeri süzülmesini sağlayan geniş pencereleri var. Bu iyi bir şey. Elektrik faturam zaten yeterince yüksek. Dış cephesi de oldukça bakımlı.

Dükkanın dışında beni bekleyen emlakçıyı görüyorum, beni sıcak bir şekilde selamlarken yüzünde dostça bir gülümseme var.

"Bayan Simson, hoş geldiniz," diyor ve selamlamak için elini uzatıyor.

Gülümsemesine karşılık vererek elini sıkıca sıkıyorum. "Ben sadece Evangeline. Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim Bay Thompson."

Tanışma faslı bittikten sonra dükkânı gezmeye başlıyoruz. İçeri adım attığımızda, davetkâr atmosferden hemen etkileniyorum. İçerisi ferah, çıplak tuğla duvarlar mekâna karakter katıyor. Duvarlarda raflar sıralanırken, dükkanın arka tarafında büyük bir tezgah yer alıyor. Her şeyin nereye gideceğini şimdiden hayal edebiliyorum - bitkiler, vitrin rafları ve müşteriler için oturma alanı. Bu fotoğraflardan bile daha iyi. Bugün şans benden yana olabilir.

Bay Thompson beni çeşitli odalara götürürken onu takip ediyorum, her bir alanın özelliklerini işaret ediyor. Açıklamalarında titiz davranıyor, sorularıma sabırla cevap veriyor ki bu iyi bir şey çünkü çok fazla sorum var.

Günlerdir ilk kez kendimi umutlu hissediyorum. Bu dükkanda potansiyel var; bunu hissedebiliyorum. Birkaç ayarlama ve bazı kişisel dokunuşlarla işim için mükemmel bir yeni ev olabilir.

Bay Thompson mobilyaları işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi, önceki kiracı geride mükemmel mobilyalar bırakmış. Hepsi harika durumda ve ihtiyaçlarınızı mükemmel bir şekilde karşılayacaktır."

Başımı sallıyorum, her şeyi anlıyorum. "Burası gerçekten harika bir yer," diyorum, gerçekten etkilenmiş bir şekilde. "Düzenine ve doğal ışığına bayıldım."

Dükkânın içinde yürümeye devam ediyoruz ve ben her köşedeki olasılıkları görebiliyorum. Burası gerçekten işe yarayabilir. Bay Thompson'a dönüyorum ve bir umut ışığı daha hissediyorum. "Gerçekten beğendim. Ama kira hakkında konuşalım."

Bay Thompson bir an tereddüt ediyor, ifadesi hafifçe değişiyor. "Doğru. Aylık kira 10.000 dolar," diyor, gerçekçi görünmeye çalışıyor ama sesinde belirgin bir rahatsızlık var.

Rakam kafama dank edince yüzüm düşüyor. *Lanet olsun.* "On bin mi?" Yankılanıyorum, sesim fısıltıdan öteye geçmiyor. Bu beklediğimin çok ötesinde ve karşılayabileceğimden çok daha fazla. Lanet olsun.

"Doğru," diyor Bay Thompson, gerçekten özür dilemiş gibi görünüyor. Ama başka bir şey var gözlerinde, da ,

Suçluluk duygusuna çok benzeyen bir şey. " ok fazla olduğunu anlıyorum ama bu bölge son zamanlarda oldukça cazip hale geldi. Fiyatlar önemli ölçüde arttı."

Derin bir nefes alıp bunu sindirmeye çalışıyorum. "Bu kadar fazla olacağını d   nmemi tim," diye itiraf ediyorum, g    mdeki a ırlı ın geri geldiğini hissederek. " zg n m Bay Thomson, ama bunu kar ılayamam."

Bay Thompson yere baktı. "Bunu duydu uma    ld m," diyor yumuşak bir sesle.

Küçük bir gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Yine de bana b u r a y ı g sterdi iniz için teşekkürler. Gerçekten çok güzel. Zamanınızı harcadı ım için özür dilerim."

"Ben de sizinkini harcadı ım için özür dilerim, Bayan Simson."

Eve gidiyorum, tüm bu hayal kırıklığı yüzünden ba ım a rıyor. Park ettim ve daireme  ıktım. O yerin ne kadar gülünç derecede pahalı olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Elbette, param olsaydı o anda imzayı atardım ama kimin o kadar parası var ki?

Kapımın kilidini açarak hemen kovboy  izmelerimi çıkarıp kenara atıyorum. Anahtarlarımı girişteki çekmeceye atıyorum ve telefonumu kanepeye fırlatarak do ruca yatak odasına gidiyorum. Bir du a ve bir kadeh  araba ihtiya ım var.

Su akarken kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum ve sıcak suyun kaslarımdaki gerginliği alıp götürmesine izin veriyorum. Ama aklımdan geçen düşünceleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. *Ayda on bin mi?* O kadar çok olduğuna inanamıyorum. Ne tür bir dükkân bu kadar kira verebilir ki?

Saçıma biraz şampuan sıkıyorum ve zamanında bir yer bulamazsam ne yapacağımı düşünüyorum. Ay sonuna kadar şu anki dükkânımdan çıkmam gerekiyor ve zaman daralıyor. Ya diğer yerler de aynı derecede pahalıysa? Ya hiçbir şey bulamazsam? Derin bir nefes alıyorum ve ağlamamak için dilimi damağıma bastırıyorum. Şu anda bunun bir anlamı yok.

Su soğuk akıyor ve beni sarmal düşüncelerimden koparıyor. Çabucak durulanıp dışarı çıkıyorum ve havluya sarınıyorum. Dolabıma yönelip bir çift eşofman altı ve bir sweatshirt çıkarıyorum. Giyinirken alternatifler düşünmeye çalışıyorum. Belki kiralayabileceğim daha küçük bir yer vardır ya da gerçekten istemesem de başka bir küçük işletmeyle aynı yeri paylaşabilirim. Bir çözüm yolu olmalı.

Ama ne yaparsam yapayım, endişe içimi kemiriyor. Gerçek şu ki, zamanım ve seçeneklerim tükeniyor. Saçlarımı havluyla kurulayıp oturma odasına dönüyorum ve kanepeye uzanıyorum. Telefonum yanımdaki minderin üzerinde duruyor ve sessizliğiyle benimle alay ediyor. Mesaj yok, teklif yok, çözüm yok.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes almaya çalışıyorum. Ancak belirsizlik durmak bilmiyor ve tek düşünebildiğim, zamanında bir yer bulamazsam ne yapacağım. İşimi nasıl ayakta tutacağım? Her şeye yeniden nasıl başlayacağım?

Battaniyeyi üzerime çekip sakinleşmeye çalışıyorum.

Bir yolunu bulacaksın. Her zaman çözersin.

Akılsız bir eğlencenin rahatlamama yardımcı olacağını umarak televizyonu açıyorum. Telefonumu kaptığım gibi yiyecek bir şeyler aramak için mutfığa gidiyorum. Midem gurulduyor ve bana o felaket toplantıdan sonra akşam yemeğini atladığımı hatırlatıyor. Buzdolabını açıp kalan yemekleri alıyorum ve ısıtmaya başlıyorum. Beklerken telefonumun kilidini açıyorum, Annie'ye acentenin verdiği fahiş fiyatla ilgili bir yazı göndermeye hazırım. Ama d a h a yazmaya başlayamadan, gizemli göndericiden yeni bir mesaj geliyor. Mesajı açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sürüngen: Sürüngen olabilirim ama bu havada kovboy çizimleri giyen ben değilim.

Donup kalıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Bunu nereden biliyor? Gözlerim ön kapıya doğru kayıyor. Daha doğrusu botlarıma, her ne kadar buradan göremesem de.

Kahretsin. Beni izliyordu. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Dairemin etrafına bakıyorum, birden kendimi savunmasız ve açıkta hissediyorum.

Yedinci Bölüm

~ETHAN~

Ofisimde oturmuş, son üç aylık raporları gözden geçiriyor olmam gerekirken, aklım dün gece Angel'a gönderdiğim mesaja takılıyor. Telefonuma bakıp cevabını tekrar okuyorum.

Angel: Sen de kimsin be? Polise gidebileceğimi biliyorsun, değil mi?

Son mesajıma vereceği tepkiyi düşününce sırtıyorum. Kocaman gözlerini ve mesajı okuduğunda nasıl donup kaldığını hayal etmek neredeyse çok eğlenceli. Buna hala cevap vermedim ve bir süre daha vermeyeceğim. Bırakayım da biraz düşünsün. Ayrıca, bir saat içinde Greenfoods ekibiyle bir toplantım var ve odaklanmam gerekiyor. Ama lanet olsun, başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyor.

Önüme serilmiş belgelere bakıyorum ama tek görebildiğim Angel'ın yüzü. Ele geçirilmiş bir adam gibi davranıyorum. Kesinlikle dikkat eksikliğinden muzdarip değilim, ancak

En tatlı meyve her zaman ulaşılması en zor olandır. Şanslıyım ki, mükemmel bir tırmanıcıyım.

Sandalyemde arkama yaslanmış, parmaklarımın arasında bir kalem çevirirken aklıma başka bir düşünce geliyor. Angel'ın ona kimin mesaj attığını anlamamış olmasına şaşırdım. Yine de zeki bir kız; yakında anlayacaktır. Kimliğimi ondan gizli tutma kararını hafife almadım, ama uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey bu değilse ne olayım. Heyecan verici. Kulağa ne kadar boktan gelse de, onun direnişi beni daha da tahrik ediyor. İkimiz de bunun bu şehirdeki kadınların göğüslerinin yarısı kadar sahte olduğunu bilsek bile.

Onlara vereceğimi düşündükleri şeyin tadına bakmaya hevesli, kendilerini bana atan kadınlardan payıma düşeni aldım. Çok çabuk eskidi. Gücü, parayı ve nüfuzu görünce ayaklarıma kapandılar. Ama benim cadalozum değil. O bir meydan okuma. Ben yakınımıdayken vücudunun nasıl tepki verdiğini ve saklamayı başaramadığı ince cazibe işaretlerini görüyorum. Ama sonra o akıllı ağzını açıyor, egomu okşamak ya da kollarıma düşmek için değil, beni uzaklaştırmak için. Ve ben her seferinde onu yiyip bitiriyorum.

Başımı sallarken dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. Neredeyse mazoşistçe, benimle ve kendisiyle savaşıma şeklinden ne kadar keyif alıyorum. Beni kol mesafesinde tutma kararlılığı sadece daha yakın olmak istememe neden oluyor.

En son kafede verdiği tepkinin anısı hala zihnimde taze. Beni gördüğünde nasıl donup kaldığı ve gözlerindeki meydan okumanın göğsünün hızla inip kalkmasını gizleyemediği. Beni çizdiği gibi kötü biri olmadığımı görmesini sağlamak istiyorum. Ya da belki öyleyimdir ve o da bununla başa çıkmak zorunda kalacaktır. Meydan okuma katmanlarının altına gömmeye çalıştığı arzuyu görebiliyorum. Ve bu sadece benim gömme ihtiyacımı körüklüyor.

kendimi onun içinde. Hatırlayacağı tek ismi inlerken, o meydan okuyan gözlerin geri döndüğünü görmek için.

Telefonumu tekrar elime alıyorum, mesajına cevap vermek istiyorum ama vazgeçiyorum. Bırakalım biraz sakinleşsin. Polisi aramakla tehdit ederek beni korkutabileceğini sanıyor. Tutuklandığım onca zamanı hatırlayarak bir kahkaha atıyorum. Tutuklu *kalma* konusunda ne kadar kötü olduğumu öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak. Tanrı Amerika'yı ve onun yozlaşmış adalet sistemini korusun.

Telefonuma son bir kez bakıp kenara itiyorum ve raporlarıma geri dönüyorum. Ama çalışırken bile zihnimin bir kısmı Angel'la bir sonraki karşılaşmamızı planlamaya başlamıştı bile. Farkında olsa da olmasa da bu kızın başına gelmedik kalmayacak.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Annie elinde Angel'ın dükkanından aldığı bir kahve fincanıyla içeri giriyor.

"Masanın üzerine bırak, Annie," diyorum, başımı raporlarımdan kaldırmadan. Bu sabah kendim alıp Angel'ı görmeye vaktim olmadı. İş, yeni küçük hobimin önüne geçiyor.

Kapıya doğru hafifçe dönüyor ama gitmiyor. Onun yerine, duruşundan söyleyecek bir şeyi olduğu anlaşılan bir şekilde oyalanıyor.

"Angel nasıl?" Sandalyemde arkama yaslanırken umursamaz bir tavır takınarak soruyorum.

Annie iç geçiriyor. "Gerçekten hayal kırıklığına uğradı. Az önce onunla konuştum. Dün gittiği yerin kirası çok yüksekmiş." Onda nadiren gördüğüm bir bakışla bana bakıyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun," diye mırıldanıyor, izin verdiği tek karşılık

Kendisi yapmak için. Yöntemlerime katılmıyor ama adil olsun ya da olmasın, aynı yöntemler beni bulduğum yere getirdi.

"Yani, anlamıyor mu?" Cevabı zaten bildiğim ama bir de ondan duymak istediğim için soruyorum.

"Hayır, parası yetmiyor," diye yanıtlıyor Annie, sesinde biraz hayal kırıklığı var.

"Güzel," diyorum gülümseyerek. "Bana menajerin adını verdiği için teşekkür ederim."

Annie rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum Bay Turner. Neden ona sadece gerçeği söyleyemediğimizi anlamıyorum?"

"Ve sürprizi mahvetmek mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Büyük açıklamalara bayıldığımı biliyorsun."

"Sadece kendimi kötü hissediyorum. Çok umutluydu." Annie yere bakıyor, belli ki kendini suçlu hissediyor.

Sandalyemden kalkıp ona doğru yürüyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Doğrudan yardım kabul etmeyecek kadar inatçı, o yüzden bu şekilde yapıyorum. Ona göz kulak ol ve başka ajanlarla buluşursa bana haber ver. Ve dikkatli ol. Her şey hazır olmadan öğrenmesini istemiyorum."

İç çekerek başını sallıyor. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor. Tam olarak ikna olmadığını söyleyebilirim ama daha fazla tartışmıyor.

Güzel.

"Şimdilik hepsi bu kadar, teşekkür ederim." Ona hızlı, güven verici bir gülümseme veriyorum ve masama dönüyorum.

Annie bana gönülsüzce başını salladı ve ofisten çıktı. Kapı arkasından kapandığında sandalyemde arkama yaslanıyorum, içimi bir memnuniyet kaplıyor. Ben her şeyi hazırlayana kadar Angel'ın olduğu yerde kalmasını sağlamak için ne kadar para harcamam gerekiyorsa harcayacağım. Kiranın gerçekte olduğundan üç kat daha yüksek olduğunu söylemesi için acenteye rüşvet vermek zorunda kaldım. Adam komisyondan alacağından daha fazla para içinde yüzüyor. Annie'nin bana getirdiği kahveyi elime alıyorum, tanıdık fındık kokusu burnuma ulaşıyor. Angel kaybolduğunu sanıyor ama tam da istediğim yerde. Elbette el altından ama çok gerekli.

Şimdilik, onun habersiz ve emlak piyasasının dışında kalmasını sağlamalıyım. Gerçi yakında daha fazla yer arayacağından eminim. Onun hızına ayak uydurmak zorundayım ama bunu sürdürmeye fazlasıyla hazırım. Kahvemden bir yudum alarak raporlarıma geri dönüyorum, zihnim şimdiden bir sonraki hamleyi planlıyor. Tüm bu evrak işlerini bitirdikten sonra onu ziyaret etmeliyim.

Sandalyemde kayıyorum, onu düşününce bile içimde tanıdık bir sıcaklık hissediyorum.

Lanet olsun, kendime gelmem lazım. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve sertçe nefes veriyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Apex Kulübü. İhtiyacım olan şey bu. Oraya gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Sadece davetlilerin girebildiği bu özel kulüpte her şey var - barlar, restoranlar, otel, golf ve spa, aklınıza ne gelirse. İlk kez Adrian'la gitmiştim çünkü o da üyeydi. Forbes benim hakkımda bir makale yazar yazmaz davetiyem postayla geldi.

Ama işten sonra Apex Club'a gitmeyi düşünmeden önce kahvaltı yapmam gerekiyor. *Ne sağma bir bahane.* Onu görmek istiyorum. Cüzdanımı alıp ofisimden çıkıyorum.

"Annie, telefonlarımı biraz beklet. Kahvaltı etmek için dışarı çıkıyorum," diyorum masasının yanında duraksayarak. "Bir şey ister misin?"

Annie biraz hazırlıksız yakalanarak bilgisayarından başını kaldırıyor. "Belki bir kruvasan?"

"Anladım," diye cevap veriyorum, asansöre doğru ilerlerken başımı sallıyorum.

Her geçen katta beklentim artarken lobiye iniş normalden daha uzun sürüyor. Sabah havasına adım atarak Angel'ın dükkânına doğru ilerliyorum.

Yaklaştığımda, tezgâhın arkasında Angel'ı görüyorum, sıcak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Kahretsin, çok güzel. Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor, ama sonra kime gülümsediğini görünce gülümsemem anında düşüyor. *Orospu çocuğu.*

Onunla konuştuğunu görünce kanım donuyor. Brad, Evangeline'e bir şey söylemek için eğildiğinde ince hareketleri fark ediyorum ve Evangeline de onunla birlikte gülüyor -gerçekten gülüyor-. Ellerim yumruk oluyor, içeri dalıp herifi dışarı atma isteğimle savaşıyorum.

Onlar konuşup gülerken Brad'in eli hafifçe Angel'ın dirseğine iniyor ve her geçen saniye çenemin daha da sıkıldığını hissediyorum. Ona bir fincan kahve ve para üstünü uzatıyor, parmakları kısa süreliğine birbirine değiyor. Onu böyle görmek

Ona yaklaştıkça dişlerimi sıkmaktan dişlerim ağrıyor.

Tam o anda Brad'e saldırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bunun yerine, orada dikilip onun kendini beğenmiş bir sırtışıla dükkândan çıkışını izliyorum.

Ne olduğunu anlamadan Brad'e doğru yürüyorum, bacaklarım otomatik pilota hareket ediyor. Yolun ortasında kendimi durduruyorum, yumruklarımı bir kez daha iki yanımda sıkıyorum.

Peki ne yapmayı planlıyorsun? Kahve almasını mı yasaklayacaksın?

Angel'ın dükkânına dönüp bakıyorum, gülümsemesi hâlâ aklımda. Arkamdan bir araba kornası çalıyor ve bana yolun ortasında tam bir deli gibi durduğumu hatırlatıyor. İç çekerek arkamı dönüyorum ve kendimi yakındaki restorana girmeye zorluyorum. İçimi kemiren huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalışarak Annie ve kendim için omlet sipariş ediyorum.

Kıskançlığı böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve beni rahat bırakmıyordu. Brad'i Angel'la görmek, onu güldürmek ve ona dokunmak içimde ham ve sahiplenici bir şeyler uyandırıyor. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, lanet olası yemeği beklerken başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, onu bırakıp geri dönmek istiyorum. Bu kıskançlık, bu huzursuzluk, göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı.

Ofiste eşyalarımı toplarken saate bakıyorum. Aklım hala Brad'de. Bir şeyler doğru değil.

sırıtarak dükkândan çıktı. O da benim gibi hiçbir zaman kendi kahvesini kendi getiren biri olmadı. Bunu yapmaya başlamamın tek nedeni Angel'ı görmek. Brad asla kendi kahvesini getirmek için kışını kaldırmazdı. Bunu fark edince kaşlarım birbirine çarptı. İkimiz de bunu aynı sebepten yapıyoruz: Angel. Blazer ceketimi elime alıp durakladım.

Neden onu görmek istesin ki?

Ben Gary'yle Angel ve Greenfoods'un teklifini tartışırken Brad'in restorandaki varlığını hatırlayınca birden her şey yerine oturuyor. *Kahretsin!* Brad her şeyi duymuş olmalı. Greenfoods'un CBK'yla ancak Angel'ın onayını alırsa çalışacağını biliyorsa, anlaşılmayı kendi elleriyle yapmak için manevra yapmaya çalışacaktır. Ve şu anda olan da tam olarak bu. Kurulun kararı söz konusu olduğunda bu şüphesiz ona önemli bir avantaj sağlayacaktır.

Vay, vay. Görünüşe göre herif kirli oynamaya çalışıyor. Ben daha kirli oynarım.

Dükkâna yaklaştığımda onu içeride temizlik yaparken ve günü kapatmaya hazırlanırken görüyorum.

Durmadan kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Zil çalıyor ve Angel başını kaldırıp bakıyor, gözleri bir an için irileşiyor ama beni görünce kısılıyor.

"Bak kedi ne getirmiş. Ne istiyorsun?" Tezgahı daha şiddetli bir şekilde silmeye başladı. Neredeyse gülecektim

uyumsuzluğunu, beni görünce göğsünün sığ nefeslerle hareket edişini izliyorum.

"Her şey," diyorum, tezgâha yaslanıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Oflayıp pufluyor ve tezgahı silmeye devam ediyor ama vücudunun nasıl gerildiğini görebiliyorum.

"En kötü zamanlarda ortaya çıkıyor gibisin," diye mırıldanıyor, bakışlarıma karşılık vermiyor.

"En kötü zamanlar mı? Bence yardıma ihtiyacın olursa diye dükkânı kapatırken gelmem iyi oldu." Kendimi tezgâhtan uzaklaştırıyorum.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Arkasını dönüyor ve havluyu lavaboya atıyor.

"Öyle olsaydım gururun okşanır mıydı küçük melek?" Bizi ayıran hiçbir şey kalmayana kadar tezgâhın etrafında yürüyorum. Hâlâ sırtı bana dönük, bu da bana sırtı neredeyse göğsüme değene kadar mesafeyi kısaltma fırsatı veriyor. Eğiliyorum. "Aklıma başka fikirler getirme."

Vücudu gözle görülür bir şekilde geriliyor ve keskin bir nefes alıyor. Arkasını dönüp benden birkaç adım uzaklaşıyor. Aşağı bakıyorum, kıs kıs güldüğünü fark ediyorum ve gülümsememi içimde tutmak için savaşıyorum.

"Burası müşteriler için yasak bölge." Sesi ona ihanet ediyor.

"Greenfoods ile çalışmak konusunda fikrini değiştirdin mi?" Sesim alçak ve yumuşak bir şekilde soruyorum. Tekrar bir adım daha yaklaşıyorum, nefesini kesecek kadar alanını işgal ediyorum. Beni uzak tutamayacağını anlamasını sağlamak için.

Bana dik dik bakıyor, dudakları geriliyor. "Hayır. Ve yapmayacağım. Hepsi bu mu?"

"Biliyor musun, bu ilginç. Bana çok zor zamanlar yaşatıyorsun, ama bu..." Gözlerim, gözle görülür bir şekilde daha hızlı atan nabız noktasına doğru kayıyor. Ondan yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyorum. Parmağımı kaldırıp nabız noktasına bastırıyorum ve daha da hızlı attığını hissediyorum. "Bu farklı bir hikâye anlatıyor."

"Kendini bir şey sanıyorsun," diye tersliyor ama sesinde hafif bir titreme var. Bir adım geri atıyor ve tezgâhın arkasına çarpıyor. Kapana kısılmış.

"Ve sen bunu seviyorsun." Gülümsüyorum.

"İki gündür gelmiyorsun, yerine Annie'yi gönderiyorsun. Sonunda pes ettiğini sanmıştım. Çok erken kutlama yaptığımı biliyordum." Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

Bir elimi yanındaki tezgâha koyup onu sıkıştırıyorum. "Beni özledin mi?" Kahretsin, harika kokuyor. Elmalı turta ve karamel gibi.

Yanakları açık pembe bir renk alıyor. "Bacaklarının çalışmayı bıraktığını falan umuyordum," diye nefes alıyor, kelimeleri ses tonuyla uyuşmuyor.

Gülüyorum, derin, içten bir ses. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama işte buradayım, tamamen çalışır durumdayım." Gözlerim onunkilere kilitleniyor. Daha fazla bir şey yapmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Sen imkânsızsın," diye fısıldıyor ama sesi şimdi daha yumuşak, daha az emin.

"Sadece ısrarcıyım," diye düzeltiyorum, yüzüm artık onunkinden birkaç santim uzakta. Her ayrıntıyı, her küçük tepkiyi görebiliyorum. Ela gözleri dudaklarıma kayıyor ve onu yakaladığımı anlıyorum.

Bu doğru, bebeğim. Artık benimsin.

Gözleri benimkilere dönmeden önce sesli bir şekilde yutkunuyor. "İsrarla benimle bir yere varamazsın," diyor ama en iyi ihtimalle yarım ağızla. "Seninle çalışmayacağım."

"Bunu göreceğiz," diyorum, sonunda geri adım atıp ona biraz alan tanıyorum. Gözlerinde hem rahatlama hem de hayal kırıklığının savaştığını görebiliyorum. "Çok yakında görüşeceğiz, Angel."

Onu orada nefessiz ve çelişkili bir halde bırakarak dışarı çıkıyorum. Apex'e doğru ilerlerken dudaklarımda tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor.

Apex Club'ın görkemli girişinden içeri adımımı attığımda, cilalı mermer zeminler ve yüksek tavanlardan sarkan pırıl pırıl kristal avizeler beni karşılıyor. Buraya geleli bir ay olmuş ama hiçbir şey değişmemiş. Hava, karışık parfümler ve lüks ile yoğun.

Geniş lobide, açık ateş çukurları sıcak bir parıltı yayarak neredeyse samimi bir atmosfer yaratıyor. Odanın ortasındaki geniş merdivenler kulübün farklı katlarına ve alanlarına çıkıyor.

Lobide ilerlerken insanların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kadınlar gülümsüyor ve göz kırpmıyor, ben yanlarından geçerken kurnazca flört ediyorlar. Buradaki müşteriler hakkında takdir ettiğim bir şey de ortak başarıları. Bu insanlar zenginliğin cazibesi için burada değiller, bu da gevşemeyi çok daha kolay hale getiriyor. Ve şu anda ihtiyacım olan şey bu değilse ne o l a y ı m .

Amaca yönelik adımlarla lobide geziniyor, burada en sevdiğim yerlerden biri haline gelen çatı katındaki bara doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde, tasarım bir takım elbiseye sarınmış tanıdık geniş omuzları hemen fark ediyorum. Ya da daha doğrusu kendi tasarladığı bir takım elbise.

Sanki gözlerimi üzerinde hissetmiş gibi, başı birkaç santim dönüyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. Beni tanıdığında dudakları hain bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kehribar rengi sıvıyla dolu bardağını kaldırıyor ve çenesiyle yanıma gelmemi işaret ediyor. Bilmiş bir sırıtışla oturduğu yere doğru ilerliyorum ve kendimi bu gece muhtemelen tutuklanmaya hazırlıyorum. Guy Rossi'nin yanında içki içmek hiç iyi bir şey değildir.

Bölüm E ghtI

~ANGEL~

Mutfakta dolaşıyor, içecekleri karıştırıyor ve müziğin ritmiyle hafifçe sallanıyorum. Yeni yerler aramam gerektiğini biliyorum ama bugün Cuma gecesi ve birkaç saatliğine bile olsa tüm bunlara ara vermeye ihtiyacım var. Tüm bu çılgınlık kafamı arı kovanı gibi vızıldatıyor. Sakinleşmem lazım.

Kulübe gitmeden önce Annie'yi ön içki içmeye davet ettim. Çoktan dökümlü koyu yeşil bir elbise giydim ve saçlarımı yüzümün etrafında gevşek bukleler halinde bıraktım. Hiçbir zaman ayna karşısında uzun süre telaşlanan biri olmadım. Bunda bir anlam göremiyorum, gerçekten. Ya iyi görünürsünüz ya da görünmezsiniz; fazladan bir saat pek bir şey değiştirmez.

İçkileri bir kenara bırakıp telefonuma bakıyorum. *Yeni mesaj yok.* Bay Creep son mesajıma hâlâ cevap vermedi, bu beni rahatlatmalı, hatta mutlu etmeli. Ama içimde bir yerlerde onun cevabını içeren bir bildirim bekliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için terapiye verecek param yok.

Zihnim istemsizce Ethan'ın bugün erken saatlerde dükkanıma yaptığı ziyarete geri dönüyor. Önümdeki 1.80'lik kas yığınının hatırlayınca göğsüm adrenalinle kabarıyor. Nefesinin tenimde bıraktığı his ve beni te z g â h a sıkıştırdığında takım elbise ceketinin kumaşının devasa omuzlarının etrafında nasıl gerildiği. Yaklaştığı anda kokusunun beni sarması. Hala aklımda, sanki burnumdan atamıyormuşum gibi.

Temiz ama egzotik kokuyordu. Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o kadar yaklaştığında bakışlarının yüzümde dolaştığı anıyı düşünüyorum. Çok yakın. Ondan sonra zihnimdeki her şey bulanıklaştı. Bildiğim bir sonraki şey, onun dükkândan çıkıp gittiği ve benim hâlâ orada, o lanet tezgâha yapışmış bir şekilde durduğum.

Bu adamın bana yaptıklarından hoşlanmıyorum. Ne zaman ortaya çıksa karnımın dönmesinden hoşlanmıyorum. Ve şu anda sadece onu hatırladığımda bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklıktan da hiç hoşlanmıyorum. Daha önce de yakışıklı adamlar gördüm ama bu adam? Bu adamın bakışları ölümcül. Ve bana yaptıklarına dayanamıyorum.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, Annie'nin gelişini haber veren kapı zilin sesini zar zor duyuyorum. Aklımda kalan anıları temizlemek için başımı sallayarak, elimde tuttuğumu bile fark etmediğim telefonumu bırakıp kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Annie elinde bir şişe şarapla karşımda duruyordu, ışıltılı siyah elbisesi ve şık at kuyruğuyla koleksiyonluk bir Barbie bebek gibi görünüyordu.

"Eğer bir erkek olsaydım, şimdiye kadar senin için en az bin tane sevimsiz tavlama cümlesi kullanırdım," diye takılıyorum, onu içeri almak için kenara çekilirken dudaklarımda bir sırıtma oynuyor.

Annie içeri girerken kıkırdıyor. "Senin için peyniri seviyormuş gibi yapardım," diye karşılık veriyor ve şarap şişesini uzatıyor.

Kapıyı arkasından kapatırken bana bakıyor ve gülümsüyor. "Şu haline bak, Zehirli Sarmaşık. Yeşil kesinlikle senin rengin."

"Teşekkür ederim." Ben de ona sırtıyorum.

Annie'nin karşısındaki kanepeye yerleşiyorum, içecekleri aramızdaki sehpa koyuyorum. Annie topuklu ayakkabılarını çıkarıp memnun bir iç çekerek minderlere gömülüyor.

Ona bir kokteyl uzatıp çenesini indirirken, "Ee," diye başlıyor. "Gizemli mesajcınla ilgili bir gelişme var mı?" diye soruyor, gözlerinde dans eden bir merakla.

Başımı iki yana sallayıp yanına oturuyorum. "Henüz bir şey yok. Ve ona Bay Sürüngen adını verdim." Kokteylime uzanıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Ama polisleri aramakla tehdit ettiğimden beri sessizliğini koruyor," diye cevap veriyorum, sesime hayal kırıklığı sızıyor.

Annie düşünceli bir şekilde başını salladı ve bardağından bir yudum aldı. "Belki de bu onu korkutmuştur?" diye öneriyor.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Bundan şüpheliyim. Bu adamda bana kolay kolay korkmayacağını söyleyen bir şeyler var," diyorum sıvıyı döndürerek.

Annie sahte bir kadeh kaldırarak kadehini kaldırıyor. "O zaman elimizden gelenin en iyisini yapalım," diyor gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Şerefe, bebeğim."

Kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "şerefe," diye yineliyorum, içkimden bir yudum alıyorum.

"Neredeyse unutuyordum," diyor bardağını yere koyduktan sonra. "CBK'nın ev sahipliğı yaptığı bir etkinlik var. Teknik olarak bir balo ve ben de davetliyim."

"Balo mu düzenliyorlar?" Gözlerimi devirerek alay ettim. "Evet, böyle balolara ev sahipliğı yapmak için ihtiyaç duyduğundan daha fazla paraya sahip olmak iyi hissettiriyor," diye alaycı bir şekilde mırıldanarak başımı sallıyorum.

"Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra. Ben gidiyorum ve yanımda birini de getirebilirim, o yüzden düşündüm ki..."

"Sakın bana yeni bir erkek arkadaşın olduğunu söyleme." Gülüyorum.

Annie öne doğru eğilip bakışlarını benimkilere kilitlediğinde yüzündeki ifade ciddiyetini koruyor. "Benimle gelmeni istiyorum," diye ısrar ediyor, ses tonu ciddi.

Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum. "Benden bir baloya gitmemi mi istiyorsun? İşimi mahvetmek üzere olan kişinin ev sahipliğı yaptığı bir baloya mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kuşkuyla karşılık veriyorum.

Ciddi olamaz.

Annie teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sadece beni dinle, tamam mı?" diyor, gözleri dinlemem için yalvarıyor. Ben bir şey söylemeyince Annie derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Bu gizemli adamı araştırmak için harika bir fırsat olacak," diye açıklıyor, sesi alçak ve komplocu. "Pardon, Bay Creep'i kastediyorum."

"Araştırmak istediğimi nereden çıkardın?" Kollarım hâlâ kavuşturulmuş halde soruyorum.

"Angel," diye kaşlarını kaldırdı, "saçmalayabileceğin son kişi benim. Onun kim olduğunu öğrenmek için can attığını biliyorum, tıpkı benim gibi."

Kaşlarımı çatıyorum, yüz hatlarımı kafa karışıklığı kaplıyor. "Peki bunu nasıl yapacağız?" Nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak soruyorum.

"Bu adam senin nerede çalıştığını biliyor ve işe giderken ne giydiğini görüyor. Eğer bu gizemli adam CBK'dan biriyse, biz oradayken ona mesaj atabilir ve kimin telefonunun bildirimle aydınlandığını görebilirsin," diyor Annie, her kelimeyle heyecanı artıyor.

Şüpheli bir kahkaha attım. "Orada kaç kişi o l a c a ğ ı n ı biliyor musun? Bunu görmemiz mümkün değil," diyorum başımı sallayarak. Ve *Ethan* da orada olacak.

Annie omuz silkiyor, yılmıyor. "Denemeye değer, değil mi? Hem eğlenceli de olur," diye karşı çıkıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, artıları ve eksileri zihnimde tartıyorum. Ethan kesinlikle orada olacak. Ama belki de etrafta o kadar insan varken beni fark etmeyecektir bile. Yine de riske girmek istiyor muyum? Ama sonuçta, Bay Sürüngen'in kimliğini ortaya çıkarma fırsatı kaçırılmayacak kadar cazip.

"Bunu düşüneceğim," diye kabul ediyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Annie sırtarak ellerini heyecanla birbirine vuruyor. "O zaman bu bir randevu! Benimle geliyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim." Gülüyorum, başımı dramatik bir şekilde sallıyorum.

"Söyledin. Sana detayları ve davetiyeyi göndereceğim." Bana göz kırpmıyor, bu da ona bir göz kırpması kazandırıyor. "Yeni bir yer arayışı nasıl gidiyor?"

Annie'nin sorusu bir sapan gibi beni içinde bulunduğum durumun acımasız gerçekliğine geri döndürüyor.

"Pazartesi günü yeni bir menajerle buluşacağım," diye cevap veriyorum, sesime umutlu bir ton katmaya zorlayarak. "Kontrol etmem gereken birkaç potansiyel yer var."

Annie başını sallıyor, yüz ifadesi sempatik. "Menajerin adı ne?" diye soruyor.

İsmi sayıyorum ve Annie kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Onu tanıdığımı sanmıyorum," diye düşünüyor, ses tonunda hayal kırıklığı belli oluyor.

"Evet, bu noktada elime ne geçerse kabulümdür," diye mırıldanıyorum, hayal kırıklığı sözlerime sızıyor.

Annie'nin eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Uğruna çalıştığın şeyden daha azına razı olma. İşlerin yoluna gireceğine inanıyorum."

Onun sözleri, ne kadar güzel olsalar da, sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Eğer yakında yeni bir yer bulamazsam, işyeri kapanacak," diye itiraf ediyorum. "Dükkân olmazsa gelir de olmaz. Gelir olmazsa da eve dönmek zorunda kalırım."

"O noktaya geleceğini sanmıyorum," diye ısrar ediyor, ses tonu güven verici. "Sadece... sabırlı ol. Sana göz kulak olan bir koruyucu meleğin olduğuna inanıyorum."

"Koruyucu meleğim muhtemelen şu anda tatilde," diye homurdandım.

"Daha çok Apex'te gibi," diye mırıldanıyor burnunun altından. Ben ne demek istediğini sormadan bir kez daha bana dönüyor. "Bay Turner'ın onunla ve Greenfoods'la çalışma teklifini düşündün mü?" diye soruyor, bakışları benimkileri arıyor. Bu soru beni biraz hazırlıksız yakaladı.

"Bay Turner kim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Ah, pardon." Annie kıkırdıyor. "Ethan-Ethan Turner."

"Onunla çalışmayacağım." Başımı kararlı bir şekilde sallıyorum, onun adının geçmesi bile içimde bir hayal kırıklığı dalgası yaratıyor. *Ethan Turner*. "Ona katlanamıyorum," diyorum, sesim küçümsemeyele karışık.

"Onu suçladığını biliyorum," diye söze başlıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Ve buna hakkın var," diye kendini savunmak için çabucak ekliyor, "ama kabul edersen, işini kurtarabilirsin," diye yalvarırcasına gerekçelendiriyor. "Bunu düşünmeden o kapıyı kapatma."

Gururum ve içinde bulunduğum durum arasında bocalayarak iç geçiriyorum. Ama içten içe Annie'nin haklı olduğunu biliyorum. Sadece kendime bunu itiraf ettiremiyorum.

Bir süre sessizce oturup içkilerimizi yudumluyoruz. Sonra aklıma bir fikir geldi. Bir süredir aklımda olan bir fikir. Annie'nin

Kulübün canı cehenneme. "Biliyor musun,

düşünüyordum da..." "Ne hakkında?" Annie açıkça

temkinli bir şekilde sorar.

"Şirkete bazı şakalar yapmakla ilgili. Sanırım Bay Turner'dan intikam almanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Ciddi olamazsın, Angel." Annie inanamayarak ofluyor.
Beklendiği gibi,

"Ciddi bir şey değil, sadece Ethan'dan öç almak için biraz eğlence," diye ekliyorum hemen.

Annie bana bakıyor, emin değil. "Bilemiyorum. Orada çalışıyorum ve bu iş karışabilir."

Endişelerini elimin tersiyle itiyorum. "Hepsi zararsız şakalar olacak. Çok ciddi bir şey değil. Ve şirket arazisine giriş iznin var."

"Angel, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Başını sallayarak geri çekildi.

"Hadi ama Annie. Lütfen, sevgili Bay Turner'ına sadece küçük bir şaka yap," diye yalvarıyorum, yüzüme muzip bir sırıtma yayılıyor. "Tehlikeli ya da yasadışı bir şey değil." *Çoğunlukla.*

İç geçiriyor, isteksizce pes ediyor. "Tamam, ama işimi kaybetmemen neden olacak bir şey olmasın."

İlk hamlemi şimdiden planlayarak ona bakıyorum. "Pişman olmayacaksın."

Annie bana bakıyor ve kokteyli yudumluyor. "Zaten pişmanım."

Annie ve ben heybetli CBK Medya binasının dışında duruyoruz, gecenin geç saatlerinde şehrin ışıkları şık cam dış cephesinden yansıyor. Anahtar kartıyla oynuyor, bana gergin bakışlar fırlatıyor.

"Bundan emin misin?" diye yüzüncü kez soruyor, sesi alçak ve tereddütlü. Tüm taksi yolculuğu boyunca telefonunda biriyle mesajlaşıyor, alt dudağını çiğniyordu. Ona sorduğumda, başımızın çok fazla belaya girmediğinden emin olmaya çalıştığını söyledi. Detaylandırmasını isteyemeden varış noktamıza ulaşmıştık bile.

Başımı sallıyorum, yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

"Kesinlikle." İçeri giriyoruz, lobi bu saatte ürkütücü

derecede sessiz.

Güvenlik görevlisi biz yanından geçerken kafasını kaldırıp bakmıyor bile, Annie ise el sallayarak çalışan rozetini gösteriyor. Asansörlere doğru ilerliyoruz, sessizliği sadece kapılar açılırken çıkan yumuşak ses bozuyor.

"Ethan'ın ofisi üçüncü katta," diyor ve bir kez daha telefonuna bakıyor. "Çabuk olmalıyız."

"O adamın seni bu kadar kolay içeri aldığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

"Henry değil de Mike olduğu için şanslıyız. Yoksa lobiyi geçmeyi başaramazdık."

Asansör yükselirken, vücudumu bir heyecan dalgasının kapladığını hissediyorum.

Bu çok eğlenceli olacak.

Kapılar açıldığında loş koridora adım atıyoruz. Annie önden gidiyor, topukları cilalı zeminde usulca tıkırdıyor. Ethan'ın ofisinin önünde bana bakıyor, büyük çift kapı sessizce açılıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, yanımızda getirdiğimiz malzeme çantalarını çıkararak. "Hadi işe koyulalım."

Ofise adımımı atıyorum ve burnuma gelen onun kokusu karşısında hemen duraklıyorum. Ofisi benim dükkânımın iki katı büyüklüğünde.

Piç kurusu! Bu çok saçma.

"Önce tüm dosyalarını ve belgelerini yeniden düzenleyelim." Odanın ortasındaki devasa masaya doğru yöneldim.

"Hayır." Annie beni durdurup geri çekti. "Ona değil, bana şaka yapmış olacaksın. Bununla uğraşmaz; sadece benden hepsini tekrar sıraya koymamı ister."

"Tamam, balonlarla başlayalım o zaman." Çantayı omzumdan salladım ve yere bıraktım. Dükkânımı ilk açtığım zamandan kalma bir ton balonum vardı. Pastel renklerde olacaklarını düşünerek iki yüz tane sipariş etmişim, ancak yanlış sipariş ettiğimi fark ettim. Pastel yerine,

Üzerinde "Kız Bebek" yazan parlak neon renkler aldım. İhtiyacım olursa diye balonları sakladım ve nihayet o gün geldi.

Odayı her şekil ve büyüklükte balonlarla doldurarak hızlıca çalışıyoruz. Bir saat içinde ofis gülünç bir renk denizine dönüştü.

İşimiz bittiğinde, renk kusmuğuna hayranlıkla bakmak için geri

çekildim. "Mükemmel." Bu sorunlarımı çözmeyebilir ama iyi

hissettirdiği kesin.

Annie ve ben tam Ethan'ın ofisinden çıkmak üzereyken aklıma başka bir fikir geliyor.

"Hey, Annie," diyerek onu durdurdum. "Şirketin kaç tane yazıcısı var ve tüm mürekkep kartuşlarını çıkarmamız ne kadar sürer?"

Bana yarı eğlenmiş yarı kızgın bir bakış atıyor. "Ciddi misin, Angel? Bu çok çocukça."

"Ofisinin her tarafına içi sim dolu neon 'Kız Bebek' balonları koymak çocukça değil miydi?" Kıkırdıyorum.

Annie gözlerini devirir ama güler. "İkinci katta **b i r** yazıcı odası var. Oradan başlayabiliriz."

"Peki ya seninki? Sanırım masanın yanında bir yazıcı gördüm." Ofisinden çıkmak için acele ederek eşyalarımızı toplamaya başladım bile.

"Lütfen, yapma. O mürekkebe ihtiyacım var Angel," diye sızlanıyor arkamdan, ben onun yanından geçip kapıdan çıkarken.

"Seninki hariç tüm yazıcıları bozmak şüpheli olur, sence de öyle değil mi?"

Yirmi dakika ve iki düzineden fazla yazıcı sonra, ikimiz de kartuş dolu çantalar taşıyoruz.

"Şimdi bunlarla ne yapacağız? Bu çantalarla buradan çıkamayız." Annie bana döndü, kartuşlar poşetlerin içinde tıkırdıyordu.

"Bazılarını farklı katlara atmaya ne dersin?" Ben öneriyorum.

"Tamam," dedi tereddütle.

"Ayrılalım. Ben tek katları alayım, sen de çiftleri." Aslında burada ne yapmak istediğim konusunda ona yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama ona söyleseydim beni içeri almayı asla kabul etmezdi.

Başımı sallayarak asansöre doğru ilerliyoruz. Bina sessiz; tek ses cilalı mermer üzerinde yankılanan ayak seslerimiz.

"Ben üçüncü kata çıkıyorum. Sen bunu yap, on dakika sonra birinci katta buluşuruz," diyorum Annie'ye, asansöre binip Ethan'ın evine doğru yükselmeye başlamadan önce.

Ofis. Asansörden indiğimde sessiz bir açık alan ve hedefime açılan çift kapıyla karşılaşıyorum.

Ofisine yaklaşırken, ev sahibimin bana ay sonunda taşınmak zorunda kalacağımı söylediği anı aklımdan geçiyor ve sonra Ethan'ın ona eylemleriyle mahkum ettiği tüm işletmelerden bahsettiğimde ne kadar rahatsız olmamış gibi görüldüğü aklıma geliyor. Bu şakadan öte bir şey; kontrolü geri almakla ilgili.

Ofisinin kapısını iterek açıyorum, balonlar hâlâ etrafta uçuşuyor ve normalde tertemiz olan alana absürt bir dokunuş katıyor. Bir an tereddüt ettim. Yapmak üzere olduğum şey bana ağır geliyor. Bu teknik olarak haneye tecavüz ve mahremiyet ihlali ama artık geri adım atamayacak kadar inatçıyım ve çok ileri gittim.

Masasının etrafında dolaşıyorum, gözlerim ona karşı bana avantaj sağlayabilecek herhangi bir şeyi tarıyor. Dizüstü bilgisayarını açık duruyor ve beni cezbediyor. Büyük ihtimalle şifresi vardır zaten. Kontrol etme dürtüsüne karşı koyuyorum ve bunun yerine çekmecelere odaklanıyorum. Kirli çamaşırlarını bulmalıyım. Yani, bütün pis zengin pisliklerin vardır, değil mi? Bir şeye ihtiyacım var. Başka bir yer bulmam için bana zaman kazandıracak herhangi bir şeye.

Ani bir dürtü beni ele geçiriyor ve kendimi onun sandalyesinde otururken buluyorum. Deri tenime karşı serin ve burada oturmanın getirdiği gücü neredeyse hissedebiliyorum. Burası onun çalıştığı, plan yaptığı ve dokunulmaz olduğunu düşündüğü yer. Ellerimi masanın kenarında gezdiriyorum, beni bedeniyle tuzağa düşürdüğünde tezgahın kenarlarını nasıl kavradığını hatırlıyorum. Hatırladıkça nabzım hızlanıyor, öfke ve bacaklarımdaki o lanet olası sıcaklığın kafa karıştırıcı bir karışımı.

Birden bir ses beni irkiltti, neredeyse ciyaklamama neden olacaktı. *Hay Allah.* Annie'den hazır olduğunu söyleyen bir mesaj bekleyerek telefonumu elime alıyorum ama onun yerine gizlice beklediğim bildirim geliyor. Kendimi yutkunmaya zorluyorum ve telefonumun kilidini açıyorum, mesajı açmadan önce parmağım ekranın üzerinde kayıyor.

Sürüngen: Sana ait olmayan bir sandalyede otururken beni polisle tehdit ediyorsun.

Midem bulanıyor ve alnımda soğuk bir ter oluşuyor.

Ne oluyor lan? Nerede olduğumu nereden biliyor? Şu anda beni izliyor mu? Bir kamera ya da gölgelerde gizlenen birini görmeyi umarak ofisin etrafına bakıyorum ama sadece ben ve o aptal balonlar var.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Sandalyeden atlayıp biraz geriye yuvarlanmasını sağlıyorum ve çılgınca etrafa bakıyorum. Telefonum başka bir bildirimle aydınlanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu yüzüme götürmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Sürüngen: Korkmanı seviyorum, küçük tilki.

Aman Tanrım. Sırtım çift kapıya çarpına kadar geri çekildim. Güvenlik kameralarını mı hackledi? Beni bu şekilde mi izliyor? Yoksa burada çalışan bir güvenlik görevlisi mi? Bu Annie'nin CBK'da çalışan biri olduğu teorisini doğrulayabilir.

"Kimsin sen?" Sesimi histeri derecesinde yükselterek soruyorum.
"Benden ne istiyorsunuz?" Yüzlerce kişiye bağıyorum

balonlar bana bakıyor.

Telefonum başka bir bildirimle aydınlanıyor. Bu sefer hemen açıyorum, korku ve adrenalin zihnimi bulanıklaştırıyor ve bir şekilde bacaklarımın arasındaki bölgeye kadar iniyor.

Bu beni ~~teh~~riketmemeliydi.

Telefonuma bakıyorum ve tek kelimelik yanıtı dik dik bakıyorum.

Creep: *Her şey.*

Avuç içlerim nemli ve vücudumun korkudan ve şu anda kesinlikle hissetmemem gereken bu sıcaklıktan titrediğini hissediyorum.

Beni duyabiliyor. ~~Beni~~ duyabiliyor ve görebiliyor.

Hemen Annie ile sohbetimi açıp ona buradan gitmemiz gerektiğini yazıyorum.

Tam başparmaklarım harflerin üzerinde gezinmeye başladığında, koridorda yankılanan ayak seslerini duyuyorum. İçimde bir panik dalgası oluştu.

Kahretsin, böyle olmaması gerekiyordu.

Çılgınca saklanacak bir yer aramaya başlıyorum ve Ethan'ın masasının altındaki boşluğu görüyorum. Ama ben ona doğru ilerleyemeden kapı açılıyor.

Bölüm Nİ ne

~ETHAN~

Başım lanet olası bir matkap gibi çarpıyor ve kulaklarım hâlâ müzik yüzünden çınlıyor. Tanrım, artık yirmi yaşında değilim. Geceyi Guy Rossi ile geçirdim ve şaşırtıcı derecede zararsız geçti. Çoğunlukla. Şimdi Cumartesi sabahı ve bıraktığım birkaç şeyi almak için ofise gidiyorum. Annie bugün izinli, ancak dün gece bana mesaj atarak Angel'ın "şaka yapmak" için şirkete girme planları hakkında beni uyardı. Akıllı kız, her köşede bir kamera olduğunu ve bana söylemezse büyük olasılıkla işini kaybedeceğini çok iyi biliyor. Yine de Angel'ın bir süre daha kendisini sakinleştirecek bir şey yapmasına izin vermek istedi.

Asansörden çıkıyorum, kulaklarımdaki sürekli çınlama dışında binanın sessiz uğultusu dün geceki kaosa kıyasla neredeyse rahatlatıcı. Ofisime doğru ilerlerken ayak seslerim koridorda yankılanıyor. Kapıyı iterek açıyorum, ne göreceğimi zaten biliyorum ama yine de çenem neredeyse yere çarpacak.

Yüzlerce balon. Hepsinin üzerinde şatafatlı, ısıltılı harflerle "Kız Bebek" yazıyor - dün gece kameralarda göremediğim bir şey.

"Kahretsin, bu şahsen daha kötü." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, her birini patlatmak için nasıl sabır gösterdiklerini merak ediyorum.

Odaya giriyorum, balonlar bana sürtünüyor ve sanki bir renk kusmuğu denizinde ilerliyormuşum gibi hissettiriyor. Akşamdan kalma beynim sahnenin saçmalığını **kavramaya** çalışıyor. Ayrıca yazıcılardaki tüm mürekkep kartuşlarını da çıkarmışlar. Güvenlik görevlisinin tur atmaya başladığını gördüm ve Annie'ye Angel'ı ofisimden çıkarması için mesaj attım, o da tam zamanında yaptı. Kapı açıldığında Angel'ın yüzü paha biçilemezdi. Öfkelenmeliydim ama bir yanımda etkilenmeden edemiyor - bu aptalca şaka girişiminden değil, CBK'ya gerçekten girme cesaretinden.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, manzarayı seyrederken bir an için kapıya yaslanıyorum. Burnumun kenarını sıkarak kafatasımı yarmakla tehdit eden baş ağrısını engellemeye çalışıyorum.

Balonların arasından, kapıdan zar zor görünen masama doğru ilerliyorum. Sandalyeme bakıyorum ve dün geceki gözetleme olayı gözümün önüne geliyor. Angel orada oturuyor, kendinden emin görünmeye çalışıyor ama mesajımı okuduğu anda fena halde çuvalıyordu. Yüzündeki şok ve korku hâlâ aklımda, onu nasıl izlediğimi anlamaya çalışırken vücudu donup kalmıştı. *Hem de kendi ofisimde.*

Kendimi sandalyeme bıraktım ve ihtiyacım olan klasörleri bulmak için masanın etrafına bakındım. Tam yerleşmek üzereyken kapı gıcırdayarak açıldı. Başımı kaldırdığımda temizlikçi kadının kafasını içeri soktuğunu gördüm. Beni görünce gözleri büyüdü.

"Çok özür dilerim efendim," diye kekeliyor. "Sadece ortalığı temizlemek ve çöpleri dışarı çıkarmak istemiştim. Cumartesi olduğu için burada olacağınızı düşünmemiştim."

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan ofise şöyle bir göz gezdiriyor ve donup kalıyor. Balon denizine bakarken kaşları havaya kalktı. Çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Doğum gününüz kutlu olsun, efendim?" diye girişimde bulunuyor.

Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Hayır, doğum günüm değil. Ama zemin daha erişilebilir olduğunda gelip temizlerseniz memnun olurum."

Hâlâ şaşkınlıkla etrafına bakınarak beceriksizce yer değiştiriyor. "Evet, sonra gelirim." Arkasından kapıyı usulca kapatarak odadan çıkıyor.

Telefonumu çıkarıp Annie'ye mesaj atıyorum ve balonlardan kurtulması için birini ayarlamasını istiyorum. Tam gönder tuşuna basmıştım ki kapı çalındı. Kafamı kaldırdığımda Brad'in davetsiz bir şekilde içeri girdiğini görüyorum, ofisimi görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Doğum günün olduğunu bilseydim Ethan, sana bir sürpriz hazırlardım," diyor Brad, sesinde küçümseme damlıyor.

Alaycı bir kahkaha atıyorum. *Evet, masamdaki bok gibi.*

"Ne istiyorsun Brad?"

"Arabamı gördüm. Sanırım kötülere rahat yok. Yine de dün gece hiç uyumamış gibi görüldüğünü söylemeliyim."

"Çünkü uyumadım," diyorum ve başımı yana eğiyorum. "Senin bahanen ne?"

Sırıttıyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. "Birisi yazıcılardaki tüm mürekkebi almış." *Biliyorum.*

"Ve bunların benim sorunum olduğunu sanmıyorum. Sadece yenilerini sipariş et."

Brad alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu kızıl saçlı gerçekten çok iyi. Umarım Greenfoods konusunda akli başına gelir. Adı neydi onun?"

Aniden Angel'dan bahsedince çenemi sıkıyorum, dükkânında konuşup onu güldürdüğü anı aklımdan geçiyor.

"Aslında adının ne olduğu önemli değil," diye devam ediyor Brad. "Sadece ona verdiğim sözleşmeyi imzalamasını istiyorum." Uzaklaşmak için dönüyor, sonra kapıda duraklıyor. "Yine de adımı bilmesi gerekiyor. Yoksa ben onun o küçük tatlı deliğinin içindeyken nasıl inleyeceğini nereden bilecek?"

Beni öfkeli bir halde bırakarak uzaklaşıyor. Dilini boğazından koparmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Ya da sonra polise verirsin," diye omuz silkiyorum. Beni birazcık bile sinirli görmesine izin vermeyeceğim. O gider gitmez hayal kırıklığı içinde homurdanarak sandalyemi geriye itiyorum.

Angel'ın bugün çalışmadığını biliyorum çünkü dükkânına gittim ve kapalıydı, bu hem iyi hem de kötü. Kötü çünkü onu göremiyorum. İyi çünkü Brad de göremiyor.

İç çekip sandalyemde arkama yaslanıyorum. O zaman ona mesaj atmam gerekecek. Masamın çekmecesinden birkaç dosya aldım ve bugün evden çalışmanın en iyi seçeneğim olduğuna karar verdim. Dün geceki alkol hasarını atlatmam gerekiyor ve tüm bu balonlar beni boğarken odaklanamıyorum. Elimde dosyalarla asansöre doğru ilerliyorum.

Kapılar önümde kapanırken telefonum çalıyor. Aşağı bakıyorum ve dudaklarımın kenarları hemen kıvrılıyor.

Angel: *Benden hiçbir şey alamayacaksın.*

Birileri yine cesur olmaya başlamış. Komik, çünkü dün gece bayılmasına bir saniye kalmıştı. Gerçek şu ki, bana mesaj atmak onu heyecanlandırıyor ve bunu arzuluyor. Öyle olmasaydı, uzun zaman önce mesaj atmayı bırakır ve beni engellerdi.

Çabucak bir cevap yazıyorum.

Ben: *Ne kadar yanıldığm hakkında hiçbir fikrin yok*

Asansörün kapıları açılıyor ve ben dışarı çıkıyorum, okuduğunda öfkeleneneceğini zaten biliyorum ama daha az ilgisini çekmiyor. O inatçı olabilir ama ben de öyleyim.

Eve dönerken aklım Angel için inşa ettiğim yeni evin inşaatında dolaşıyor. Müziğin yumuşak ritmi eşliğinde parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Kahretsin, kafamı bir buz kovalasına sokmam lazım.

İlerlemeyi kontrol etmek için Annie'yi aramayı düşünüyorum, çünkü bu işle ilgilenmesi için en iyi insanları işe almıştım, ama bugün Cumartesi. Onu rahatsız etmek istemiyorum, özellikle de Angel'la dün gece kaç kade dışarıda kaldıklarını bilmediğim için. Bunun yerine, Angel'ın Pazartesi günü görüşmesi gereken menajeri aramaya karar verdim. Annie bana onun adını mesaj atmıştı ve şimdi işleri yoluna koymak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Annie'nin mesajını açıyorum ve numaraya dokunuyorum. Arabayı bir ses doldurmadan önce birkaç kez çaldığında müzik duruyor.

"Alo, ben Mark Bailey," diyor temsilci.

"Merhaba, Bay Bailey. Anladığım kadarıyla Pazartesi günü Evangeline Simson adında bir kadınla iş yeri için yeni bir yer konusunda görüşeceksiniz."

"Evet, doğru," diye yanıtlıyor adam, sesi biraz şaşkın geliyor. "Siz kimsiniz?"

"Benim adım Jacob Richards," diyorum, kıcımdan rastgele bir isim çıkarmayı ne kadar hızlı başardığımdan etkilenerek. "Ve bir iyiliğe ihtiyacım var. Kira için ona saçma sapan yüksek bir fiyat teklif etmeni istiyorum. Muhtemelen karşılayamayacağı bir şey."

Diğer uçta bir duraklama oldu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim, Bay Richards," diyor, sesindeki eğlence açıkça belli oluyor. "Yani, bu işler böyle yürümez, ayrıca etik de olmaz.

."

"Bunu yapmana değecek bir şey yapacağım," diye araya giriyorum, sesim sertleşiyor. "Kira kontratını imzalarsa alacağın komisyonu iki katına çıkaracağım."

Mark yine tereddüt etti, şüphesiz daha da hazırlıksız yakalanmıştı. "Bu cömert bir teklif Bay Richards," diyor sonunda. "Ama yine de doğru görünmüyor. Bu-"

"Üç katını veririm," diye kestim sözünü, daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. *Evet de, dostum.* "Sen ona kimsenin ödeyemeyeceği bir fiyat teklif et, ben de sana karşılığını vereyim. Anlaştığ mı?"

Bu sefer daha uzun bir duraklama oluyor ve kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyorum.

"Tamam," diyor sonunda, sesi teslim olmuş gibi. "Yapacağım. Ama bu ikimizin arasında kalmalı." Doğru miktarda parayla birinin hayatını bu kadar kolay mahvedebilmeniz çılgınca. Neyse ki küçük tilkim için niyetim iyi.

"Elbette," diyorum yumuşak bir sesle. "Ayrıntılarla ilgili olarak seninle daha sonra irtibata geçeceğim. Düzgün yapıldığından emin ol."

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor Mark ve sesindeki isteksizliği duyabiliyorum.

Sen hâlâ bir satıcısın adamım, isteksiz olsan da olmasan da.

Birkaç saat evde kaldıktan sonra nihayet güvenlik ekibimden Angel'ın geçmişini kontrol ettirdim. Biliyorum ki

Ne etik ne de yasal. Elbette Annie'den Angel'ın adresini isteyebilirdim ama asistanımın arkadaşının arkasından iş çevirmekten memnun olacağından şüpheliyim. Ayrıca, geçmiş araştırmasında Annie'nin bana vermemiş olabileceği bazı şeyler vardı. Mesela Angel'ın Fairview'den, güney Arkansas'ta hiçbir yerin ortasında küçük bir kasabadan olduğu gerçeği gibi. Tek çocuk ve birkaç yıl önce hayallerinin peşinden gitmek için üniversiteyi bırakıp Los Angeles'a gelmiş. Bu işe tüm kalbini koyduğunu biliyorum, ben de yaptığım onca şeyle öyle.

Soğuk duştan sonra biraz daha iyi hissederek dairemde dolaşıyorum. Midem gurulduyor ve saate bakıyorum: *Akşam 7.* Akşam yemeği vakti. Ama sonra Angel'ın adresine bakarken aklıma bir fikir geliyor.

Kendini kaybedecek. Hemen yemek uygulamamı açıyorum ve ikimiz için de yemek sipariş etmeye karar veriyorum. Suşi aklımdan geçiyor ama çok kişiliksiz geliyor. Angel için daha ev gibi bir şey istiyorum. Onun gibi hissettirecek bir şey.

Kendi kendime başımı sallarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Los Angeles'a ilk taşındığımda gitmeyi çok sevdiğim küçük bir aile restoranı vardı. Yemekleri bana hep annemin ev yapımı yemeklerini hatırlatırdı. Menülerine hızlıca göz atıyorum ve ikimiz için de patates pürelili dana yahnisi, yanında sarımsaklı ekmek ve tatlı olarak da ev yapımı bisküvili kekta karar kılıyorum.

Uygulama bana yemeğin otuz dakika içinde her iki adrese de teslim edileceğini söylüyor. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için cömert bir bahşış veriyorum. Memnun bir şekilde mutfağa yürüyorum ve beklerken beni biraz canlandırması için kendime bir bardak portakal suyu dolduruyorum. Bu hafta benim için artık alkol yok, hiç yok.

Telefonum çalıyor ve yemeğimizin teslim edildiğine dair bir mesaj görmeyi umarak aşağı bakıyorum. Onun yerine küstah bir mesajla karşılaştım.

Angel: Kendini çok beğenmiş görünüyorsun.

Onunla son konuştuğumda bana aynı sözleri söylediğini hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. *Bunu anlaması ne kadar sürecek?* Bir yanıt yazmaya başlıyorum, ama bitirmeden yemeğimizin teslim edildiğini söyleyen bir bildirim çıkıyor. Hemen apartmanın lobisini arayıp birinin getirip getiremeyeceğini soruyorum, sonra da Angel'a yazdığım bitmemiş mesaja dönüyorum. Yazmaya başladığım şeyi silip, hızlıca başka bir tane yazıyorum.

Ben: Ön kapını aç.

Neredeyse anında cevap verdi.

Angel: Yemin ederim eğer beni eve kadar takip ettiysen...

Bunu tam olarak nasıl bir ses tonu ve taşra aksanıyla söyleyeceğini hayal ederek kıkırdıyorum ve cevap veriyorum.

Buna baxılırdın, değil mi? Hayır, ne yazık ki dışarıda seni bekleyen ben değilim. Şimdi iyi bir kız ol ve kapıyı aç.

Son zamanlarda iyi bir kız olmaktan çok uzaktı, bu da sonunda onu elime geçirdiğimde benim için daha da iyi olacak. Gönder tuşuna bastığımda asansörün sesini duyuyorum. Personelden Jerome, telefonumdan erişim izni verdikten sonra paket servisimi getiriyor. Almak için ona doğru yürüyorum, restoranın logosunun basılı olduğu kâğıt torbayı alırken teşekkür ediyorum. Asansöre dönerken

Mutfakta hevesle yiyecekleri poşetlerden çıkarmaya başlıyorum. Bunu o kadar uzun zamandır yememiştim ki neredeyse bekleyemeyecektim. Telefonum tekrar çalıyor.

Angel: Kanıt için teşekkürler. Bu tam da polise göstermem gereken şey. Umarım içinde zehir vardır.

Yüksek sesle güldüm ve portakal suyumdan bir yudum aldım. Bu beni polisle korkutmak için ikinci girişimi. Tanrı onu korusun.

*Ben: Sadece bazı basit baharatlar sanırım.
Menüdeki alerjenler arasında zehir olduğunu
hatırlamıyorum.
Ayrıca umarım vejetaryen değilsinizdir*

Cevabı anında geldi.

Angel: Yemek tercihlerimi bilmemen ne kadar amatörce.

Durduramadan sırtışımin yüzüme yayıldığını hissediyorum. Karşı koymaya çalışmasına rağmen, bundan benim kadar zevk aldığı açık.

Tüm yiyecekleri kutulardan çıkarıp oturma odasındaki sehpanın üzerine koyuyorum. Televizyonu açıyorum ve mesaj atıyorum.

*Ben: Bir dahaki sefere daha iyisini
yapacağım küçük tilki*

Kanepeye yerleşip ekmeğimden bir ısırık alıyorum, neredeyse zevkle mırıldanıyorum.

Sarmsak her şeyi nasıl on kat daha iyi yapar?

Aklım sürekli küçük zebanime gidiyor. Acaba gerçekten yiyecek mi? Yese iyi olur, ziyan olan yemeklerden nefret ederim. Özellikle de *bu kadar* güzel yemeklerin.

Telefonum yeni bir mesajla çalıyor. Angel'ın sehpasının üzerinde duran yemeğin bir fotoğrafı ve ardından bir mesaj:

Angel: Eğer zehirlenirsem, hapse gireceksin.

Demek beni gerçekten dinledi. İşte iyi bir kız. Sehpamın üzerinde duran kendi yemeğimin fotoğrafını çekiyorum ve bir mesajla birlikte ona gönderiyorum:

Ben: Bu işte beraberiz.

Cevabı çabuk geldi.

*Angel: Neden beni şaşırtmıyorsun?
Aynı şey senin için de geçerli mi?*

Ağızma bir kaşık yahni atıyorum ve bir cevap yazıyorum.

*Ben: Senin tek başına zehirlenmene izin
vermezdim.*

Mesajı gönderiyorum ve arkama yaslanıyorum, oynayan filme odaklanmaya çalışırken yemeğime gömülüyorum.

Dakikalar geçiyor ve telefonum tekrar çaldığında yemeğimin yarısına gelmiştim. Ekranı bakıyorum, başka bir küstah yorum bekliyorum ama mesajı beni hazırlıksız yakalıyor:

Angel: *Bana kim olduğunu söylemen için ne yapmam
gerekıyor?
Öyle misin?*

atalımı bırakıp koltuğa yaslanıyorum ve cevabımı düşünüyorum. *Benim için ne yapmak istiyorsun meleğim?* Muhtemelen mesajının bu şekilde olmasını istememişti ama aklım yine de oraya gitti bile. Ben izlerken ona ne yapmasını söyleyeceğim, o ıldırımdan başka bir şey yapamazken ben ne yapacağım. Aklıma bir düşünce geldiğinde dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

Benimle bir oyun oyna, Angel.

Onuncu Bölüm

~ANGEL~

Mesaja bakıyorum, tekrar okurken midem bulanıyor.

Benim adımı kullandı. Derin bir nefes alıyorum ve önümdeki yemeğe bakarak kendimi dengelemeye çalışıyorum. Adımı ve nerede yaşadığımı biliyor. Korkmam gerektiğini biliyorum. Bunu polise bildirmem ve bu yemeğe dokunmayı aklımdan bile geçirmemem gerektiğini biliyorum. Bu yahniden bir kaşık bile ağzıma atmamam gerektiğini çok iyi biliyorum ama işte tam da bunu yapıyorum. Yahninin sıcaklığı vücuduma yayılıyor ve sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor.

Ben: *Ne tür bir oyun?*

Mesajı gönderiyorum ve düşüncelerimi zihnimde yanıp sönen görüntülerden uzaklaştırmak için bir ısırik daha alıyorum. Tam telefonum çaldığında sarımsaklı ekmeği güvece batırıyorum.

Creep: Benimle kendin hakkında bir şey paylaşırsan, bana kendim hakkında bir soru sorma hakkını kazanırsın.

Küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum. Teklifini düşünürken ekmegi çiğneyerek içime **ç e k i y o r u m**. Bu bazı cevaplar almak için bir şans olabilir. Ama aynı zamanda ona benim hakkımda daha fazla bilgi vermek anlamına da geliyor.

Seni öldürmeye yetecek kadar şey biliyor zaten, salak herif. En sevdiğin renk bir fark yaratmayacak. Tereddüt ettim, sonra bir cevap yazdım.

Ben: *Ne tür şeyler bilmek istiyorsun?*

Hiç bu kadar pervasız olmamıştım. Her Çılgık filminde ilk ölen klişeleşmiş sürtük gibi davranıyorum.

Bu adamda mantığımı bir kenara atmama neden olan şey ne? Telefonum tekrar çalıyor.

Senin hakkında mı? Her şey hakkında.

Yutkunuyorum, kalbim çarpıyor. Bu çok tehlikeli bir oyun gibi geliyor. Gerçek bir suç belgeseline çıkmama neden olabilecek türden bir oyun. Ama yine de, bu adam nerede yaşadığımı ve nerede çalıştığımı biliyor. Şimdiye kadar bir şeyler yapmış olabilir.

Ben: *Zeytinden nefret ederim*

Zararsız bir şeyle başlamaya karar veriyorum ve o daha cevap vermeye fırsat bulamadan başka bir mesaj yazmaya başlıyorum. Bir an düşündüm, seçeneklerimi değerlendirdim.

Ne sormalym? Aklımda bir sürü soru dönüp duruyor.

Ben: Admı nereden biliyorsun?

Cevabını beklerken bu sefer daha uzun bir duraklama oluyor. Dikkatimi dağıtmak için tekrar yemeye başlıyorum. Sonunda telefonum çalıyor ve telefonumu almak için neredeyse kaşığı ağzımın ortasına bırakıyorum.

Creep: Biraz kararlılıkla neler öğrenebileceğinize şaşıracaksınız.

Bu belirsiz cevap karşısında kaşlarımı çatıyorum. Sorularımdan kaçacaksa bunun ne anlamı var?

Ben: Gerçek cevaplar istiyorum, ukala. Neden Bu mu?

Gönder tuşuna basıyorum ve sohbet açıkken telefonumu yere bırakıyorum. O cevap verene kadar neredeyse yahninin yarısını bitirmiş oluyorum.

Creep: Sana kuralları hatırlataym mı?

Sinirli bir nefes çektim. Ne *göt herif*. Güzel.

Ben: En sevdiğim yazar Agatha Christie. Neden Bunu mu yapıyorsun?

Soru havada asılı kaldı. Bu sefer bana gerçek bir cevap verse iyi olur. Birkaç saniye sonra mesajı açıldı.

Çünkü yapabiliyorum. Ve istediğim için. Neden bana mesaj atıyorsun?

Cevap karşısında ürperiyorum ama dudaklarıma yerleşen küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Tabii ki haklı. Bu her neyse heyecanını sevdiğimi inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yok.

Çünkü yapabilirim. Ve çünkü istiyorum.

İtiraf karşısında kalbim küt küt atıyor. İlk cevabımı halının altına süpürmek için hızla başka bir mesaj yazıyorum.

Ben: Günlük tutuyorum. Neye benziyorsun?

Bir duraklama oluyor, normalden daha uzun. Kalbim hızla çarpıyor ve bir çizgiyi aşıp aşmadığımı ya da çok mu erken sorduğumu merak ediyorum. Sonunda cevabı geliyor.

Sürüngen: Elini o güzel bacaklarımın arasına koyduğunda ne hayal edeceğini bilmek için mi soruyorsun?

Hala midem bulanıyor. Elektrik akımı bahsettiği yere doğru ilerliyor ve yanaklarımla ısındığını hissediyorum.

Bu pisliğin cüreti!

Bir mesaj daha geliyor.

Sürüngen: Nasıl görüldüğüm hakkında soru sormak yok.

Telefonumun ekranına kaşlarımı çatıyorum ama sonra gözlerim onun bir önceki mesajına kayıyor. Bacaklarımla arasındaki zonklamayı, sıcaklığı hissediyorum.

Dokunursam hissedeceğimi biliyorum. Kendimi durduramadan elimi iç uyluğuma götürüyorum ve diğer elimle bir yanıt yazıyorum.

Ben: Bu kurallarda belirtilmemiştir.

Cevap anında geldi.

Kuralları kim koyuyor, Angel?

Zonklama şiddetleniyor ve bana bu şekilde ihanet ettiği için bedenime lanet ediyorum. *Kuralları kim koyuyor?* Gözlerimi deviriyorum ama onun iddialı tavrı karşısında içimde oluşan heyecana engel olamıyorum. Elimin olmaması gereken yere gittikçe yaklaştığını görmek için telefonuma bakıyorum. Benden ne söylememi istediğini biliyorum ve eğer doğru düşünüyor olsaydım ona bu zevki asla tattırmazdım. Ama belli ki düşünmüyorum.

Ben:
Sen

Gönder tuşuna bastıktan sonra gözlerimi kapatıyorum, kalbim boğazımdan çıkmakla tehdit ediyor. Gözlerimi tekrar açtığımda yeni bir mesajla karşılaşırım.

Creep: Bunu hatırladığından emin ol.

Dudağımı ısıyorum ve parmaklarımı külotumun kenarına yaklaştırıyorum. Yemeğin içine ne tür bir ilaç koydu da böyle davranıyorum? Bu benim asla yapmayacağım bir şey. Sol elimi kullanarak ona biraz daha uzun süren bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: Neş göründüğünü bilmek istiyorum. Ne olduğunu biliyorsun.

Benzivorum. bu yüzden adil

Cevabı hemen geliyor. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini biliyorum ama biraz daha zorlamaktan zarar gelmez.

Sürüngen: Bana dokunmak için neye benzediğimi bilmene gerek yok.

Mesajını okuduğumda kalbim bir anlığına duruyor. Elimin şu anda nerede olduğunu düşününce gözlerimi bile deviremiyorum. Ne kadar saçma olduğunu bile bile bir cevap daha yazmayı başarıyorum.

Ben: Kendime asla ürkütücü bir sapığa dokunmam.

Ne diyeceğini zaten biliyorum ama yine de cevabını okurken midem bulanıyor.

Sürüngen: Eğer bana bir daha yalan söylersen, sen daha ~~çok~~ cevap vermeyi keserim.

Sikeyim. Parmaklarım külotumun üzerinden klitorisimin etrafında hafifçe dönerken gözlerim başımın içinde dönüyor. Bunu bu kadar ateşli bulmamalıydım. Bunu hiç ateşli bulmamalıyım, yine de buradayım, elim tam olarak onun bildiği yerde. Zar zor yeterli bir cevap yazabiliyorum.

Ben: Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Aynı yeri ovmaya devam ediyorum, zihnimdeki görüntü olabildiğince bulanık.

Kahretsin, o haklı.

Kendime dokunurken onu hayal e t m e y e çalışmam için bana neye benzediğini söylemesine gerek yok. Başka bir mesaj açılmadan önce birkaç saniye yazıyor.

Tek bir cümle yazmak tam bir dakikanı aldı. Cevap yazmak için sadece sol elini kullanmak zor, değil mi?

Alt dudığımdaki acı beni dişlerimi geri çekmeye zorluyor. Kendimi durduramadan, iki elimle telefonumu tutuyorum ve cevap yazıyorum.

Ben: *Zor mu?*

Nefesimi tutuyorum, yarı umutla ne demek istediğimi anlamadığını umuyorum. Bunu söylememe neyin sebep olduğunu bile bilmiyorum. *O anladı.* Ben nefesimi tutarken dairemi dolduran tek ses televizyonun yumuşak arka plan gürültüsü.

Sürüngen: *Gelip sana göstermemi ister misin?*

Nefesimi bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve onun sözleriyle kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor. Yanmadan ateşe ne kadar yaklaşabilirim? Bir bakalım.

Ben: *Gel desem gelir misin?*

Cevap sanki benim söylememi bekliyormuş gibi hızla geliyor.

Sürüngen: *Beni denemeye cesaret edebilir misin?*

Mesajı okurken sertçe yutkundum. *Nerede yaşadığımı biliyor. Buraya gelse ne yapardı?* Dudakımı ısırıyorum.

yanaklarımda sıcaklık yükseliyor. Hayır, en fazla bu kadar ileri gidebilirim. Bu kişiyi tanımıyorum.

Ben: Oyun oynadığımı sanıyordum.

Mesajı gönderiyorum ve başımı arkaya yaslıyorum.

Ne yapıyorum ben? Kendimi toparlamak için kafamı sallıyorum ve telefonuma bakıyorum.

Değil mi?

Sözlerindeki sırtışı neredeyse duyabiliyorum. Cevap veremedenden telefonum tekrar çalıyor.

Sürüngen: Bir gerçeği söyle ve sor o zaman, küçük tilki.

Bana bir çıkış yolu veriyor. Bir an düşünüyorum, durumu tersine çevirecek bir soru bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum. Ya da daha doğrusu, boş kafalı. *Tek bir gerçek.*

Ben: Yüzümde kalp şeklinde bir doğum lekesi var. Kalça. Kaç yaşındasın sen?

Bu sefer daha uzun bir duraklama oluyor ve sorumu yine geçiştirip geçiştirmeyeceğini merak ediyorum. Teknik olarak, bu onun görünüşüyle ilgili değil. Sonunda cevabı geldi.

Sence kaç yaşındayım?

Gülümsüyorum ve kahkahamı bastırmak için alt dudağımı tekrar dişlerimin arasına alıyorum.

Ben: 80
civarı

Verdiği cevap nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

Sürüngen: *Bana doğum lekeni göster, sana kaç yaşında olduğumu söyleyeyim.*

Ona doğum lekemin resmini göndermemi mi istiyor? Bu konuda hep biraz utangaç olmuşumdur. Sadece birkaç kişi varlığından haberdar.

Ve şimdi o da onlardan biri.

En azından kaybolmam ve daha sonra cesedimi teşhis etmek zorunda kalmaları durumunda sohbette olması iyi bir şey. Bu saçma düşünceyi bir kenara itiyorum ve telefonumu kucağıma indiriyorum. Ona doğum lekemin fotoğrafını gönder. Bunu yapabilirim. Parmağımı külotumun kemerinin altına sokup biraz aşağı çekiyorum ve sağ kalçamdaki neredeyse mükemmel kalp şeklini ortaya çıkarıyorum. Kendimi bundan vazgeçirmeden önce bir fotoğraf çekip ona gönderiyorum, hemen ardından telefonumu kucağıma atıp gözlerimi kapatıyorum.

Sanki bu onu yok edecekmiş gibi. Kucağımdaki vızıltı dikkatimi tekrar telefonuma çekiyor.

Sürünme:
32

Benden 32-6 yaş büyük. Kafamdaki imaja uyuyor, o yaşlarda olduğunu hissediyordum. Ama daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını bilmem gerekiyor.

Ben: *Senin adın ne?*

Gönder tuşuna basıyorum ve kalbim göğsümde çarparak bekliyorum. Yanıt neredeyse anında geldi.

Sanırım bu gecelik bu kadar yeter, küçük tilki. Biraz dinlen.

Bir hayal kırıklığı dalgası ü z e r i m e çöküyor. *Hayır!* Çabucak cevap yazıyorum.

Ben: Beni böyle asıllı bırakma!

Ekrana bakıyorum, bir yanıt gelmesini bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. Dakikalar geçiyor ve öfkem artıyor. Hayal kırıklığı içinde homurdanarak telefonumu kanepeye fırlatıyorum. Güveç, tatlı, her şey unutuldu.

Öylece sessizleştığıne inanamıyorum. Sik kafalı.

Kanepenin kenarına oturdum, zihnim yarışıyor. Cevap vermesini, benimle konuşmaya devam etmesini istiyorum. Ama telefonum inatla sessiz kalıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bir elimi saçlarımda gezdirerek. Bacaklarımdaki zonklama geçmiyor, bu da hayal kırıklığımı daha da artırıyor.

Kanepeye uzanıp gözlerimi tavana dikeyim. Neden onun ilgisini bu kadar çok arzuluyorum? Dakikalar geçip de cevap gelmeyince, bir kez daha hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekiyorum. Bu oyunu oynamakta çok iyi ve ben de tam içine düşüyorum.

Bay Sürüngen beni nasıl diken üstünde tutacağını çok iyi biliyor ve bunu yapmaya devam etmesini bu kadar çok istememden nefret ediyorum.

Birkaç dakika daha öylece yatıyor, telefonumun yeni bir mesajla aydınlanmasını bekliyorum. Ama inatla karanlık kalmaya devam ediyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kendimi yukarı itiyorum ve mutfığa geri dönüyorum. Güveç ve sarımsaklı ekmek artık soğumuştur ve bisküvili kek dokunulmadan öylece duruyordu. Her şeyi paketleyip kapları buzdolabına yerleştiriyorum.

Buzdolabının kapağını kapatırken düşüncelerim yine ona kayıyor. Hem heyecan verici hem de çıldırtıcı bir şekilde derimin altında. Başımı sallıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum.

Beni bu şekilde etkilemesine izin veremem.

Ama kendime bunu söylerken bile artık çok geç olduğunu biliyorum. O zaten orada, zihnimde sadece bir kişinin ulaşabildiği bir alanı işgal ediyor. *Ethan Turner.*

Yatak odama gidip pijamalarımı giyiyorum. Yatağa girdiğimde, yeni bir mesaj gelmesini umarak telefonumu son bir kez daha açıyorum. *Hiçbir şey yoktu.* İç çekerek telefonu komodinin üzerine koydum ve ışığı kapattım.

Karanlıkta yatarken, konuşmamızı zihnimde tekrarlamaktan kendimi alamıyorum. Her bir sözünün anısı vücuduma yeni şok dalgaları gönderiyor ve beni uyanık tutuyor. Farkına varmadan, elim vücudumda aşağı doğru kayıyor, külotumun bel bandına ulaşana kadar daha da aşağı iniyor. Parmaklarımı içeri daldırıyorum ve ilgi için yalvaran o hassas noktayı buluyorum.

"Oh," parmaklarım onun etrafında dönerken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor ve kalçalarımı kaldırmama neden oluyor. Gözlerimi kapatıyorum, ellerinin üzerimde nasıl hissettireceğini hayal ediyorum. Zihnimde bir çift büyük damarlı el beliriyor, parmakları uyarılmamla ısılırken

klitorisimle oynuyordu. Birden, bir çift delici yeşil göz, dükkânımda dizlerimin bağını çözen o kendini beğenmiş güvenle bana bakıyor.

Bir nefesle gözlerimi açıyorum. *Hayır*. Bir yandan Ethan'ı düşünürken bir yandan da dengesiz bir sapığın düşüncesiyle kendime dokunuyor olamam.

Bu ~~lata~~ ötesi bir şey.

Elimi hızla külotumdan çıkarıyorum, kumaş çoktan ıslanmış ve üzerimi değiştirmek ve kalan düşüncelerden kurtulmaya çalışmak için doğruca banyoma gidiyorum.

Taze pişmiş kruvasan ve kurabiyelerin kokusu dükkânı doldururken, onları dikkatlice vitrine yerleştiriyorum. Bugün Pazar ve genellikle dinlenmek için ayrılmış bir gün olmasına rağmen, bu günün gelenler için en yoğun günlerden biri olduğunu biliyorum. İnsanlar şehirde gezinmeyi seviyor ve dükkânım çoğu kişi için keyifli bir mola yeri oluyor. Ayrıca Annie şehir dışında ve benim de dün geceki rezilliği unutturacak bir şeylere ihtiyacım var. Birkaç saat zar zor uyuyabildim.

Kapının zili düşüncelerimi bölerek çalıyor ve tanıdık bir yüz görmek için başımı kaldırıyorum.

Uzun boylu, zayıf ama kaslı, kahverengi saçlı ve çarpıcı derecede çekici gözleri var. Onu hatırlıyorum. Birkaç gün önce kısaca konuşmuştuk.

Tezgâha doğru yürümeden önce bana göz kırparak "Günaydın," diye selam veriyor. "Pazar günü olduğu için burada olacağınızı düşünmemiştim," diyor dudaklarında büyüleyici bir gülümsemeyle.

"Pazar günleri genelde bir sürü insan olur," diye cevap veriyorum, hamur işlerini düzenlerken gülümsemesine karşılık veriyorum. "Peki ya sen..." Adını öğrenmek için sözünü kesiyorum.

"Brad," diyor gülümseyerek ve gözlerinde bir parıltıyla. "Burada olmana sevindim. Evangeline, değil mi?"

Kesinlikle çekici biri ama gözlerinde beni diken üstünde tutan bir muziplik var.

"Öyle." Başımı salladım. "Peki Brad, bugün senin için ne getirebilirim?" Ses tonumu hafif ve profesyonel tutarak soruyorum.

Brad tezgâha yaslanıyor, bakışları bana sabitlenmiş. "Ne tavsiye edersiniz?"

"Buradaki her şey güzel, ama kruvasanlar fırından yeni çıktı," diye öneriyorum, camın arkasındaki altın hamur işlerini işaret ederek.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan. "Onlardan birkaç tane alacağım."

Siparişini paketliyorum, tüm bu süre boyunca bakışlarını üzerimde hissediyorum. Yine de tamamen rahatsız edici değil. Parayı bana uzatıyor ve parmaklarımız kısa bir süre sürtüşüyor.

"Pazar günleri hep çalışır mısın?" diye soruyor çantasını uzatırken.

"Her zaman değil, ama genellikle yoğun bir gün oluyor ve ben de işler yoğunlaştığında burada olmayı seviyorum" diye cevap veriyorum.

Brad başını sallıyor, görünüşe göre cevabımdan tatmin olmuş. "O zaman Pazar günleri düzenli olarak gelmem gerekecek," diyor göz kırparak ve çantasını alıp kapıya doğru yöneliyor.

"Bunları da fırından yeni mi çıkardın?" diye soruyor kurabiyeleri göstererek.

"Evet, tazeler" diye cevap veriyorum gülümseyerek.

" ikolatalı olanlardan iki tane alacağım," diyor gülümseyerek. "En sevdiğin kahve hangisi?"

"Biraz karamelli Latte," diye cevap veriyorum, bu işin nereye varacağını merak ederek.

"M kemm l," diyor başını sallayarak. "Ben karamelli latte ve beyaz frappe alacağım."

Kahveleri hazırlamaya başlıyorum, siparişi biraz ilgimi çekiyor. "Burası için mi yoksa paket mi?" Gitmek için demesini bekleyerek soruyorum.

"Burası için" diyor, beni şaşırtarak. "Madem işletmen gereken bir dükkanın var, kahveyi burada içebiliriz diye düşündüm."  enesini masalardan birine doğru eğiyor ve gülümsüyor.

Dükkânın etrafına göz gezdiriyorum. Saat daha erken ve Pazar yoğunluğu henüz başlamadı. Ayrıca, yeterince arkadaş canlısı görünüyor ve gün yoğunlaşmadan önce bir mola verebilirim.

"Tabii. Neden olmasın?" Kahveleri bitirip hamur işleriyle birlikte bir tepsiye koyarak cevap veriyorum.

Pencerenin yanındaki küçük masaya oturduk, sabah güneşi hâlâ binaların arasından sızmaya çalışıyordu. Brad frappe'sinden bir yudum alıyor ve gülümsüyor. "Bu çok güzel," diyor ve kruvasandan bir ısırık alıyor. "Ve bu... bu harika."

"Teşekkürler," diyorum, kendimi biraz daha rahat hissederek. "Her şeyin doğru olduğundan emin olmak için çok çaba harcadım."

"Belli oluyor," diye yanıtlıyor Brad, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Peki, bir fırın açmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Lattemden bir yudum alıp nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Bu her zaman benim hayalim olmuştur. Çocukluğumdan beri yemek yapmayı severim ve insanların ev yapımı hamur işlerinin ve iyi bir fincan kahvenin tadını çıkarabilecekleri bir yer yaratmak istedim."

Brad başını sallıyor, ilgilenmiş görünüyor. "Bu harika bir şey. İşinizdeki tutkuyu görebiliyorum. Bu bir deneyim yaratmakla ilgili."

"Kesinlikle," diyorum, bir bağ oluştuğunu hissederek. "Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

"CBK. Finans sektöründe çalışıyorum," diye yanıtlıyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ama benden bu kadar bahsettiğiniz yeter. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum." Dostça tavrına rağmen, aklımın bir köşesinde rahatsız edici bir düşünce dolaşıp duruyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Senin hakkında mı? Her şeyi," diye yanıtlıyor ve başını yana eğiyor. Donup kalıyorum ve Bay Creep'in dün gece bana aynı şeyi söylediğini hatırlayarak ona bakıyorum. Gözlerim yüzünde geziniyor. Otuz yaşlarında görünüyor. Adımı biliyor, nerede çalıştığımı biliyor ve CBK'da çalışıyor. Dün geceki konuşmayı hatırlayınca yanaklarım ısınlıyor. *Oh, Tanrım.*

Birden gelen bir aramayla aydınlanan telefonuna dikkatlice bakıyorum.

"Kahretsin, pardon," diye mırıldanıyor telefonu açıp kulağına götürmeden önce. "Evet. Şimdi mi? Pekâlâ. Bana iki dakika ver, orada olacağım."

Lattemden bir yudum alıyorum, o telefonda konuşurken kendimi biraz garip hissediyorum. Telefonu kapattı ve bana baktı.

"Özür dilerim. Görev çağırıyor. Geri dönmem gerekiyor." Hızla ayağa kalkıyor ve kurabiyesinden son bir ısırık alıp kahvesinden bir yudum alıyor. Ben de onunla birlikte yerimden kalkıyorum. "Bak, aceleye geldiğini biliyorum ama," durup bana bakıyor, "bu hafta dışarı çıkmak ister misin?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Buraya taşındığımdan beri hiç kimseyle çıkma fırsatım olmadı çünkü dükkânımla çok meşguldüm. Belki de sonunda başlamanın zamanı gelmiştir.

"Sanırım öyleyim." Gülüyor. "Ne

zaman?" Hemen çıkıyorum.

"Müsait olduğumda sana detayları vermek için uğrayacağım." Kapıya doğru koşmaya başladı bile.

"Bana sadece numaranı verebilir misin?" Arkasından bağıyorum. Eşleşip eşleşmediklerini görmem gerek.

"Vakit yok. Merak etme, bu s e f e r k i kadar aceleye gelmeyecek." Son bir göz kırpmayla dükkândan çıkıp CBK'ya geri dönüyor.

Akşam güneşi sokaklara uzun gölgeler düşürürken, dükkânımın tezgâhının arkasında durmuş, günü kapatmaya hazırlanıyorum. Kapının üstündeki zil çalıyor ve geç kalan bir müşterinin geldiğini haber veriyor. Başımı kaldırdığımda aynı teslimatçının kolunun altına sıkıştırdığı küçük bir sepetle içeri girdiğini görüyorum.

"İyi akşamlar," diyerek dostça bir gülümsemeyle beni selamlıyor ve sepeti tezgâhın üzerine bırakıyor. "Size bir teslimatım var."

Oh, yine mi bu?

Kaşımı kaldırıyorum. "Kimden?"

Omuz silkiyor ve bir pano çıkarıyor. "Gönderenin adı yok," diye açıklıyor ve bana bir pano ile bir kalem uzatıyor. "Şurayı imzalar mısınız lütfen?"

Noktalı yere imzamı atıyorum, merakım her geçen saniye daha da artıyor. Teslimatçı bana iyi akşamlar dileyip dükkândan çıkarken, sepetle baş başa kalıyorum. Şüphesiz Bay Sürüngen'den bir hediye daha.

Bu sefer ne var?

Hevesli ellerle paketi açıp içine bakıyorum. İçindekilere bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor: Bir şişe şampanya, güzel bir deri günlük ve koruyucu bir kağıda sarılmış bir kitap gibi görünen bir şey. Üzerine ilıştırılmış bir not var, ben de hemen alıp okuyorum.

Her büyük Agatha Christie hayranı ilk baskıya sahip olmayı hak eder. Keyfini çıkar, küçük tilki.

Hediye'nin önemini anladığımda kalbim göğsümden çarpıyor. Bu bir ilk baskı. Bu bir Agatha Christie ilk baskısı. Kitabı dikkatlice açtım ve başlığını yüksek sesle okudum.

"Gizemli Bay Quin." Bir an kitaba bakıyorum, çıplak ellerimle buna dokunmalı mıyım diye düşünüyorum. *Gizemli Bay Quin.* Bana bir şey mi söylemeye çalışıyor? Dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bana ilk baskısını göndermiş. Bu bana iki şey söylüyor: Günlük tuttuğumu hatırlıyor ve *kesinlikle* parası var.

Çabucak telefonumu çıkarıp sohbeti açıyorum. Sepetin hızlı bir fotoğrafını çekip bir mesajla birlikte ona gönderiyorum, dudaklarımda hâlâ bir gülümseme var.

On Birinci Bölüm

~ETHAN~

Antrenmanımı bitiriyorum, müziği kapatıp nefes alırken terim tenime yapışıyor. Bugün Pazar akşamı ve değişiklik olsun diye kendime bir mola vererek günü dinlenerek geçirdim. Günü Angel'ın yeni dükkânının planları üzerinde çalışarak geçirdim, ki bu hızla benim yeni yan projem haline geldi. Bir inşaat ekibi ve bir iç mimar tuttum bile, umarım ay sonuna kadar her şey bitmiş olur.

Havlumu omzuma atıp mutfağa doğru ilerliyorum. Şortumun cebindeki telefonum çalıyor ve çıkarıp Angel'dan gelen mesajı görüyorum. Mesajları açtığımda ne göreceğimi zaten biliyorum.

Ona gönderdiğim sepetin bir fotoğrafı ve yanında bir mesaj:

Angel: *Buna ne kadar harcadın?*

Mutfak tezgahına yaslanırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bir cevap yazıyorum.

Ben: *Banka bakiyem için mi endişeleniyorsun?*

Buzdolabından bir şişe su alıp yudum yudum içiyorum. Günlüğü henüz açıp açmadığını merak ediyorum. İlk sayfaya onun için bir şeyler yazma cüretini gösterdim. Telefonum yine onun cevabıyla çalışıyor.

Angel: *Bunun için emeklilik fonunu falan mı boşalttım?*

Yüksek sesle gülüyorum, ses boş mutfakta yankılanıyor. Son bir yudum su içiyorum, bir kısmı göğsümden aşağı dökülüyor ve buzdolabını kapatıyorum. *Duş zamanı*. Aslında kitabı kişisel koleksiyonumdan almıştım. Bugünlerde pek kitap okumuyorum, zaman çok kısıtlı ama kitapları hep sevmişimdir. Birkaç yıl önce hem edebi değerleri hem de yeniden satış potansiyelleri nedeniyle ilk baskıları aramaya başladım.

Annie'ye Pazartesi günü döndüğünde bana *Gizemli Bay Quin*'in yeni bir ilk baskısını bulmasını söylemeyi aklıma not ettim. Aslında, bunu bir kenara bırak. Angel büyük olasılıkla ona gönderdiğim küçük hediyeden bahsedecek ve Annie akıllı bir kız. İkiyle ikiye hemen bir araya getirecektir. Merdivenleri çıkarken iç çektim.

Sanırım bunu kendim yapmam gerekecek.

Odama ulaştığımda Angel'a mesaj atıyorum.

Ben: *Endişen  krahatsız edici, ama seni temin ederim, paramın bitmesi endişelenecek bir şey değil.*

Kıyafetlerimi çıkardım ve cevabını okumak için telefonumu aldım.

Melek: *Demek zengin gibisin, ha?*

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. K stahlığını ekrandan duyabiliyorum.

Ben: *Aklındaki evsiz sürüngen değil, Ha?*

Cevabı  abuk geliyor. Birisi hevesli.

Angel: *Hayır, sen hala lanet bir s r ngensin, ama g r n     g  re zengin bir s r ngensin.*

Ne yüzümdeki sırtı a, ne de karşılık verme  ansıma engel olamıyorum.

Ben: *Dün gece kendine dokunduğun bir sürüngen, oldukça G r n     g  re.*

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp banyoya gidiyorum, yolda kalan kıyafetlerimi de çıkarıp atıyorum.

Suyu açtım ve suyun ısınmasını beklemeden du a girdim. Soğuk suyun antrenmandan kalan teri ve gerginliği temizlemesine izin veriyorum. Üzerime biraz du  jeli sıkıyorum ve i i ellerime bırakıyorum. Yatak odasından gelen bildirim sesini duyuyorum ve gülümsüyorum.

İkimiz de dün gece ne olduğunu, bana mesaj atarken elinin nerede olduğunu biliyoruz. Ben de *eLim* nerede olduğunu biliyorum. İsteddiği kadar yaptığını inkar etmeye çalışsın. O güzel eli bacaklarının arasında olmadan benimle konuşamaz hale gelene kadar bunu tekrar tekrar yapacağım.

Gövdemden aşağıya, zaten sertleşmiş olan sikime doğru akan suya bakıyorum. Akıllı ağzının benim için açıldığını ve boğazına pompalarken ateşli gözlerinin yaşardığını görmek için sabırsızlanıyorum. Elimi uzunluğunun etrafına sarıyorum ve yukarı ve aşağı kaydırmaya başlıyorum. Bu onun bana yaptığı şey. Ve biliyorum ki ben de ona bunu yapıyorum.

Sikimi daha sert yumrukluyorum ve onu emdiği düşüncesiyle daha hızlı pompalamaya başlıyorum. Elimi daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirirken tıslıyorum, kaslarımın kilitlendiğini hissediyorum. Bunu nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Boğazını benim için açacak mı, yoksa ben daha da ileri iterken onunla savaşmaya mı çalışacak?

"Siktir," diye homurdanıyorum, sikim zonkladıkça zevk dalgalarının üzerime yıkıldığını hissediyorum. Orgazmım içimi parçalıyor ve ucumdan beyaz sperm çizgileri fışkırırken kendimi sabitlemek için duvara yaslanıyorum. Ağzını sikimin etrafına sardığını ve onu küstah sözlerinden daha fazlası için kullandığını görmeyi nasıl da seveceğim.

Kalan sabunu duruladıktan sonra suyu kapatıyorum ve kurulamak için bir havlu alarak dışarı çıkıyorum. Banyodan çıkıyorum ve telefonumun olduğu yatağa doğru yürüyorum. Dolabıma doğru ilerlerken onu elime alıp bir göz atıyorum.

Angel: *Hâlâ o teorine inanıyor musun?*

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Havluyu yere atıyorum ve mesaj atmadan önce iç çamaşırı çekmecemi açıyorum.

Ben: *Bir gerçek aynı zamanda bir teori
olamaz bebeğim*

Giyinirken, farkında olmadan ona yaklaşmama nasıl izin verdiğini düşünüp kıkırdıyorum. Acaba kim olduğumu anlamaya mı başladı yoksa benden o kadar nefret ediyor ki "sapığı" ile aramda bir bağlantı kurmaya bile çalışmıyor mu? Birinin dikkatini çekmek için hiç bu kadar uğraşmak zorunda kalmamıştım ama bunu yaparken de hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Telefonum başka bir bildirimle aydınlanıyor.

Angel: *Kendini hep böyle beğenir misin?*

Bir kahkaha atıyorum ve telefonumu yatağa geri fırlatıyorum. Beni biraz daha beklemesine izin vereceğim. Havluyu ve kirli kıyafetlerimin geri kalanını yerden süpürüp banyodaki çamaşır sepetine atıyorum. Hizmetçim hafta sonları izinli, o yüzden yarın onlarla ilgilenir.

Yarın inşaat ekibiyle görüşmek ve toplantıdan sonra tasarımcıyla görüşmek için aklıma bir not daha alıyorum. Her şeyin mükemmel gitmesi gerekiyor. Daha azını hak etmiyor.

elle

Asansörden çıkıyorum, zihnim hala dün geceki huzursuz uykumdan uyanıyor. Annie çoktan masasına oturmuş, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor.

"Günaydın Annie," diye selamlıyorum onu, gülümseyerek.

"Günaydın Bay Turner," diye karşılık veriyor, başını kaldırıp gülümsememe karşılık veriyor.

"Hafta sonunuz nasıl geçti? Ailen nasıl?" Masasına yaslanarak soruyorum.

Ailesinden bahsedince yüzü aydınlanıyor. "Harikaydı efendim. Her zaman öyledir. Birinci sınıf biletler için teşekkür ederim. Gerçekten hiç gerek yoktu."

"Lafı bile olmaz," diyorum içtenlikle. "İyi vakit geçirdiğimize sevindim." Annie'nin ailesi onun için çok önemli ve onu mutlu görmek güzel. Doğruluyorum. "Bu arada, bana yeni bir-"
Duraksıyorum, neredeyse ona ilk baskıdan bahsedecektim. "Yeni bir ofis koltuğuna ihtiyacım var." *Yalan.* "Bunun aynısından."

"Hemen ilgileneceğim efendim." Başını salladı.

"Teşekkürler. Ayrıca, bana biraz kahve getirebilir misin?" Masasından kalkarken soruyorum.

Annie tereddüt ediyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Angel şu anda burada değil. Menajeriyle bir toplantısı var ve yaklaşık bir saat içinde dönecek."

Gözlerindeki belli belirsiz hüznü görebiliyorum. Bana rüşvet vermem için ajanların isimlerini veriyordu ve bu açıkça vicdanını rahatsız ediyordu. Onu doğrudan işin içine katmamak için aklıma bir not alıyorum.

"Sorun değil," diyorum elimden geldiğince güven verici bir gülümsemeye. "Onun dönmesini bekleyeceğim. Başka bir yere gitmeye gerek yok."

Başını salladı. "Peki efendim. Ayrıca, inşaat ekibi yirmi dakika içinde burada olacak. Yetkili kişi Bay Brown planları görüşmek üzere ofisinize gelecek."

"Mükemmel. Teşekkürler, Annie." Ofisime gitmeden önce onu başımla selamlıyorum.

Yerleşirken aklım Angel'a ve onun toplantısına gidiyor. Umarım ajan lanet olası planı uygular. Onun ve benim iyiliğim için her şeyin yolunda gitmesini istiyorum.

Yirmi dakika sonra Annie ofisime girdi. "Bay Turner, Bay Brown yukarı geliyor."

"Teşekkürler, Annie," diyorum ve incelediğim dosyayı düzelterek kapatıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Hızla ayağa kalkıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. İş kıyafetleri giymiş, saçları yanlardan ağarmış. Tokalaşırken hissettiğim ellerinin sertliğinin aksine gözleri sıcak ve nazik.

"Bay Turner, sizinle tanıştığıma memnun oldum" diyor, elini sıkıca kavrayarak.

"Aynı şekilde, Bay Brown. Lütfen oturun." Masamın karşısındaki kanepe ve koltukları işaret ediyorum. "Bu kadar kısa bir sürede bunu yapmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Bay Brown oturdu, duruşu rahatlamıştı. "Teklifinize hayır diyemeyeceğimizden çok emin olduğunuzu söylemeliyim." Gülüyor. Öyle yaptım. Bana normalde ödeyeceğim miktarın üç katına mal oldu.

Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum. "İşlerin verimli bir şekilde yapılmasına inanırım. Ve zaman çizelgeme uyduğunuz için minnettarım."

Bay Brown derin ve içten bir sesle gülüyor. "Ekstra teşvikiniz kesinlikle yardımcı oldu. Ama zaman kaybetmeyelim. İş bitirmek için buradayız."

"Anlaştık," diyorum öne doğru eğilerek. "Proje hakkında sizinle irtibata geçecek bir iç mimar tuttum. Bir saat içinde bazı detayları netleştirmek için onunla bir toplantım var."

"Bunu duyduğuma sevindim. O zamana kadar her şeyi ayarlamış oluruz. Sadece mekânı tadilat ve yeniden inşaya hazır hale getirmek için birkaç günlük iş var. Tasarımcınızın her şeyi planlamak için yeterli zamanı olacak," diye güvence verdi Bay Brown.

"Mükemmel. Siz ve ekibiniz buradayken öğle yemeği ve içecekler için kafeteryayı kullanabilirsiniz," diye teklif ediyorum.

Bay Brown takdirle başını salladı. "Bu nezaketiniz için teşekkür ederim."

Ayağa kalktı, ben de onunla birlikte kalktım ve bir kez daha elini sıktım. "Şimdi işe koyulacağız. Sonuçlardan memnun kalacaksınız; bunu garanti ederim."

"Hiç şüphem yok," diyorum ve ona ofisten çıkışını gösteriyorum.

Planları ve eskizleri masamın üzerine yayarak iç mimarla yapacağım toplantı için hazırlanmaya başladım. Vizyonum ve detaylara verdiğim önemle her zaman gurur duymuşumdur,

En hafif tabiriyle, çizim becerilerim hayal gücümle hiçbir zaman tam olarak örtüşmedi. Eğer bir şey çizecek olsaydım, bu bir yardımdan çok bir rahatsızlık olurdu.

Planları gözden geçirirken aklım Angel'a kayıyor. Hazır olduğunda bu yeni dükkânı kabul edecek mi? Yoksa benim müdahaleme kızacak mı? Öyle ya da böyle kabul etmek zorunda kalacak.

Dikkatimi masamın üzerindeki takvime veriyorum. Şirket balosuna dört gün var. Teknik olarak bir hayır işi, şirketin her yıl düzenlediği bir etkinlik. Brad, bitmek tükenmek bilmeyen saçmalıklarıyla, bu etkinlikleri vergiden kaçmak ve aynı zamanda kârın yarısını cebe indirmek için bir yol olarak önerdi. Bu düşünce beni kahkahalarla güldürdü. İşte bu yüzden Brad bu şirket için asla doğru CEO olamayacak.

Öte yandan ben bu etkinlikleri insanlara gerçekten yardım etmek için bir fırsat olarak görüyorum. Bu yılki balonun aralarında Bay Notoriety-Guy Rossi'nin de bulunduğu çok önemli konukları var. Onu düşünmek bile dudaklarıma bir kıkırdama getiriyor. Rossi, merhamet yoksunluğu nedeniyle başkalarının gözünde neredeyse insanlıktan çıkmış durumda, ki bu da gerçek bir iş. Yine de çoğu insanın bilmediği bir yönü var: acımasız şöhretine rağmen, bu etkinliklerde her zaman en büyük bağışları o yapar ve bunu her zaman isimsiz olarak yapar.

Baloya sadece birkaç gün kaldı ve sorunsuz geçmesini sağlamak için yapılması gereken çok şey var. Bu benim ilk ev sahipliğim ve doğru yapıldığından emin olmak için organizatörlerden oluşan bir ekip tuttum. Bu etkinliğin sadece şirketin imajı için değil, yaratabileceği gerçek etki için de başarılı olmasını istiyorum.

Annie'nin sesi dahili telefondan geliyor.

"Bay Turner, dışarıya bakmak isteyebilirsiniz," diyor, eğlencesini zar zor bastırarak. *Ne?*

Merakla avluya bakan cam duvara doğru yürüyorum.

"İmkânı yok." Beni karşılayan manzara kahkahalara boğulmama neden oluyor.

Fıskiyeler baloncuklarla dolup taşıyor ve tüm avluyu lanet bir köpük partisine dönüştürüyor. Masama doğru yürüyorum ve pencereye dönmeden önce dahili telefonda bir düğmeye basıyorum.

"Annie, bu da ne böyle?" Hala kıkırdayarak soruyorum.

"Görünüşe göre *birisi* fıskiyelere sabun eklemiş efendim," diye cevap veriyor kıkırdayarak.

Tahminimce Angel'ın şakalarından biri daha. İyice eğlenerek başımı sallıyorum. Şu anda ajanın yanıdaysa bunu nasıl başardı? Belki de gitmeden önce ayarlamıştır.

"O gerçekten bir şey, değil mi? Annie'den çok kendime söylüyorum.

"Evet, öyle," diye onaylıyor Annie, sesi hafif. "Benim halletmemi ister misin?"

"Bırak öyle kalsın," diye karar veriyorum. "Zararsız bir eğlence ve aslında buradaki morali yükseltebilir. Ayrıca, Angel döndüğünde bunu kaçırırsa yazık olur."

Annie usulca gülüyor. "Nasıl isterseniz, Bay Turner. Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm."

Yüzümdeki sırtışı silemeden masama dönüyorum. Bu kız en hafif tabirle canlandırıcı. İç mimarla görüşmemden sonra onu ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum.

Angel'ın dükkânına giriyorum, kapıdaki küçük zil geldiğimi haber veriyor. Tezgâhın üzerine koyduğu dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor ve donup kalıyor. Yanakları kızarıyor ve hızla yere bakıyor. Hissettiklerini saklamakta gittikçe zorlanıyor. Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor, onun üzerinde yarattığım etkinin tadını çıkarıyorum.

Tezgâha doğru yürürken onu "İyi günler," diye selamlıyorum.

Angel bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Ne istiyorsun?" diye soruyor, sıkılmış gibi görünmeye çalışıyor ama nefes alışının sığ ve hızlı ritmini görebiliyorum.

"Her zaman çok kabasın." Kaşlarımı çatıyorum, kırılmış gibi yapıyorum.

"Sana da iyi günler," diyerek dizüstü bilgisayarını bir şaplaqla kapatıyor. "Şimdi, ne istiyorsun?"

"Her zamankinden," diye cevap veriyorum, tezgâha yaslanarak.

"Burada 'her zamankinden' alamazsın," diye tükürüyor ama yine de kahve makinesine doğru yürüyüp tam da istediğim şeyi, *her* zamankini hazırlamaya başlıyor.

"Birileri huysuzlanmış," diye takılıyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Evet, menajeriyle görüşmesi kesinlikle onun için iyi geçmemiş. *İyi.*

Omzunun üzerinden bana ters bir bakış fırlattı. "Bugün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Kahveni al ve git."

Kıkırdıyorum. "Ama çeşmelere sabun koyacak havandaydın, değil mi?"

Angel donakaldı, elleri kahve kapaklarının ortasındaydı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyor, sesi savunmacı.

Tıpkı bana dokunduğunda neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin olmadığı gibi mi?

İnce bir hareketle cüzdanımdan elli dolarlık bir banknot çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Sonra Angel'ın yanına gitmek için arkasından dolaşıyorum. Göğsünün hızla inip kalkması beni kendi alanında hissedebildiğinin tek göstergesi.

Titrek elleriyle kahvelerin kapaklarını kapatmaya çalışırken aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, varlığım şüphesiz onun üzerinde beliriyor. Ellerimi kollarının altından geçirip parmak uçlarımla belini hafifçe okşuyorum. Temas anında nefes aldığını duyuyorum. Kahveleri yavaşça alıp daha da yaklaşarak kulağına fısıldıyorum: "Doğum günüm 16 Nisan."

Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve vücudu dokunuşumla geriliyor. "Ofisimde daha fazla balon patlatmak istersen diye," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. Porselen teninde hemen tüyler diken diken oluyor. Kendimi durdurmak için dudağımı ısııyorum.

Dilimi boynunun kıvrımlarında gezdiriyorum. Kahveleri yanıma alarak geri çekiliyorum ve dükkândan çıkıyorum.

On İkinci Bölüm

~ANGEL~

Ethan kapıyı açıp kapatırken kapıdaki zil iki kez çalıyor. Bir nefes veriyorum ve omuzlarımı gevşetiyorum.

Lanet olsun ona.

Arkamı dönüyorum, gözlerim onun muhteşem geri çekilen formunu pencerelerden takip ediyor. Bedenimin sakinleşmesini isterken kaşlarım çatılıyor. İşime yaptığı şey ve alanımı bu şekilde işgal ettiği için ondan nefret etmeliyim ama vücudumdan geçen sıcaklık bana ihanet ediyor. Yaptığı her şey beni yakıyor. Parmaklarının benimkilere dokunuşunu ve elinin belimi okşayışının hayalet hissini hâlâ hissedebiliyorum. Homurdanarak lavaboya dönüyorum ve ellerimi yıkamaya başlıyorum, onun kalan hissini temizlemeye çalışıyorum.

Onun dokunuşunu giderden temizlemeye çalışırken, düşüncelerim bugün emlakçıyla yaptığım görüşmeye kayıyor.

"Ayda on üç bin dolar," diye fısıldıyorum acı acı. Bu çok saçma. İşler böyle giderse asla zamanında bir yer bulamayacağım. Ve hepsi onun yüzünden.

16 Nisan. Tabii ki, o bir Koç.

Zil tekrar çalıyor, ben de dönüp bakıyorum, yarı yarıya o piçin dönmüş olmasını bekliyorum. Ama onun yerine kapıdan Brad girdi. El havlusunu parmaklarımın arasında tutuyorum, onunla ilgili şüphelerim geri dönüyor.

Gerçekten o olabilir miydi?

"Merhaba," diye gülümseyerek

selamlıyor. Gülümsemeye

zorluyorum ve "Selam" diye karşılık

veriyorum.

Brad tezgâha doğru ilerliyor, gözleri bana takılmadan önce hamur işlerinin arasında geziniyor. "Bir uğrayıp günün nasıl geçiyor diye bakayım dedim," diyor, ses tonu rahat ama bakışları niyetli.

"Olaylı," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, sinirlerimi yatıştırmak için ellerimi havluya siliyorum.

Brad sesimdeki gerginliği fark ederek bir kaşını kaldırıyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, merak etme."

Brad hafifçe eğilirken gözleri parlıyor. "Aslında sen kapanmadan önce seni yakalamayı umuyordum. Bu haftaki randevu için hâlâ hazır olup olmadığını görmek istedim."

Dikkatimi daşıtmak işime yarayabilirdi. Ve eğer bana mesaj atan adam gerçekten oysa, bunu bilmem gerekiyor.

"Bu hoşuma giderdi," diye itiraf ediyorum, havluyu yere bırakarak.

"Harika," diyor, gülümsemesi genişliyor. "Çarşamba akşamına ne dersin? Bildiğim güzel bir yer var."

"Çarşamba kulağa harika geliyor." Gülümsüyorum ve arkamdan bir el sallıyorum. "Bir şey ister misin?"

"Yok, ben böyle iyiyim." Brad kıkırdıyor, görünüşe göre cevabımdan memnun. "O zaman seni yedide alırım."

"Yedi o zaman," diye onaylıyorum. Göz kırparak dönüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

İç çekerek tezgâha geri dönüyorum. Randevu için heyecanlı mıyım yoksa gergin miyim bilemiyorum. Zihnimin arkasında, yapmamam gereken bir şey yaptığımı söyleyen rahatsız edici bir his var. Belki de uzun zamandır biriyle çıkmadığım içindir, dükkânı işletmekle çok meşgul olduğum içindir. Her neyse, bekleyebilir.

Telefonum çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Ekranı bakıyorum ve ev sahibimin numarasını görüyorum. *Hay aksi*. Batan bir hisle aramayı cevaplıyorum.

"Alo?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Merhaba, Angel. Umarım bir şeyi bölmüyorumdur." Ev sahibimin sesi özür diler gibi geliyor. "Bakın, sizi tekrar rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama dükkânınızı yakında buradan taşımaya başlamamız gerekiyor."

Midemde bir düğümün sıkılaştığını hissediyorum. "Ama bunun ay sonunda olması gerekmiyor muydu?"

"Evet, yaklaşıyor ve tadilat başlamadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmamız gerekiyor," diyor tereddütle.

"Hâlâ taşınacak bir yerim yok," diyorum sesimdeki çaresizliği bastırmaya çalışarak.

"Anlıyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm," diye cevap veriyor sesinde gerçek bir pişmanlıkla. "Yakında başka bir yerimin müsait olup olmadığına bakmaya çalışacağım. O zamana kadar yavaş yavaş toplanmaya başlamalısın."

"Evet, tamam," demeyi başarıyorum, burnumun kemiğini sıkarak.

"Seni bilgilendirmeye devam edeceğim," diye beni temin ediyor görüşmeyi sonlandırmadan önce.

Telefonu kapatıyorum ve kendimi daha da kaybolmuş hissederek tezgâha yaslanıyorum. Bu durum gittikçe kötüleşiyor ve uygulanabilir seçeneklerin olmaması beni daha da kapana kısılmış hissettiriyor. Her şey nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Zil tekrar çalıyor ve kafamı kaldırdığımda saçları ağarmış yaşlı bir beyefendinin dükkana girdiğini görüyorum.

"İyi günler," diye gülümseyerek selamlıyorum onu.

"İyi günler," diye cevap veriyor, sesi nazik ve sıcak. "Buralardaki en iyi kahvenin bu olduğunu duydum."

Hafifçe gülüyorum, "Tanıtım için kime teşekkür etmeliyim?"

"Yandaki ofis binasının CEO'suna," diyor gülerek. "Hatta birkaç ürün tavsiye etti."

Ona bakakaldım, aklım başımdan gitti. *Ethan dükkânımı insanlara mı tavsiye etmişti?* Ben daha fazla düşünmeden adam devam ediyor: "On iki espresso alabilir miyim lütfen?"

Kaşımı kaldırıp şakayla karışık, "Bu biraz fazla kafein değil mi?" diye soruyorum.

Elini sallıyor. "Ekibim için. Yakınlarda çalışıyoruz."

"Ah, anladım," diyorum, kahveleri hazırlamaya başlıyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsunuz?" Sessizliği doldurmak için soruyorum.

"Şirketin alanının genişlemesinin bir parçası" diye açıklıyor.

Demek ev sahibim haklıydı. Genişleme için çalışmaya başlamışlar. *Sülükler*. Bardakları doldururken başımı hafifçe sallıyorum.

Bitirdiğimde karton bardak tutucuları çıkarıp her kahve fincanının sağlam olduğundan emin oluyorum.

"Buyurun," diyorum ve fincanları uzatıyorum.

Elini cebine atıp elli dolarlık bir banknot çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Üstü kalsın," diyor sıcak bir gülümsemeye.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve kasaya koyuyorum.

Başını sallayıp kapıdan çıkıyor ve beni orada öylece bırakıyor, Ethan'ın dükkânımı tavsiye ettiği gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Beni dükkânı kapatmaya zorladığı için bunun yeterli bir özür olduğunu mu düşünüyor? Hayır. Tıpkı çeşmeye sabun koymanın yeterli olmadığı gibi. Eğlenceliydi ama yeterli değildi. Ethan'a ve tüm bu duruma olan kızgınlığımın daha iyi bir çıkışa ihtiyacı var.

Ya mürettebatın bazı aletlerini çalarsam? Fikir kök salıyor ve bir an için suçluluk duygusuna kapılıyorum. Espresso getiren adam oldukça iyi ve nazik görünüyordu. Ama öfkem alevleniyor ve suçluluk duygusunu bir kenara itiyor.

"Onların başını belaya sokmayacağım," diye kendime akıl yürütüyorum. Aslında aletleri çalmayacağım; sadece yerlerini değiştirip saklayacağım. Zararsız olacak - sadece genişlemeyi biraz karıştırmanın bir yolu.

Ama bunun için çalışma alanlarına girmem gerekiyor. Telefonumu çıkardım ve Annie'ye mesaj attım.

Hey, geç öğle yemeği için müsait misin? Dükkâna gelir misin?

Telefonumu yere bırakıp tezgahı toplamaya başladım, aklım Annie'nin giriş kartını nasıl alacağımı planlamaya başlamıştı bile. Yeterince kolay olmalı.

Yarım saat sonra Annie gülümseyerek kapıdan içeri giriyor. Caddenin karşısındaki restorandan gelen paket servis kutularını görüyorum.

Öğle yemeğimiz için masayı çoktan hazırlamıştım ve o bana yaklaşırken havada yemek kokusu dolaşıyordu.

"Selam kızım," diye selamlıyor Annie, kutuları masanın üzerine koyarken. "Tavuk alfredo getirdim."

"Nefis!" Ben de gülümseyerek kutuları poşetlerinden çıkarıyorum.

Otururken Annie gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakıyor.

"Ee, çeşmelerde sabun mu var?"

Omuz silkip karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Yanından geçerken çok da kötü görünmüyordu. Bu arada, patronuna balonların ben olduğumu söyledin mi?"

Annie kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

İçimi çekiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Daha önce buraya gelmişti ve biliyordu."

Annie hafifçe güldü. "Ethan aptal değil, Angel. Ayrıca binanın her yerinde kameralar var. Şaka kaldırılabildiği için şanslısın."

"Evet, şey," diye mırıldanıyorum, yemeğimi dürterek. "Umarım biraz daha kaldırabilir. Bu arada, dün o ucubeden bir hediye daha aldım."

Annie'nin çatalı havada duraklıyor, gözleri açılıyor. "Oh, Tanrım. Bu sefer ne göndermiş?"

"İçinde bir şişe şampanya, deri bir günlük ve ilk baskı bir kitap olan bir sepet." Ağzıma bir parça tavuk atıyorum ve bir yudum su içiyorum.

Annie'nin çenesi düştü. "İlk baskı mı? Kahretsin, Angel. Bunların ne kadar ettiğini biliyor musun?"

"Çok," diyorum başımı sallayarak. "Ona ne kadar harcadığını sordum ve banka bakiyesi için endişelenmemesini söyledi."

"Senden gerçekten hoşlanan biri olmadığına emin misin? Bir sapığın bir hediye için on binlerce dolar harcadığını duyduğumu sanmıyorum."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Aynı anda hem gurur verici hem de ürkütücü. Yani, kim ilk baskısını hediye olarak gönderir ki?"

Annie yemeğini yavaşça çiğneyerek başını sallıyor. "Evet, bu oldukça etkileyici. Başka bir şey söyledi mi?"

Tereddüt ediyorum. Ona kesinlikle birkaç gün önceki mesajlaşmalarımızdan bahsetmiyorum ve sonrasında ne yaptığımdan da bahsetmiyorum.

"Sadece onun mali durumu hakkında endişelenmemem gerektiğini söyledi." Sıradan görünmeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye iç geçiriyor Annie.

"Ben de bilmiyorum." Tekrar omuz silkiyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda daha çok dükkân için yeni bir yer bulma konusunda endişeliyim."

Annie'nin ifadesi yumuşuyor. "Kulaklarımı açık tutacağım, bakalım iyi bir yer duyacak mıyım." Buna söyleyecek bir şeyim olmadığı için başımı sallıyorum. Yavaş yavaş umudumu kaybediyorum. "Henüz bir elbise seçmedin mi?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Şirket balosu. Cuma günü," diye açıklıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, tamamen unuttuğumu fark ediyorum. "Kahretsin, hayır. Hiç düşünmedim bile. Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Annie sırtarak, "Bana alışveriş çılgınlığı gibi geliyor," diyor.

Ben başımı sallıyorum. "Keşke yapabilsem ama şu anda yeni bir elbise alacak param yok. Belki de bu seferlik oturmalıyım."

Annie elini umursamazca sallıyor. "Saçmalama. Evime gelip elbiselerim arasından seçim yapabilirsin. İhtiyacımdan fazlası var ve bedenlerimiz de hemen hemen aynı."

"Emin misin? Bu harika olur."

"Anlaştık o zaman!" Annie'nin gözleri parlıyor. "Çarşamba günü gel, bir şeyler ayarlarız."

Dudağımı ısırdım. "Aslında Çarşamba günü bir randevum var."

"Bir randevu!" Annie'nin gözleri heyecanla parlıyor. "Kimmiş

o?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Aslında CBK'da çalışan bir adam. Finans bölümünde olduğunu söyledi."

Annie'nin heyecanı biraz azalıyor. "CBK, ha? Adı neymiş?"

"Brad," diye cevap veriyorum, yüz ifadesini dikkatle izleyerek.

"Brad mi?" Annie'nin yüzü düşüyor ve kaşlarını çatıyor. "Brad, yani kahverengi saçlı, yüzünde yapışkan bir sırtış ve kahverengi gözlü olan mı?"

"Evet." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Kız." Annie kaşlarını çatı. "Sorun ne?" Onun

yüz ifadesini taklit ediyorum.

Annie iç geçiriyor, endişeli görünüyor. "Brad pisliğin teki Angel. Hem de en kötüsünden."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Konuştuğumuzda bir pislik gibi görünmüyordu. Çok tatlı görünüyordu. Patronunun aksine. İşte o gerçek bir pislik."

Annie öne doğru eğildi, sesi ciddi. "Bak, insanların iyi görünmeye çalıştığını biliyorum ama inan bana, o kötü biri."

Bir süre ileri geri tartışıyoruz, ben Brad hakkındaki izlenimlerimi savunuyorum ve Annie onun gerçek doğası ya da her neyse onda ısrar ediyor. Sonunda şüphelerimi ve neden onunla çıkmak istediğimi açıklamaya karar verdim.

"Annie, sanırım Brad sapık olabilir," diye fısıldıyorum.

"Sana bu izlenimi veren ne?" Annie kaşlarını kaldırıyor.

"Öncelikle," diye derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, "benim hakkımda ona söylemediğim şeyleri biliyordu. Adımı biliyordu ve bana sapığın söylediklerini hatırlatan bir şey söyledi."

"Kızım, eğer o adam sapıksa, o zaman çok d a h a dikkatli olmalısın." Annie'nin endişesi derinleşir. "Sana söylüyorum, bu adam bir yılan."

"Ben sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum. Belki randevu bana daha fazla bilgi verir. Eğer oysa, öğreniriz ve yolumuza devam edebiliriz. Belki de onu yanlış değerlendirmişsindir."

"Sanırım sürünge­nin kim olduğunu öğrenmenin bir yolu da bu." Başını sallıyor ve bir ısırık daha alıyor. "Ama bir terslik hissedersen, oradan çık."

"Beladan nasıl kurtulacağımı bilirim," diye onu temin ederim. "Beladan bahsetmişken, başka bir şaka fikrim var."

"Tanrım, Angel, şu eşek şakalarını gerçekten bırakmalısın. Ethan zaten sen olduğunu biliyor."

Uyarısından etkilenmeden sırtıyorum. "Ama hepsi iyi eğlenceler. Ayrıca, insanlar onlar hakkında konuşuyor, değil mi? Arabayla geçerken onları baloncuklarla oynarken gördüm."

Annie iç geçiriyor, dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirliyor. "Evet, bunu inkâr edemem."

Daha yakına eğildim. "Tamam, beni dinle. Bu kez tuvaletlerdeki el kurutma makinelerine sim koymak istiyorum." Ona aslında ne yapmak istediğimi söylersem, bunu asla kabul etmez. Hiçbir yere sim koymayacağım. Çocukça şakalardan bıktım. Ethan'ın da en az benim kadar öfkeli olmasını istiyorum.

Annie'nin gözleri açılıyor ve başını sallıyor. "El kurutma makinelerinde sim mi var? Angel, hadi ama!"

Bunu gerçekten yaparsam yaratacağı kaosu hayal ederek gülüyorum. "Bu sadece zararsız bir eğlence! İnsanlar buna çok gülecek. Yarın gece yapmak istiyorum."

"Evet ve tüm ofisi simlerle donatacağız." Annie tereddüt ediyor, sonra da boyun eğmiş bir iç çekiyor. "Tamam ama bu konuda sana yardımcı olamam. Şehre yeni gelen bir kuzenimle buluşmam gerekiyor."

Ona el salladım, hiç de caymadım. "Sorun değil. Sen bana binaya giriş kartını ver, gerisini ben hallederim. Sonra sana geri veririm."

"Giriş kartım mı?" Annie emin görünmüyor, dudağını ısıırıyor. "Bilmiyorum. Biri sana verdiğimi öğrenirse başım ciddi belaya girebilir."

"Lütfen, bundan kötü bir şey çıkmayacak, söz veriyorum." Onu ikna etmek için en yalvaran bakışımı atıyorum. "Dikkatli olacağım."

Annie bir süre daha tereddüt eder, sonra derin bir iç çeker. "İşin bittikten hemen sonra o kartı bana geri versen iyi olur." *Tabii ki evet!* Annie giriş kartını çıkarıp bana uzatıyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Söz veriyorum, gitmiş gibi hissetmeyeceksin bile." Heyecanla kartı alıyorum. "Bekle, buna ihtiyacın yok mu?"

"Genelde değil. Sadece bir şey unuttuğumda." Annie başını sallıyor. "Sadece yakalanmadığından emin ol."

Güneş batarken, dükkânı o gün için kapatma rutinine başlıyorum. Espresso makinesinin yumuşak uğultusu azalıyor ve kurutma rafına yerleştirdiğim fincanların şingirtısı kesiliyor. Tam ışıkları kapatmak üzereyken zil çalıyor ve artık sessiz olan kafede yankılanıyor. Kafamı kaldırdığımda aynı teslimatçının bu kez iki büyük kutu taşıyarak içeri girdiğini görüyorum.

Şaka yapıyor olmalısın.

"İyi akşamlar." Gülümsemesi sıcak ve alaycı. "Çok popülersin. Doğum günün falan mı?"

Gülümsemeye zorluyorum, paketleri göndereni şimdiden tahmin ediyorum. "Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum, imzalamak için not defterini ondan alıyorum. Ne yapacağımı zaten biliyorum.

Bana kutuları uzatıyor, ağırlıkları içinde ağır bir şey olduğunu gösteriyor.

"Hediyelerinizin tadını çıkarın," diyor dükkândan çıkmadan önce gülümseyerek.

Kutuları tezgâhın üzerine koyuyorum, kalbim küt küt atıyor. Bu sefer bana ne gönderdi? Bir makas kapıyorum ve

ilk kutuyu kapatan bandı dikkatlice kesti. İçinde şık, siyah harflerle "ROSSI" adıyla süslenmiş zarif beyaz bir kutu var. Nefesim boğazımda düğümleniyor. *Rossi*. Bu markayı biliyorum. Sadece adı bile bu kutuların içinde ne varsa kiramdan daha değerli olduğunu gösteriyor.

Titreyen ellerimle ilk kutunun kapağını kaldırıyorum. İçinde, yumuşak bir kâğıt mendile sarılmış, göz alıcı siyah, kolsuz bir elbise var. Yerleri süpürmemeye dikkat ederek yukarı kaldırıyorum. Kumaş ışıktâ parıldıyor, kalan gün ışığının her titreşimini yakalıyor. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. Kesinlikle büyüleyici.

Elbiseye ihtiyacım olduğunu nereden bildi? Tanrım, evime böcek mi yerleştirdi?

Elbiseyi yavaşça kutusuna geri koydum ve ikincisine döndüm. Hiçbir şeyi yırtmamaya dikkat ederek kapağı kaldırdım. Bu kez içindeki elbise zümrüt yeşili bir balo elbisesi, ilkinden bile daha nefes kesici. Rengi zengin ve canlı, tasarımı ise kusursuz. *Vay anasını*. Bu elbiseler tüm gardırobumun toplamından daha değerli. Gözlerimi kapatıyorum, çarpan kalbimi durdurmaya çalışıyorum. Bu adam nasıl hediye seçeceğini biliyor. Ya da Annie ile konuşmamı duydu.

Oturup iki elbiseye bakıyorum.

Evet, parasının bitmesi konusunda endişelenmememi söylerken şaka yapmıyordu. Tezgâha yaslandım ve telefonumu çıkardım. Sohbetimizi açıyorum ve yazmaya başlıyorum.

Ben: *İki elbise, ha? Birisi gerçekten çok uğraşıyor. etkilemek için.*

Gönder tuşuna basıyorum ve parmaklarım tezgâha vurarak bekliyorum. Yanıtın gelmesi uzun sürmedi.

Sadece seçeneklerin olduğundan emin oluyorum.

Dudağımı ısıyorum, onun ilgisinden garip bir heyecan duyuyorum. Bana hiç hediye gönderen erkek olmamıştı. En azından bunlar gibi. Ve öğrendiğim şey, beni etkileyen şeyin para olmadığı; konuştuğumda beni dinlediği gerçeği. Günlüğü, Agatha Christie'yi ve eminim bahsettiğim diğer her şeyi hatırladı. Birinin seni böyle dinlemesi çok güzel. Yine de bunu ona asla itiraf etmem. Gidip kendini becerebilir.

*Paranı yüzüme vurarak
Bir yere mi gidiyorsun?*

Dudağımı ısırdım ve elbiselere baktım. Elbiseye ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu? Cevabı hemen geldi.

Neden? Bana ait başka bir şeyi yüzüne vurmamı mı istiyorsun?

Ekrana bakıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. O tanıdık elektrik, karnımın alt kısmından ilgi bekleyen, onun dokunuşu için yalvaran o noktaya doğru ilerliyor. *Kahretsin, bu durmalı.* Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor. Karar veremedi başka bir mesaj geliyor.

Sürüngen: Çok yakında seni onların içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm Th rteenI

~ETHAN~

İhtiyacım olmayan yeni deri koltuğumda arkama yaslanıp memnun bir sırıtışla telefonumu masanın üzerine fırlatıyorum. Greenfoods Evangeline için bir teklif hazırlıyor, ben söyledikten sonra. Belki sıfırları görmek kararını değiştirmesine yardımcı olur.

-Ya da en azından onu daha iyi bir ruh haline soktu.

Yine de hakkını vermeliyim. İnatçı olduğu kadar ısrarcı da. Sanırım bu onu kazanmayı daha tatlı kılacak. Annie'ye top için bir artı biri olup olmadığını sordum ve onun Angel olduğunu öğrenince şaşırdım. Onun için ROSSI'den birkaç elbise seçip mağazaya gönderme cüretini gösterdim. Elbiselerin hemen kendisine gönderilmesi için aradım. CEO ile arkadaş olmanın kesinlikle avantajları var.

Saate baktım. Neredeyse öğlen olmuş. Annie yakında iç mimarın çizimleriyle dönecek. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, vücudumdaki yanmayı hissediyorum.

Dünkü antrenmandan kalan kaslar. Angel'ı o elbiseler içinde hayal ettikten sonra biraz stres atmam gerekiyordu ama normalde kaldırdığım ağırlığın iki k a t ı n ı kaldırarak ve hiç ısınmadan neredeyse sırtımı patlatacaktım.

Kapı alındı.

"İçeri gel," diye seslendim ve doğrudum.

Annie gülümseyerek kafasını içeri uzattı. "Eskizler bende, efendim." Eliyle vermesini işaret ediyorum ve hemen itaat ediyor.

Hızlıca bir göz attım. "Hiç de fena değil."

"Tasarımcı bunun sadece temel düzen olduğunu söyledi. Diğer detaylar eklenmeden önce sizin onayınız gerekiyor," diye açıklıyor Annie, eskizleri göstererek.

"Bu iyi." Başıımı salladım. "Tasarımcıya masaların çoğunun dışarıda, fıskiyelerin yanında olmasını istediğimi söyle."

"Peki efendim. Bunları alayım mı?" Eskizleri almak için uzandı, elimi kaldırdığımda durdu.

"Gerek yok. Bir şeyler eklemek istersem diye onları yakınımda tutmak istiyorum." Ona bakıyorum. "Onu iyi tanıyorsun. Belki tasarımcıyla da konuşmalı, fikirlerinizi paylaşmalı ve ne bulunduğunuzu bana bildirmelisiniz."

"Yardı mı istiyorsun?" diye soruyor, yarı dönük bir şekilde kapıya doğru.

"Elbette. Senin katkılarınla çok daha iyi olacağına inanıyorum. İç tasarıma olan ilgini unuttuğumu sanma. Eğer istersen tabii ki."

"İstiyorum," diye cevap vermekte gecikmedi. "Ne yapabileceğime bakacağım." Bununla birlikte hızla ayrılır ve kapıyı arkasından kapatır.

Çizimlere bir kez daha bakarken telefonumun masanın üzerinde titrediğini duyuyorum. Ekрана baktığımda Claire'in adının yanıp söndüğünü görüyorum. *Aman Tanrım*. İçimi çektim, cevap versem mi yoksa görmezden mi gelsem diye düşündüm. Bir anlık tereddütten sonra görmezden gelmeye karar verdim. Geçen sefer kendimi açıkça ifade etmişim.

Odaklanmamı yeniden kazanmayı umarak dikkatimi önümdeki tablolara geri veriyorum.

Neye bakıyorum? Ulaşım masrafları, doğru.

Birkaç dakika sonra tekrar ritmimi buluyorum, gelecekteki gelir ve giderleri tahmin ederken rakamlar anlam kazanmaya başlıyor. Bay Brown ve ekibini ziyaret etmeliyim.

Lobiden geçerken birkaç kişinin başını sallamasına aldırmadan ilerliyorum. Avluya çıktığımda öğle yemeği yiyen bazı tanıdık yüzler görüyorum. Ayrıca Bay Brown ve adamlarının ekipman taşıdıklarını da görüyorum. Beklenmedik bir mavi boya gözüme çarpıyor ama daha inceleyemeden arkamdan bir ses sesleniyor.

"Ethan."

Gözlerimi kapatıyorum, sesi hemen tanıyorum. Brad'i görmek için dönüyorum, iğrenç gülümsemesi yerinde, mesafeyi kapatıyor. Durup bekliyorum, yüz ifademi nötr tutuyorum ama sıkıntımı gizlemek için başka bir şey de yapmıyorum.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Brad?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerek sertçe soruyorum.

Eliyle gelişigüzel inşaat alanını işaret ediyor. "Etrafa soruyorum ama kimse burada ne inşa edildiğini bilmiyor gibi görünüyor. Tek söyledikleri sizin projeniz olduğu, ben de adamın kendisine sorayım dedim."

İçimi çektim. "Bilmemenin bir nedeni var. Başka bir şey var mı?"

Belli ki rahatsızlığımdan hoşlanıyor, homurdanıyor. "Şey, burada çalışan biri olarak, bunun beni ilgilendirdiğini düşünüyorum," diye karşılık veriyor. "Özellikle de avlunun ortasında *gizli* bir şey inşa ettiğine dair söylentiler ortalıkta dolaşırken."

Ona sabit bir bakış yöneltiyorum. "Sen gerçekten de bir çalışansın. Ben de CEO'yum Brad. Bilmen gereken bir şey varsa, öğrenirsin."

Defol git gözümün önünden.

Gülümsemesi genişliyor, sinirlendiğimi hissediyor. "Şimdilik," diye alay ediyor sinsi bir sırıtışla. "Zamanı geldiğinde kurulun nasıl oy vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Kuruldan bahsedince kaşlarımı çatıyorum. Ben cevap veremedim Brad kollarını kavuşturuyor ve sırıtıyor.

"Bu arada," diye başlıyor, kışkırtıcı bir tonla eğilerek, "yarın gece dükkândaki muhteşem kızilla randevum var."

Çenem dizlerime düşmeden önce kendimi tutuyorum.

Ne. Ne? ne? Yüz ifadem bir anlığına kırılıyor, çenem istemsizce geriliyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun Brad?" Dengeli bir şekilde cevap veriyorum, sesim Brad'in kafatası yarılmış bir şekilde yerde yattığı görüntülerime ihanet etmiyor. "Aletini nereye koyduğun umurumda değil ki."

"Bence umurunda," diye yumuşak bir şekilde karşılık veriyor. "Çünkü senin de koymak istediğin yer orası."

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Ne istediğini çok iyi biliyorum. Sırf İK'ya götürüp kendi lehine kullanmak için yüzünü yeniden düzenlemem için bana yalvarıyor ve muhtemelen bana dava da açacak. Böyle bir şey olmayacak.

"Benim çıkarlarım başka yerde," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "İyi günler."

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hızlı adımlarla uzaklaşıyorum, kendimi kontrol etmemin ne kadar süreceğinden emin değilim. Öfke ve hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Haberler göğsümde sıcak bir kömür gibi yanıyor.

Bacaklarım beni inşaat alanına taşıyor. Yaklaştığımda Bay Brown beni selamlıyor, yıpranmış yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bay Turner, sizi görmek ne güzel," diyor elini uzatarak.

"Ben de Bay Brown," diye karşılık veriyorum, elini sıkıca sıkarak. "Umarım burada her şey yolunda gidiyordur."

Bay Brown başını sallıyor. " yle. Sokağın aşağısındaki yer konusunda haklıymışsınız."

Kıkırdıyorum. "Beğendiğınızı duymak güzel." Alanı tarıyorum, temizlenmiş alanı ve yere sıçramış mavi boyayı fark ediyorum. "Oradaki mavi boya da neyin nesi?"

Bay Brown başını kaçıyor. "Ah, çocuklardan biri yanlışlıkla bir tür ipe takıldı ve boya kovaşına yuvarlandı. Dağınıklık için özür dilerim. Temizleyeceğiz."

" nemli değil," diye cevap veriyorum, içten içe bu şakada Angel'ın parmağı olduğundan şüpheleniyorum. "Alanın çoğunu temizlediğınızı gördüğüme sevindim. Yakında inşaata başlamayı hedefliyoruz."

Bay Brown başıyla onaylıyor. "Neredeyse bitti. Sadece bir günlük hazırlık kaldı, sonra başlamaya hazır olacağız."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve Annie'nin ona i  mimarın iletişim bilgilerini vermesini zihnime not ediyorum. "Asistanım tasarımcının detaylarıyla birlikte sizi arayacak, böylece koordinasyonu sağlayabilirsiniz."

Bay Brown tekrar başını sallıyor. "Hazır olacağız. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Bu arada başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

"Teşekkür ederim. İyi günler Bay Turner." Başını sertçe salladı ve ekibine geri döndü. Küçük dişi şeytanı ziyaret etme zamanı.

Angel'ın dükkânına yürüyüşüm kısa sürdü ve neyse ki Brad yoktu. Dükkâna ulaştığımda, dışarıdaki kara tahtadaki tabelayı fark ediyorum: *Öğle yemeği arası, birazdan açılacak!* Şirketimin çalışma saatlerini hiçe saymış. Ben de aynısını yaparsam adil olur. Kapıyı iterek açıyorum, zil hafifçe çalıyor. Dükkân boş ve Angel görünürde yok.

"Üzgünüm, 1:30'a kadar kapalıyız!" Arka taraftan gelen sesini duyuyorum.

Kapıyı yüksek sesle açıp kapatırken gülümsememek için yanağımın içini ısııyorum, sanki çıkmışım gibi ses çıkarıyor. Dükkânın arka tarafındaki kapıya doğru sessizce yürüyorum. İçeriye bakıyorum ve Angel'ı görüyorum, sırtı bana dönük, kahretsin! Gömleğini sıyrıyor ve altındaki pürüzsüz, çıplak teni ortaya çıkarıyor. Gömleğini bir kenara atmasını izlerken sikime kan hücum ediyor. Üzerinde bir kahve lekesi var. Gözlerim tekrar kumral saçlarının yarı gizlediği sütyeninin kopçasına gidiyor.

"Vay, vay," diyorum, sesim kısık ve boğuk.

İrkilerek bana doğru döndü. Hızla yeni bir gömlek alıp göğsüne bastırdı, yanakları utanç ve öfkeyle kızarmıştı.

"Ne oluyor lan? Çık dışarı!" diye bağırdı, gözleri kocaman açılmıştı.

Kendimi kapının pervazından itiyorum ve bakışlarını kaçırmadan ona yaklaşıyorum.

Ne kadar yaklaşma izin verecek?

"Gömlek için yardım ister misin?" Sesimi daha da alçaltarak mırıldanıyorum.

Nefesi kesiliyor ve sertçe yutkunduğunu görüyorum, gözleri hissettiğim arzuyla aynı şekilde titriyor. Nefesinin yükselip alçaldığını görebiliyorum ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Sanki beni ondan uzak tutacakmış gibi o gömleğe bir can simidi gibi tutunuyor.

"Arkada müşteri yok," diyor, sesi ancak fısıltı halinde.

Ne kadarını kaldırabileceğini görmek için daha fazla zorlamak istiyorum. Bakışlarım onunkilerde takılı kalıyor ve bir adım daha yaklaşıyorum, elim içgüdüsel olarak uzanıp güzel yüzünden bir tutam saç alıyor. Nefesini içine çekiyor ama geri çekilmiyor.

"Biliyor musun," diyorum usulca, elim gömleğinden sadece bir nefes uzaktayken, "kapıyı gerçekten kilitlemelisin."

Angel bakışlarımı karşılamak için başını geriye eğiyor, gözleri kararıyor.

"Ve sen de gitmelisin," demeyi başarıyor, sesi kendi belirsizliğine ihanet ediyor.

Bir adım daha yaklaşp aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıyorum. Onun kokusu duyularımı dolduruyor: elmalı turta ve karamel. Tıpkı görüldüğü gibi kokuyor. Tadının da aynı olup olmadığını merak ediyorum. Elimi kaldırıyorum ve parmak uçlarımın gömleğini kavrayan ellerinin üzerinde hafifçe gezinmesine izin veriyorum. Dokunuşumla ürperiyor ve parmaklarını kumaşın etrafında daha da sıkıyor.

"Henüz hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum.

Angel'ın gözleri irkilerek kapanıyor ve elimi itiyor, nefesi hızlı, sık soluklarla geliyor.

"Bu hiç komik değil," diye nefes veriyor.

Hafifçe arkama yaslanıp ona alan açıyorum ama bakışlarım ona sabitleniyor.

"Komik olduğunu kim söyledi?" Ses tonum alçak ve imalı bir şekilde cevap veriyorum.

"Neden beni rahat bırakmıyorsun? Yeterince şey yapmadın mı?" diye soruyor ve bir adım geri atıyor.

"Yakınından bile geçemezsin, Angel." Ona doğru iki adım atıyorum ve gidecek yeri kalmayana kadar geri çekilmesine neden oluyorum. Ben onun üzerinde yükseliyorum, o yavaşça başını kaldırırken aşağıya bakıyorum.

Bana bakmak için başını kaldırdı. Gözleri dudaklarımda duruyor ve dudaklarını yalıyor.

Bakalım ne kadar ileri gitmeme izin vereceksin. Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı gömleğin kumaşına doluyorum. Yavaşça çekiştiriyorum ve gözleri benimkilere kayıyor, geniş ve korkmuş.

Bırak beni, bebeğim. Tekrar çekiyorum ve bu sefer gömlek parmaklarından kayıyor ve benimkinden sarkıyor. Sikim acı verici bir şekilde sertleşmiş, gittikçe daha sıkı hissettiren pantolondan kurtulmak için yalvarıyor. Gözlerim onunkilere sabitlenmiş, henüz aşağı bakmıyorum. Biraz daha yaklaşıyorum, göğsüm onunkine değiyor. Sol elim gömleği tutarken diğer elim yanağına doğru gidiyor. Gözlerini görmek istiyorum. Kendime daha fazla izin vermeden önce onun rahatladığını görmeliyim.

Başka bir şey yapamadan zil çalıyor ve ikimiz de irkiliyoruz. Angel donakalıyor, gözleri panikle irileşiyor ve Brad'in onun adını haykıran sesini duyuyorum.

"Evangeline?"

Onun adını o yalaka ağzından uzak tut.

Angel'a bakıyorum ve bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

Sessiz ol, küçük tilki. Brad devam ederken nefeslerimizi

tutuyoruz. "Sadece sana aklımdaki yerden bahsetmek istedim."

Angel dudaklarını aralıyor, ama o bir şey söyleyemedi iki elimle gömleğini tutup ona doğru çekiyorum

Ağzını. Gömleği ağzının üzerine sardığımda ve dudaklarımı kulağına götürdüğümde Angel'ın gözleri panikle açılıyor.

"O burada Brad," diye fısıldıyorum, dudaklarım kabuğa değiyor. "Ama şu anda seninle konuşamaz."

Brad pes etmiş gibi görünüyor ve g i d e r k e n zilin tekrar çaldığını duyuyorum.

Angel'a sırtarak bakıyorum. Yanakları kızarmış, gözleri benimkilere kilitlenmiş, arzu dolu. O kadar büyük bir arzu ki, sikimi tam şuracıkta içine g mmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bana böyle bakmaya devam et bebeğim," diyorum usulca ve gömleği ağzından çıkarıyorum, "bakalım sana ne kazandıracak."

Angel dudağını ısıırıyor, gözlerini kaçırmadan önce bakışları yüzümde geziniyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kelimeler boğazında düğümleniyor.

Hafifçe arkama yaslanıp ona alan açıyorum ama gömleği ona geri verirken bakışlarım onun yüzünden ayrılmıyor.

"*Randevunun* tadını çıkar," diyorum acı bir şekilde, gitmeden önce, onun görüntüsü aklıma kazınmış bir şekilde. Brad ona benim cesedimi çiğneyerek dokunacak.

Bölüm On Dört

~ANGEL~

Ellerini üzerimde hissedebiliyorum, avuçlarının sertliği tenimin üzerinde kayıyor, her sinirimi ateşliyor. Dudakları boynumdan aşağı inerek vücuduma ürperti gönderiyor. Ağız aşağı doğru inerken nefesim kesiliyor, sıcak nefesi beni tahrik ediyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu daha yakına çekiyor. Dudakları uyluğumun iç kısmıyla temas ettiğinde kalçalarım istemsizce kalkıyor ama güçlü elleri belimi kavlıyor. Yalvarırcasına aşağı bakıyorum. Yeşil gözleri güçlü kaşlarının altında şehvetle kararmış, hain bir sırıtışla bana bakıyor.

"Bana böyle bakmaya devam et, bebeğim," diye pantolonunu indiriyor, "ve bunun sana ne kazandıracağını gör."

Gözlerimi açıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Ter tenime ve çarşaflarıma yapışıyor, onları rahatsız edici bir şekilde yapışkan hale getiriyor. *Vay anasın!* Doğruluyorum, ağır ağır nefes alıyorum, zihnimdeki canlı görüntüleri silkelemeye çalışıyorum.

Bir rüya. Sadece bir rüya. Kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama vücudumdaki ağrı çok gerçekçi geliyor.

Komodinin üzerindeki telefonuma bakıyorum. *SABAH 5. Harika.* Şimdi tekrar uyumaya çalışmanın bir anlamı yok. Yorganı üzerimden atıp yataktan çıkıyorum, ayaklarım halı kaplı zemine çarpıyor. Bir bardak su *almak* için mutfığa yöneldiğimde, *onunla* son karşılaşmamızın anıları aklıma geliyor.

Beni dükkânımın arkasında köşeye sıkıştırmasının üzerinden tam bir gün geçmişti, vücudu bedenime yaslanmıştı, nefesi benimde sıcaktı. Ellerinin gömleğimi **k a v r a y ı ş ı n ı** ve kulağıma fısıldarken sesinin alçak, tehlikeli tonunu hâlâ hissedebiliyorum. Hiç de nahoş olmayan bu düşünceyle ürperiyorum.

Dün dükkâna gelmedi. Onun yerine Annie'yi kahve almaya gönderdi. Bu küçük bir rahatlamaydı ama aynı zamanda şu anda düşünmek istemediğim bir hayal kırıklığıydı. Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum. O sadece bir şekilde sinirime dokunan kibirli bir hıyar. Hepsi bu kadar.

Bir bardak su içiyorum. Güne başlayabilirim, özellikle de erken kapatmak zorunda olduğum için. Banyoya gidip dişlerimi fırçalamaya başlıyorum, aklım hâlâ o lanet rüyada. Bacaklarımın arasındaki zonklama bir türlü **g e ç m i y o r .**

Bana ne yapıyor böyle?

Çileden çıkarıcı, küstah ve her zaman hangi düğmeye basacağını biliyor gibi görünüyor. Ama aynı zamanda... başka bir şey. Her bakışı, her dokunuşu beni ateşliyor. Diş macununu tükürüp ağzımı çalkalıyorum ve yansımama ters ters bakıyorum.

"Kendine gel Evangeline," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ethan'ın aklımdan çıkmayan düşüncelerini temizlemek umuduyla yüzüme biraz su çarpıyorum ve havluyla kuruluyorum. O kesinlikle kafamın içinde ve onu dışarı çıkarmak için soğuk sudan daha fazlası gerekecek.

Dolabımı açıyorum ve kıyafetlerimi karıştırmaya başlıyorum, gün için uygun bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Aklım Brad'le bu akşamki randevuma gidiyor. Dün dükkâna gelip geç saate kadar çalışması gerektiğini ve ona verdiğim fişin üzerine adresi karalamadan önce restoranda buluşmamızı söyledi. Eğer konuştuğum sapık oysa, bu gece onunla yüzleşmenin tam zamanı.

Basit, rahat bir elbise çıkardım ve giyinmeye başladım. Brad pek de heyecan verici biri sayılmaz, ama eğer bana o mesajları ve hediyeleri gönderen gerçekten oysa, bunu bilmem gerekiyor. Sadece akıl sağlığımı korumak ve hayal kurmayı bırakmak için bile olsa bu gizemi sona erdirmeliyim... Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Brad'le karşılaşmalarımı hatırlayarak elbiseyi başımın üzerinden kaydırıyorum. Pürüzsüz, cilalı ve doğru şeyleri söylüyor gibi görünüyor. Ama onda biraz garip hissettiren bir şeyler var. Ethan'ın aksine, Brad'in cazibesi prova edilmiş, neredeyse alıştırmış gibi.

Giyinmeyi bitirip saati kontrol etmek için telefonumu elime aldığımda nefes nefese kalıyorum. Henüz erken ama bu geceyi düşünmeden önce dükkânda yapmam gereken çok şey var. Derin bir nefes alıyorum ve anahtarlarımı alıyorum. Dükkânda kahve içeceğim.

Gün Ethan'dan hiçbir iz olmadan uzayıp gidiyor. İşime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama aklım sürekli ona gidiyor. Bundan nefret ediyorum. Bana onu bu kadar sık düşündürdüğü için ondan nefret ediyorum. Annie sabah ve öğle yemeği için tekrar uğradı ve ben de dayanamayıp Ethan'ın nerede olduğunu sordum. Görünüşe göre, Florida'da yeni bir genişlemeyi denetliyormuş ve bu gece dönecekmiş. Konuşmamızı hatırladıkça alay ediyorum. Bu adam hayatını kurtarmak için para harcamadan duramıyor.

Zil çalışıyor ve beni geri çekiyor. Birkaç müşteri içeri giriyor ve ben gülümsemeye zorluyorum. Günün son koşuşturması her zaman bir maratonun son bölümü gibi hissettirir.

Tezgâhın arkasına geçip siparişlerini alıyorum ve içeceklerini hazırlıyorum. Son kahveyi uzatırken saate bakıyorum. Neredeyse günü kapatma vakti geldi. Eve gidip hazırlanmam gerekiyor.

Son müşteri de çıkarken zil çalışıyor. Tezgâhı hızlı dairesel hareketlerle silmeye başlıyorum, başka müşteriler içeri girmeden dükkânı kapatmak için acele ediyorum. Kafamı kaldırdığımda Brad'in yüzünde bir sırıtışla orada dikildiğini görünce şaşırdım.

Ne zaman içeri girmişti ki?

"Hey," diyorum tereddütle.

"Hey, sen. Bu gece için hâlâ anlaştığımızdan emin olmak istedim," diyor kapı çerçevesine yaslanarak. "Fikrini değiştirmedin, değil mi?"

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Hayır, tabii ki değiştirmedim."

"Harika. Geç saate kadar çalışmak zorunda olduğum ve seni alamadığım için gerçekten üzgünüm. Benimle restoranda buluşmanı istemekten nefret ediyorum," diyor özür diler gibi bir sesle.

"Sorun değil," diye elimi sallayarak onu temin ediyorum, hala bez parçasını tutuyorum. "Gerçekten, sorun değil."

"Mükemmel." Brad'in sırtışı genişliyor. "Sabırsızlanıyorum. Geri dönmem gerek, sadece emin olmak istedim. Akşama görüşürüz, Evangeline."

Dönüyor ve gidiyor, zil arkasından usulca çalışıyor. *Evangeline*. Kimse bana böyle seslenmiyor. Aceleyle kapıya yönelip kilitliyorum ve onun uzaklaşmasını izliyorum. Bu gece, sonunda bazı cevaplar alabilirim.

Kapanış rutinimi hızla tamamlıyorum; tezgâhları siliyor, makineleri temizliyor ve yarın için her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. Aklım yine Ethan'a kayıyor. Acaba çoktan şehre dönmüş müdür yoksa hâlâ Florida'da yakışıklılığı ve gülümsemesiyle başka kadınları mı cezbetmektedir?

İç çekerek işimi bitiriyorum ve dükkânı arkamdan kilitleyerek dışarı çıkıyorum. Dışarı çıktığımda serin akşam havası beni karşılıyor ve derin bir nefes alıyorum. Eve gitme ve hazırlanma zamanı.

Kapımın kilidini olabildiğince hızlı açmaya çalışarak anahtarları karıştırıyorum. Bu gece trafik kesinlikle aleyhime işliyordu ve hazırlanıp taksiye binmek için bana bir saatten az zaman bırakmıştı.

Restoran. Daireme adımıımı atar atmaz ayakkabılarımı tekmeliyor ve sürüngenden aldığım iki elbisenin asılı olduğu dolaba yöneliyorum.

Onlara bakarken dudağımı ısıriyorum, parmaklarım zümrüt ve siyah elbiselerin yumuşak kumaşında geziniyor. Eğer Brad gerçekten o sürüngense, bu gece onun elbiselerinden birini giymek uygun olur. Zümrüt rengi elbise nefes kesici ama dışarıda bir gece için fazla resmi. Siyah ışıltılı elbiseyi askıdan indirip vücuduma doğru tutuyorum ve ışıpta nasıl parladığına hayranlıkla bakıyorum. Kararımı verdikten sonra tekrar asıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Elbisenin içine giriyorum ve ne kadar mükemmel oturduğuna şaşıriyorum.

Elbette bir şekilde tam bedenimi biliyordu. Aynada kendime bakmak için dönüyorum, bana bakan yansımam karşısında afallıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, ellerimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Kendimi hiç böyle giyinmiş görmemiştim. Seksi görünüyorum. Buna alışabilirim.

Aynaya son bir kez bakıp geri çekiliyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. Hızlıca bir makyaj dokunuşu, en sevdiğim parfümden bir sıkım ve bir çift askılı siyah topuklu ayakkabı ile görünümümü tamamlıyorum. Yansımama bir kez daha bakıyorum, saçıma ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Saati kontrol etmek için telefonuma dokunuyorum ve taksinin çoktan geldiğini bildiren bir mesaj görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve saç fırçasını kaptığım gibi hızla saçlarımı tarıyorum. Debriyajımı kaptığım gibi kapıya yöneliyorum, içimde bir heyecan ve sinir dalgası kabarıyor.

Taksiden iniyorum, önümdeki yüksek binaya bakarken topuklarım kaldırımda tıkırdıyor. *Aman Tanrım*. Küçük, şirin bir restoran bekliyordum ama onun yerine, girişinde vale park hizmeti ve güvenlik bulunan, cam ve çelikten oluşan devasa bir yapıyla karşılaştım.

Burası da ne böyle? Güzel kıyafetler giymiş insanlar içeri girip çıkıyor, sanki bir filme ya da dergiye aitmiş gibi görünüyorlar.

Huşu içinde binaya bakıyorum, içimi bir gerginlik kaplıyor.

Burası lanet bir restorana benzemiyor. Derin bir nefes alıp kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Annie daha sonra beni almaya söz verdi, yani en azından araba kullanma konusunda endişelenmeme gerek yok. Ama Brad beni ne tür bir yere getirdi?

Tam o sırada, valeye yanaşan turuncu bir Audi R8 görüyorum. Birileri gösteriş yapmayı seviyor. Kapı açılıyor ve tanıdık bir yüz dışarı çıkıyor, ona bakmadan anahtarları valeye atıyor. Brad'in yüzü beni görene kadar işle ilgili, sonra hoş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bana doğru yürümeye başlıyor, adımları kendinden emin, gözleri vücudumda geziniyor. Neredeyse tedirgin edici.

"İyi akşamlar, Evangeline," diyor usulca yaklaşırken, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

Neredeyse elbise için teşekkür edecektim ki kendimi tam zamanında durdurdum. Birden ne kadar gerildiğimi saklamaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Brad," diye selamlıyorum onu, sesim sabit. "Burası... tam olarak beklediğim gibi bir yer değil."

Bir kahkaha attı. "Seni şaşırtabileceğimi düşünmüştüm. Burası Apex Club."

Apex Kulübü. Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

Binaya tekrar bakıyorum, kendimi biraz yersiz hissediyorum ama bunu belli etmemeye kararlıyım. "Beni şaşırtmayı kesinlikle başardın."

Brad kolunu uzatıyor, ben de omuzlarımdaki gerginliğin bir nebze olsun azaldığını hissederek tutuyorum.

"Gidelim mi?" diye soruyor ve beni girişe doğru

yönlendiriyor. "Gidelim," diye cevap veriyorum, kolunu

sıkıca kavıyorum.

Apex Club'ın büyük lobisine adım attığımızda, girişte duran goril gibi bir güvenlik görevlisi tarafından hemen durduruluyoruz. Gözleriyle bizi tarıyor ve sonra Brad'in üyelik kartını soruyor. Brad'in rahatsızlığı çok belirgin, ama başını sallayarak kartını uzatıyor.

Brad sanki bu rutine alışmış gibi, "O benimle," diyor.

Buraya kaç kadın getirmiştir?

Güvenlik görevlisi kartı kontrol eder ve sonra başını sallayarak geri verir. "İyi akşamlar Bay Thompson."

Onu geçip lobiye giriyoruz ve ben etrafımdaki her şeye bakıyorum. Cilalı mermer zeminler yüksek tavandan sarkan parlak ışıkların altında parıldıyor. Duvarlar soyut sanat eserleriyle bezenmiş ve havaya pahalı ve yabancı bir koku yayılmış, muhtemelen misafirlerin kullandığı pahalı parfümlerin karışımı.

Brad beni lobiden geçirerek kulübün açık avlusundaki restoran gibi görünen bir yere götürüyor. Alan geniş, cam duvarlar akşam gökyüzüne karşı aydınlatılmış çarpıcı bir Los Angeles manzarası sunuyor. Arka planda çalan yumuşak müzik ortama ayrı bir hava katıyor.

Hemen şehir manzarasına bakan bir masaya oturuyoruz ve ben de pelüş koltuğa yerleşiyorum. Burası her zamanki ortamım değil ama bunu belli edersem lanetlenirim. Brad'in neyin peşinde olduğunu anlamak ve belki de değişiklik olsun diye biraz eğlenmek için buradayım.

Brad karşıma yerleşirken garson kız içki siparişlerimizi almak için yaklaştı.

"Bana bırak." Şarap siparişi vermek için ağzımı açtığımda Brad elini kaldırdı. Menüü garsona doğru çeviriyor ve bir şeyi işaret ediyor. Garson kibarca başını sallıyor ve o da menüyü tekrar yerine koyuyor.

Garson gittikten sonra yemek menüsünü açıyorum. Hiçbir yemeğin yanında tek bir fiyat yazmıyor. Bir kaşımı kaldırıp Brad'e bakıyorum.

"Fiyat yok mu?" Şaşkınlıkla soruyorum.

Brad hafifçe kıkırdıyor. "Burada insanlar genellikle yemeğin ne kadar tuttuğunu umursamaz."

Kaşlarımı kaldırıyorum, nasıl bir yerde olduğumuzu yeni yeni anlayarak çevreyi inceliyorum. "Demek oldukça özel bir yer?"

Başını sallıyor. "Evet. Amcam buralarda önemli biri sayılır. Benim de üye olmamı sağladı."

Başımı sallıyorum, şimdilik amcası hakkında soru sormamaya karar veriyorum. Izgara karidesli risotto ve salatada karar kılıyorum, menüyü bırakıp bana gülümseyen Brad'e bakıyorum.

"Bu gece kesinlikle harika görünüyorsun," diye iltifat ediyor.

Bir güven dalgası hissediyorum, daha önceki şüphelerim güçleniyor. Oyun oynama zamanı.

"Bu kadar harika görünmemi sen sağladın," diyorum şakacı bir şekilde, elbiselerin nereden geldiğine dair teorimi doğrulayacağını umarak.

Brad kaşlarını hafifçe çatıyor, gülümsüyor ama açıkça kafası karışmış. "Ne demek istiyorsun? O elbiseyi özellikle randevumuz için falan mı aldın?"

Gülümsemem duraksıyor. Elbiseleri o satın almamış mı? Az önce söylediklerine anlam vermeye çalışırken zihnim allak bullak oluyor.

"Hey." Gülüyor. "Gerçekten gururum okşandı. Bu elbise üzerinde kesinlikle bomba gibi duruyor."

Karşılığında gülümsemeyi başarıyorum ama içimde hayal kırıklığı ve kafa karışıklılığıyla boğuşuyorum. Elbiseleri benim için başkasına seçtirseydi, neye benzediklerini bilemezdi. Hâlâ onun doğru kişi olabileceğine dair bir umut var ama bu her şeyi daha az kişisel kılıyor.

Garson kız içkilerimizle geri döndü. "Afiyet olsun," diyor gülümseyerek. İki martini ve zeytin getirdiğini fark ediyorum; bu ayrıntı hemen dikkatimi çekiyor.

Zeytin. Zeytinden nefret ettiğimi bilmeli. Brad kadehini kaldırıp şerefine kaldırırken onu görmezden geliyor.

"Bize," diyor yumuşak bir sesle, bakışları bana sabitlenmiş. "Umarım bu gece ikimizin de umduğu gibi geçer."

Bardağımı alıyorum, zeytinler minyatür gözler gibi bana bakıyor. *İğrenç.* Brad onun yerinde olsaydı, zeytinden nefret ettiğimi hatırlamaz mıydı?

Kadehimi onunkiyle tokuşturup gülümsemeye çalışıyorum. "Unutulmaz bir akşama," diye cevap veriyorum, garnitürden ziyade içkiye odaklanmaya çalışarak.

Dikkatli bir yudum alıyorum ve zeytinden uzak durmaya çalışıyorum. Şüphelerim zihnime üşüşüyor ve kendimi durduramadan, bir insanın ilk buluşmada sorabileceği en saçma soruyu soruyorum.

"Peki, hiç doğum leken var mı?" Bir an için gözlerimi kapatıyorum, anlık utançtan kurtulmaya çalışıyorum. *Harika soru, şampiyon.* "Yani, rastgele bir soru," diye kahkaha atıyorum.

"Yok artık." Brad başını sallayarak gülüyor. "Öyle bir şey yapsaydım sildirirdim. Beni korkutuyorlar. Nasıl çalıştıklarını anlamıyorum."

Kalbim onun sözlerine batıyor. *Beni garipleştirdiler.* Kucağımda duran ellerime bakıyorum. O değil... O olamaz.

"Neden? Sende var mı?" diye soruyor kaşlarını

kaldırarak. Martini'nin kalanını yudumluyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Doğum lekesi yok," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ondan çok kendime. Brad'in rahat duruşu, sorunun öneminden kesinlikle habersiz olduğunu gösteriyor.

"Tanrıya şükür. Eğer varsa lazerle aldıramayacağından değil ama..." Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken kahkahası sinirlerimi bozuyor.

"Sadece rastgele bir soruydu," diye idare ediyorum, sesim gergin. Sapiğımla yaptığım konuşmayı hatırlayarak yere bakıyorum.

Zoraki bir gülümsemeye martinimin kalanını yudumluyorum, bu konuşmanın bana hissettirdiklerini uyuşturacak bir şeye ihtiyacım var. Brad sırtarak benim hareketimi yansıtıyor, belli ki eğleniyor.

"Aferin kızıma. Tam da ihtiyacımız olan şey," diyor ve garsonu bir kez daha çağırmak için elini kaldırıyor. İki martini daha sipariş ediyor ama garson gitmeden önce araya giriyorum.

Daha fazla martini yok. Daha fazla zeytin yok.

"Aslında zeytinden nefret ederim," diyorum kararlılıkla, bakışlarım Brad'de sabit. "Onun yerine bana bir margarita getirebilir misiniz?"

Garson kız değişiklikten etkilenmemiş bir şekilde başını sallıyor, Brad ise merakla bana bakıyor.

"Viski, sürpriz olsun, buzlu ve iki shot Şeytan Dili," diyor garsona ve el sallayarak onu gönderiyor.

"Şeytan Dili nedir?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Brad göz kırparak, "Göreceksin," diye yanıtlıyor. "Ee, Evangeline," diye başlıyor. *İşte yine. Evangeline.* "Dükkân için planların nedir? Büyütmek yani."

"Uh, bilmiyorum. Yani, kendi fırınıma ve kahve dükkanıma sahip olmak her zaman hayalim olmuştur, bu yüzden buna sahip olduğum sürece mutluyum." Brad'in sorularının yönü benim iş hedeflerime doğru kaydıkça koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Hiç büyük resmi düşündün mü? Sadece yerel bir dükkân değil de uluslararası bir iş mi?" diye soruyor ağzına bir çeri domates atarken.

"Sadece dükkanımın yeri ve büyüklüğü üzerinde çalışmaya devam etmek istiyorum." Ona şüpheyile bakıyorum. Bütün bunları bana neden soruyor?

"Evet, ama ya daha büyük bir fırsat çıkarsa?" Brad ısrar ediyor, sesi sondalı. "Kabul etmez miydin?"

Bir an tereddüt ediyorum. "Değerlendiririm," diye temkinli bir şekilde cevap veriyorum. "Ancak bunun benim vizyonum ve değerlerimle uyumlu olması gerekir. Ben

"Bu işe sadece para için girdim."

"Huh." Brad düşünceli bir şekilde başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. "İlginç," diye mırıldanıyor, garson kız içkilerimizi ve yiyeceklerimizi getirirken boğazını temizliyor.

"Yeni fırsatlara," diyor Brad, bir kadehi bana doğru kaldırıp sırtarak. Ben de karşılık veriyorum ve kadehimi onunkiyle tokuşturduktan sonra shot'ı yudumluyorum. Ateşli sıvı boğazımı yakıyor ve istemsizce öksürmeme neden oluyor. *Kahretsin!* Brad tepkime kıkırdarak yaklaştı.

"İşte bu yüzden ona Şeytan Dili diyorlar," diye takılıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. Sonra muzip bir parıltıyla alçak sesle, "Benimki için de aynı şeyi söyleyebilirler," diye ekliyor ve yorumunu göz kırparak nokt alıyor.

Yanaklarım kızarıyor, kısmen içkinin baharatından kısmen de Brad'in yorumundan. İçime yerleşen rahatsızlığı hissederek bir kahkaha atmaya zorluyorum.

Bar taburesinde kayarken başım hafifçe dönüyor, alkolün etkilerinin üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Bu kadar içmemeliydim.

Kulüp müziğinin titreşen ritimleri şaşkınlığımı artırıyor. Bir saatin ardından dans kulübü alanına geçtik sorular hakkında benim dükkanım ve müstehcen

Brad'den yorumlar. Bununla başa çıkmak için tek yapabildiğim içmekti.

Kalabalık dans kulübüne bakıp Brad'i aradım. Bardan daha fazla içki almaya gitmişti. *Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi.* Eve gitmem gerekiyordu. Telefonumu çantamdan çıkarıp Annie'ye beni alması için mesaj atmaya hazırlandım. Ona hızlıca bir mesaj gönderip sohbeti kapatıyorum. Ama başparmağım ekranın üzerinde gezinirken *ondan* gelen bir mesajı fark ediyorum. On sekiz dakika önce bana bir mesaj göndermişti. Brad'i bütün gece telefonunun yanında görmedim.

Mesajı açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bu elbise onun için değil, küçük tilki. Üzerimde tek bir parmağın bile görmek istemiyorum.

Bu sözler bana ani bir adrenalın patlaması gibi çarptı, karnımda ısı birikmesine ve omurgamda ürpermelere neden oldu. Gizemli adamım kesinlikle Brad değil. Şaşırtıcı bir şekilde rahatladım.

Mesajı tekrar tekrar okudum, düşüncelerim yarışıyor. Bilinmeyen bir nedenden dolayı, mesaj vücudumda bir heyecan yaratıyor ve bu heyecan korku ile karışıyor. Cevap verecek kadar düşüncelerimi toparlayamadan, Brad elinde iki içkiyle karşımda beliriyor.

"Selam güzelim," diye sırtıyor, sesi gümbür gümbür çalan basla yarışıyor. İçkileri önüme bırakıyor ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bize biraz daha içki getirdim. Dans etmeye hazır mısın?"

Ona bakarken zihnim dönüyor. Kendini küçük ve umursamaz hissediyor. Ben daha cevap veremeden beni kendine ve dans pistine doğru çekiyor.

Dans etmeye başladığımızda, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Gözleri üzerimde ve sözleri zihnimde yankılanıyor. Brad'in elleri üzerimde, beni daha da yakınma çekerken belimi sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Dokunuşu acımasız, aşağı yukarı kayıyor ve bana onun varlığında boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. *Tek bir parmağını bile üzerinde görmek istemiyorum.* Brad'in on parmağı da belimdeyken ne yapacağını merak ediyorum.

Eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor. "Harika görünüyorsun, Evangeline. Bir süredir seni yalnız yakalamak istiyordum." Dudakları boynuma geliyor ve ürperiyorum. Bu doğru gelmiyor. O doğru hissettirmiyor. Çok yanlış geliyor. Onu nazikçe itiyorum, zoraki bir gülümsemeyle geri çekiliyorum.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diye bağıriyorum müziğin sesine. "Ve biraz hava almam lazım."

İtiraz edemedi on a içkiyi uzatıyorum ve insan kalabalığının arasından geçerek ağır kulüp kapılarını itiyorum. Serin hava bana bir dalga gibi çarpıyor, ferahlatıcı ve keskin. Derin bir nefes alıp çarpan kalbimi sabitlemeye çalışıyorum. Apex'in lobisi gittikçe boşalıyor ve sessizleşiyor. Buradan çıkmam gerekiyor.

Dışarı adım attığımda, gürültü donuk bir zonklamaya dönüşüyor ve yerini gecenin berrak havasına **bırakıyor**. Kulaklarımdaki çınlamadan bir şekilde kaçabilecekmişim gibi bacaklarım beni kulüpten uzaklaştırıyor, ta ki kulübün karanlık otoparkı gibi görünen yerde bir duvara yaslanana kadar. Parmaklarım telefonumu arıyor, Annie'yi arayıp yakınlarda olup olmadığını kontrol etmek niyetindeyken, aniden elimden kapılıyor.

İrkilerek başımı kaldırdığımda Brad'in bana sırtıttığını ve telefonumu havada tuttuğunu görüyorum. Yüzü kendini beğenmiş, gözleri midemi bulandıran bir şeyle parlıyor. "Bunu mu arıyorsun?" diye soruyor, sesi alkolden bulanıklaşmış.

Telefona uzanıyorum ama elimden çekiyor.

"Brad, geri ver onu," diyorum, sesim titreyerek. Alkol korkumu artırıyor, hareketlerimi yavaşlatıyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Brad yaklaşıyor, gölgeler yüzünde dans ediyor. "Neden öyle kaçtın bebeğim?" diye soruyor, ses tonu alaycı. "Orada yaptığım şey hoşuna gitmedi mi?"

Sertçe yutkunup geri çekiliyorum. "Brad, bana telefonumu ver," diyorum, sesim sabit.

Hâlâ yaklaşıyor, kişisel alanımı işgal ediyor. Aklım hemen Ethan'a ve onun her zaman aynı şeyi yapıyor gibi görünmesine kayıyor. Yine de bu Ethan gibi hissettirmiyor. Brad'le daha fazlasını istemek yerine, ayrılmak istiyorum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, o Ethan gibi hissettirmiyor; güvende hissettirmiyor.

"Orada çok ateşli görünüyordun," diye devam ediyor, eli bana uzanıyor. "Daha yeni başlıyordum."

Panikle ondan kaçmaya çalışıyorum ama o yolumu kesiyor. "Brad, geri dönelim," diye yalvarıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

İnsanların yanına gidelim ki lanet olası arkadaşımı arayabileyim.

Kıkırdıyor, tüylerimi diken diken eden bir ses. "Neden? Uzaklaşmak isteyen sendin, değil mi? Biraz hava almaya ihtiyacın yok muydu?" Sözleri sinsice ve kötü niyetle damlıyor.

Etrafıma bakınıp bir kaçış yolu arıyorum. Etrafımızı saran karanlık korkumu daha da arttırıyor. "Brad, lütfen," diye fısıldıyorum, boştaki elimi yumruk haline getirirken sesim zar zor duyuluyor, gerekirse yumruk atmaya hazırım.

Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Sanırım bana borçlusun," diyor, sesi alçak ve tehditkâr. "Sana o içkileri ismarladıkten ve bu gece senin için yaptığım onca şeyden sonra."

Panik içimde kabarmaya başlıyor, umutsuzca bu durumdan bir çıkış yolu ararken kalbim çarpıyor. Midem bulanıyor.

Tam beni yakalamak için uzandığında, ani bir kükreme gece havasını dolduruyor ve ikimizin de olduğu yerde donup kalmasına neden oluyor. Gürültünün kaynağına doğru döndüğümde kalbim tekrar boğazıma kaçıyor, siyah motosikletli iki devasa figür kükreyerek görüş alanıma girdiğinde gözlerim şok içinde açılıyor. Motosikletler tam önümüzde durdu. Brad bana dönüyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor. O bir şey söyleyemedenden iki sürücü motosikletten indi, heybetli figürleri üzerimize daha da koyu gölgeler düşürdü.

"Pekâlâ, burada neyimiz varmış?" diye soruyor içlerinden biri, siyah kaskından dolayı sesi boğuk çıksa da ileriye doğru adım atarken otoritesini belli ediyor.

Alkolün ve aptallığın verdiği cesaretle Brad alaycı bir tavırla öne atılıyor.

"Seni ilgilendirmez sert çocuk," diye meydan okuyarak karşılık verir.

Ama ikinci adam, siyah derinin içinden bile görülebilen devasa bir kas duvarı, ona aldırıyor. İlkinin yanından geçip gidiyor, kaskının vizörünün arkasından okunamayan yüz ifadesiyle Brad ve bana doğru kararlı adımlarla ilerliyor. Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlamakla tehdit ediyor. Hızlı bir hareketle güçlü bir kafa darbesi indirerek Brad'in sersemlemiş bir halde yere düşmesine neden oluyor.

"Angel!" Bir kadın sesinin beni çağırdığını duyuyorum. Başımı çevirdiğimde Annie'nin bize doğru koştuğunu görüyorum.

"Annie, orada kal!" Ona bağıryorum. Onu bu karmaşanın içinde istemiyorum.

Adam tekrar öne doğru adım atıyor, varlığı saygı uyandırıyor. Çömeliyor, Brad'in ellerinden birini tutup büküyor ve Brad'in acı içinde haykırmasına neden oluyor.

"Özür dile," der.

"Ne oluyor lan?" Brad bağıırır ve devasa figür kolunu daha da bükür.

"Kendimi üçüncü kez tekrar etmeyeceğim. Şimdi ondan özür dile yoksa bir sonraki duyacağın ses dirseğinin kırılması olur." Sesi boğuk ama kelimeleri net bir şekilde duyuyorum. *Bana zarar vermek için burada değiller. Yardım etmek için buradalar.* Bir minnettarlık dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum, damarlarımdan rahatlama akıyor.

Annie ve ben sessiz bir bakış alışverişinde bulunduk. Birinci adam nöbet tutarken, ikincisi hâlâ Brad'in kolunu büküyor.

"Özür dilerim," diye sızlanıyor Brad.

Miğferli başını kaldırarak gözlerinin artık benim üzerimde olduğunu gösteriyor.

"Onu affediyor musun?" diye soruyor Brad hâlâ onun altındayken. Tereddüt ediyorum, bu da Brad'in kolunun bir kez daha acı verici bir şekilde bükülmesine neden oluyor. "Affediyor musun?" diye soruyor.

"Evet! Evet, affediyorum," diye bağıriyorum vizördeki kendi yansımama bakarak.

Tekrar Brad'e bakıyor. "Görünüşe göre bugün senin şanslı günün." Brad'i bırakıyor, o da hemen ayağa fırlıyor ve yüzünü buruşturarak kolunu tutuyor. "Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce kaç."

"Gerçekten üzgünüm," diye fısıldıyor Brad bana ve kulübe doğru koşmadan önce bir saniye bile beklemiyor.

Brad kaçarken Annie ve ben şaşkın bir sessizlik içinde onu izliyoruz.

"Teşekkür ederim," diye boğulmayı başarıyorum, sesim ancak fısıltıyı geçebiliyor. "Yine de gitsen iyi olur. Burası güvenlikle dolu," diyerek kulübün girişini işaret ediyorum.

Adam bana dönüyor, kaskındaki yansımam gün gibi ortada. Bana doğru birkaç adım atıyor, ben de tereddütlü bir adım geri çekiliyorum.

Başını yana eğiyor ve eldivenli elini kaldırıp bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor. Dokunuşuyla donup kalıyorum.

"Onun tek bir parmağını bile üzerinde görmek istemediğimi söylemişim, değil mi?"

Ne? Gözlerim açılıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bulmacanın parçaları nihayet yerine otururken içimde bir farkındalık dalgası oluşuyor.

"Sen" diye kekeliyorum. *Sen osun!*

Bir parmağını kaldırıp çenemi yukarı iterek ağzımı kapattı.

"Elbise konusunda haklıymışsın," diyor ilk atlı takipçime ve o da içgüdüsel olarak yüzünü ona dönüyor.

Elbise. Tanrım, bu gerçekten o.

Bana geri dönüyor, kaskıyla üzerimde yükselirken neredeyse insanlıktan çıkmış gibi görünüyor.

"Biliyorum," diyor bisikletlere dönmeden önce. "Onu doğruca eve götür," diyor Annie'nin yanından geçerken.

Ben tepki veremedim, az önce ne olduğunu bile anlayamadan, arkadaşına gitme vaktinin geldiğine dair sessiz bir işaret yapıyor. Bir telaş içinde bisikletlerine biniyorlar, güçlü motorları kükreyerek yola çıkmaya hazırlanıyor.

"Bekle!" Sesleniyorum, ileriye doğru adım atarken sesim aciliyetle çatlıyor, onları durdurmak istercesine uzanıyorum. Ama artık çok geç. Kulakları sağır eden bir kükremeye gecenin içine doğru uzaklaşıyorlar.

Kükreyen motorlar uzaklarda kaybolurken, Annie ve ben orada öylece kalakalıyoruz, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken ağır bir sessizlik bizi sarıyor. Annie sessizce bana doğru yürüdü. Birlikte yüzümüzü yola dönüyoruz, bakışlarımız önümüzdeki boş alana sabitleniyor.

"Bu..." Annie'nin sesi kesiliyor, aramızda asılı kalan soruyu ifade etmekte zorlanırken kelimeleri ancak fısıltı halinde çıkıyor.

"Evet." Yavaşça başımı sallıyorum, zihnim hala vahyin etkisinde.
"Evet, öyleydi."

Bölüm F on beşI

~ETHAN~

Motosikletimi vitesle takıyorum, Apex Club'dan uzaklaşırken motorun kükremesi kemiklerimi titretiyor. Gece havası keskin ve serin, ama göğsümden kaynaklanan ateş bastırmak için hiçbir şey yapmıyorum. Angel'ın Brad'le birlikte orada durduğu görüntü zihnime kazınıyor. Ellerini onun üzerinde görmek ve korku dolu sesini duymak - onu lime lime etmemek için her şeyi mi verdim. O şerefsiz hapis cezasına değmez.

Her zamanki umursamazlığıyla yanımda giden Guy'a bakıyorum.

Birkaç blok ötede yavaşlıyoruz, bisikletlerimizi park etmek için kulübün girişini net bir şekilde görebileceğimiz karanlık bir yer buluyoruz. İniyoruz, kasklarımız hâlâ takılı ve Annie ile Angel'ın Annie'nin arabasına doğru gidişlerini izliyoruz. Angel biraz dengesiz görünüyor ama Annie onu tutmuş, arabaya doğru yönlendiriyor.

"Güzel, arabaya biniyorlar," diyor Guy, sesi iletişim cihazlarından net bir şekilde geliyor.

Başımı sallıyorum, araba uzaklaşırken gözlerimi arabadan ayırmıyorum. "Eve sağ salım döndüklerinden emin olmak istiyorum."

Güvenli bir mesafeyi koruyarak takip etmeden önce birkaç saniye bekliyoruz. Sokaklarda ilerlerken şehrin ışıkları etrafımızda bulanıklaşıyor, bisikletlerimiz gecenin içinde yumuşak bir şekilde mırıldanıyor. Şu anda Angel'ın kafasından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim.

Kask iletişim cihazlarımızdan Guy'ın sesi geliyor. "Yavaşla, yoksa bizi fark edecekler."

"Tamam, tamam," diye cevap veriyorum, çenem geriliyor.

Onları takip etmeye devam ediyoruz, motorlarımız geceye karışıyor. Sonunda Annie'nin arabası Angel'ın apartmanının otoparkına giriyor. Gölgelemin gizlediği köşede durup iki kızın inişini izliyoruz. Annie bitkin ve sarhoş görünen, adımları yavaş ve dengesiz olan Angel'a destek oluyor. Yarın kendini ölü gibi hissedecek.

Girişe yaklaştıklarında Guy, "Neredeyse içeri girdiler," diye gözlemliyor. Kaskını çıkarıp kolunun altına sokuyor. Ben de aynısını yapıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Annie anahtarlarını karıştırıyor, sonunda kapıyı açmayı başarıyor.

Güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde Guy'la bakışıyoruz, o da bana küçük bir baş selamı veriyor.

"Benimle geldiğin için teşekkürler dostum," diyorum iç çekerek.

"İstersen bütün gece burada kalabiliriz," diyor Guy, gözleri benimkileri ararken. "Ama bunun sürdürülebilir olmadığını biliyorsun, değil mi? Bunu sonsuza dek yapamazsın."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum.

Guy eldivenli elini omzuma vuruyor. "O zaman itiraf etmenin zamanı geldi."

"Ondan hoşlanmaya başladı." Başımı sallıyorum.

"Sen osun Ethan," diye hatırlatıyor Guy. "Ve bana anlattıklarına bakılırsa, ikinizden de hoşlanıyor." Derin bir nefes alıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu da demek oluyor ki, eğer ona yakında söylemezsen, seçim yapmak zorunda kalacak. Ve bu onun için kolay bir zaman olmayacak, sana bu kadarını söyleyeyim."

"Bilmiyorum." Başımı tekrar sallıyorum. "Bana karşı hâlâ temkinli."

"İkimizi de gördü. Sen beyaz atlı prensi oynarken benim de sapığı oynamamı ister misin? Acaba senin küçük tilki her iki holü de doldurmaktan hoşlanır mı?"

"Rossi. Dikkat et," diye uyarıyorum onu. "Ben paylaşmam."

"Düzeltiyorum. *Onu* paylaşmıyorsun." Başını yana eğiyor. "İkimiz de biliyoruz ki birlikte dışarı çıktığımızda paylaşmakta bir sorunumuz yok."

"Ben bunları aştım," diye homurdanıyorum. "Onu istiyorum ve paylaşmayacağım."

"Paylaşmayacağını biliyorum." Başını sallıyor. "Ama er ya da geç ona söylemek zorundasın."

Başka tarafa bakıyorum, sözlerini düşünüyorum.

"Ona söyleyeceğim." Duvarı itiyorum. "Ama önce Ethan'ı daha çok sevdiğinden emin olmalıyım."

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Guy başını salladı. "Şimdi, onlar bizi fark etmeden buradan gidelim."

Kasklarımızı tekrar takıp motorlarımıza bindik, motorlar bir kez daha canlandı.

CBK'nın genişleme sözleşmesini tamamlamak için Florida'ya yaptığım fırtınalı bir yolculuktan sonra, nihayet iki gün sonra Los Angeles'a döndüm. Hafif bir jet lag duygularımı zorluyor ama Angel'ı düşünmek beni uyanık tutuyor. Apex'teki o geceden beri onu görmemiştim, ertesi sabah ilk iş Florida'ya uçmak zorunda kalmıştım. Çatı katıma çıkıyorum, asansör kapıları arkamdan kayıyor.

Telefonumu çıkarıp Angel ile sohbeti açıyorum. Dün ben hala Florida'dayken gönderdiği son mesaj gözüme çarpıyor.

Angel: *Tekrar teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, o dangalak bugün özür dilemek için geldi ve gözü morarmış ve askıdaydı. Ona çok sert kafa atmışsın ve görünüşe göre omzu çıkmış.*

Bu mesajı beş kereden fazla okudum ama yine de telefonumu sıkıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Brad'in ben yokken Angel'a yakın bir yerde olduğunu düşünmek içimde yeni bir öfke dalgası yaratıyor. Ama Brad'in morarmış bir göz ve çıkık bir omuzla ilgilenmesi fikrinden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Piç kurusu yapmaya çalıştığı şey için daha fazlasını hak ediyordu.

Angel'a hızlıca bir cevap yazdım, parmaklarım ekranın üzerinde hızla hareket ediyordu.

Ben: Ne yazık ki kafasını yerinden oynatmadım

Gönder tuşuna bastım ve derin bir nefes aldım.

Cevabını beklerken, dikkatimi dağıtmaya çalışarak Florida'daki genişlememizin lojistiğini zihnimde gözden geçiriyorum. Yeni alan büyüyen operasyonlarımız için mükemmel olacak ve sözleşme imzalanmak üzere. Ama ne kadar işe odaklanmaya çalışsam da düşüncelerim sürekli ona kayıyor. O herife kafa attığımı gördüğünde yüzündeki ifade. Gözlerindeki rahatlama hafızama kazındı.

Telefonumu bir kenara bırakıyorum ve yukarı çıkarken elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Şu anda bir duş kulağa hoş geliyor. Ayrıca, düşünmek ve kafamı toplamak için bana biraz zaman veriyor.

Duştan çıktıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve odama gidiyorum. Banyodan gelen buhar, yatak odamın serin havasında dönerek beni takip ediyor. Telefonum yeni bir mesajla çalıyor ve Angel'dan gelmesini umarak hevesle kontrol ediyorum. Onun yerine Annie'den Florida anlaşmasıyla ilgili bir güncelleme geliyor. Mesajı hızlıca tarayıp yanıtladıktan sonra telefonu kapatıyorum.

Bu gece şirketin balosu var ve Angel da orada olacak. Belki de ona kimin mesaj attığını söylemek için iyi bir zamandır. Doğrudan Angel'a ulaşmak en iyi seçenek gibi görünüyor ama tereddüt ediyorum. Zamanlama her şeydir ve çok hızlı ya da çok zorlamadığımdan emin olmalıyım. Bu gece için hazırlanmalıyım ve bir arama yapmalıyım.

Telefonumu alıp Logan'ı aradım. İlk

alışta açtı. "Efendim?"

"Bu akşamki takım elbisemi terziden alması için birini ayarlayabilir misiniz lütfen?" şifonyere yaslanarak soruyorum.

Logan hiç vakit kaybetmeden, "Hallediyorum efendim," diye cevap veriyor. "Kendim alırım ve bir saat içinde size teslim ederim."

"Teşekkürler Logan," diye cevap veriyorum telefonu kapatmadan önce.

Hâlâ havluyla, bir bardak su almak için aşağıya iniyorum. Mutfağı girdiğimde serin mermer ferahlatıcı bir his veriyor. I

Dolaptan bir bardak aldım, soğuk suyla doldurdum ve uzun bir yudum aldım.

Tam bir yudum daha alacakken telefonum çalıyor. Ekrana baktım ve Claire'in adının yanıp söndüğünü gördüm.

Beni rahat bırak amma koyaym.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor. Şu anda onunla uğraşacak enerjim yok - ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Kararımı verdim; istediğim tek bir küçük cehennem zebanisi var. Aramayı reddetmek için kırmızı tuşa basıyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Pencereden dışarı bakıp uzaktaki Los Angeles şehir manzarasını izliyorum. Bu geceki şirket balosu çok önemli ve bir CEO olarak ilk kez katılıyorum. Brad bu baloları asla kaçırmaz, onları anlaşmalar ve bağlantılar kurmaya çalışmak için bir fırsat olarak görür. Bunu bir hayır etkinliği olarak görmüyor. Normalde orada olup olmaması umurumda olmazdı ama Angel da katılacak ve Brad'in onun yanında olması kanımı kaynatıyor.

Suyumu bitirdikten sonra tıraş olmak için üst kata, ebeveyn banyosuna çıkıyorum. Tıraş bıçağımı alıyorum ve son birkaç gündür oluşan kirli sakallar üzerinde çalışmaya başlıyorum. Lavabonun yanındaki tezgahta telefonum çalıyor ve Angel'dan gelen cevabı görmek için aşağıya bakıyorum.

Angel: Bizi eve kadar takip ettiğini gördüm.

Her şeyi durularken kıkırdıyorum ve yüzümü kuruluyorum. Adam haklıydı; çok hızlı gidiyordum. Hızlıca bir cevap yazdım.

Ben: Gelmediğim için hayal kırıklığına mı uğradın?

Banyodan çıkıyorum, gülümseyen yüzümü havluyla ovmaya devam ederken donup kalıyorum. *Ne oluyor lan?* Claire yatağıma uzanmış, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yok. Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor. Logan'ın gitmesini beklemiş olmalı.

"Buraya nasıl girdin?" İçimdeki öfke kabararak soruyorum.

Tembelce uzanıyor, parmakları ipek çarşaflarda geziniyor. "Buraya son geldiğim de çekmecedeki yedek anahtar kartını buldum ve aldım. Sana sürpriz yapayım dedim."

Gözlerimi kapatıyorum, duş almak için bir dakikalığına bile gözden kaybolmasına izin verdiğim için kendime lanet ediyorum.

"Gitmen gerek Claire. Seni görmek istemediğimi açıkça belirttim," diyorum sesim sertleşerek.

Yataktan sürünerek kalkıyor ve bana doğru geliyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Oh, Ethan," diye mırıldanıyor. "Seni izliyordum. Şirketinin yanındaki dükkânda çalışan kızıl saçlı kızla konuştuğunu gördüm. Bunu verdiğin yeni fahişe o mu?" Eli havluma uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Claire," diye uyarıyorum, sabrım tükeniyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, elleri göğsüme uzanıyor. "Neden benden saklanmaya çalışıyorsun?"

Bileklerini tutup onu itiyorum. "Sabrım tükeniyor."

Claire'in gözleri öfkeyle parlıyor, ama bunu hemen boğucu bir gülümsemeye maskeliyor. Kendini bana doğru bastırıyor. "Gerçekten gitmemi istemiyorsun, değil mi?"

"Bırak beni Claire," diyorum dişlerimi sıkarak, hayal kırıklığım artıyor.

Sözlerime aldırmadan sütyeninin her iki askısını da çıkarıyor ve göğüslerinin altına düşmesine izin veriyor. Yaklaşıyor, ellerini göğsümde gezdiriyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Sana kendini çok iyi hissettirebilirim. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Yeter. Onu tekrar itiyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Çık dışarı dedim."

Tökezleyerek geri çekiliyor, sahte memeleri zıplıyor, yüzünde şok ve incinmişlik ifadesi beliriyor, sonra bu ifade öfkeye dönüşüyor. "Sen aklını kaçırmışsın."

Ona doğru bir adım atıyorum, bakışlarım soğuk. "Ve buradan çıkıyorsun. Anahtar kartı."

Bana ters ters bakıyor, sonra yerden kıyafetlerini alıyor, çantasını karıştırmadan önce aceleyle onları giyiyor. "Bir hata yapıyorsun Ethan. Pişman olacağın bir hata." Anahtar kartını bana fırlatıyor ve göğsümden sekerken yakalıyorum.

Yatak odasının kapısına doğru yürüyüp ardına kadar açıyorum. "Sana çıkışı göstereyim."

Topuklarını öfkeyle yere vurarak yanımdan hışım la geçti.

"Aklın başına geldiğinde çok geç olabilir" diyor asansöre doğru yürürken. Düğmeye basıyorum ve kapılar bir cınlamayla açılıyor.

"İyi ki kurtuldun Claire," diyerek onu nazikçe içeri itiyorum ve o da bana dönüyor.

"Kimin sürünerek geri geleceğini göreceğiz Aşık Çocuk," diye tükürüyor tam kapılar kapanırken.

Kendimi toparlamak için burnumun kenarını çimdikliyorum. Evimin anahtar kartını çalmış amına koyayım. Telefonumu elime alıp giriş kodlarını güncellemek için güvenliğ e hızlı bir mesaj gönderiyorum. Claire bir daha içeri giremeyecek, hatta binanın yakınından bile geçemeyecek. Kalbim güm güm atıyor, adrenalin içimde dalgalanıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra hazırlanmayı bitirmek için banyoya geri dönüyorum.

Logan takım elbisemle geri dönerken, Angel'dan mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Büyük ihtimalle Annie'yle birlikte bu gece için hazırlanıyordu. Yansımama bakıyorum, baloda ne giyeceğini şimdiden bildiğimi düşününce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor.

Bölüm S xteenI

~ANGEL~

Aynanın önünde duruyorum, gözlerim yatağımın üzerine örtülmüş zümrüt rengi elbiseyi tarıyor. Parıltılı ipeği yumuşak ışığın altında milyonlarca küçük yıldız gibi parlıyor. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyor, serin ve pürüzsüz dokusunu hissediyorum.

"Acele edersek zamanında orada oluruz," diyor Annie, göz alıcı kırmızı elbisesiyle yatak odamın etrafında dolanırken. İç geçiriyor ve makyaj masamın üzerindeki derme çatma güzellik istasyonuna oturuyor. Aynada onun bakışlarını yakalıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Bu gece için heyecanlı mısın?" diye soruyor, saçlarını kıvırmaya başlarken göz kırpmıyor.

"Daha çok gerginim," diye itiraf ediyorum, elbiseyi başka bir açıdan bakmak için çeviriyorum. "Sence orada olacak mı?"

Annie duraklıyor, elleri kıvrımın ortasında ve bana düşünceli bir bakış atıyor. "Bay Creep" mi? Senin olduğun her yerde o var,

öyle görünüyor. Yani, evet, kesinlikle."

"Harika. Şimdi daha da endişeliyim." Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. Annie gülümseyerek gözlerini deviriyor ve saçının başka bir bölümüne geçiyor. "Acaba bu gece sonunda kendini gösterecek mi?"

"Sanırım öğreneceğiz." Omuz silkiyor ve bana dönüyor. Onun orada olduğu düşüncesi midemi düğümlüyor. Başımı sallıyorum ve makyajıma başlamak için makyaj masasına oturuyorum.

"Brad de orada olacak," diye fısıldıyorum.

Aynadan bana bakarken Annie'nin gözleri kısılıyor. "Apex'te olanlara hâlâ inanamıyorum. Onun bir pislik olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum. Yine de seni uyarmıştım."

"Biliyorum. Haklıydın," diye itiraf ediyorum, kızarıklığımı bastırarak. "Başta çok iyi görünüyordu."

Annie iç çekerek saç maşasını bıraktı. "İyi olmana sevindim."

"Onun sayesinde," diyorum, düşüncelerim o geceye kayıyor. "Eğer ortaya çıkmasalardı ne olurdu bilmiyorum."

Annie bir ruj alıp etrafta sallıyor. "Onun o zavallı kıcını tekmelerdin ve ben de sana yardım ederdim."

Bir kahkaha atıyorum ve ruju elinden kapıyorum.

"Hâlâ polise şikâyetle bulunmak istemiyor musun?" Annie soruyor, sesi ciddi. "O adam o kadar çok çizgiyi aştı ki."

Başımı sallıyorum. "Hayır, Brad zaten hak ettiğini buldu. Bugün özür dilemeye geldi ve onu morarmış bir göz ve askıyla görmek keyfimi yerine getirmeye yetti." Göz farı sürüyorum, renkleri elbisenin yeşiline uyana kadar karıştırıyorum.

"Sanırım bir daha böyle bir şey yapmaması gerektiğini öğrenecek." Annie sırtıyor. "Artık seni izleyen bir koruyucun var."

Annie saçını bitiriyor, bukleler o hareket ettikçe zıplıyor. Sonra benimkine yardım ediyor ve kesinlikle kendim taklit edemeyeceğim zarif bir topuz yapıyor.

"Giyme zamanı." Elbiseyi tutuyor ve askıdan çıkarıyor. Yatağın üzerine geri koyuyor ve yatak odamdan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor. Havlunun yere düşmesine izin veriyorum ve elbiseyi kaldırıyorum. Kumaşın tenimin üzerinde kaydığını hissederek dikkatlice içine giriyorum.

"Biraz yardım lütfen?" Dairenin diğer ucundan bağıriyorum ve Annie hemen ne yapacağını bilerek içeri dalıyor.

Fermuarımı çekmeme yardım ediyor ve ben de aynaya dönüyorum. Elbise üzerime tam oturuyor, kalçalarımı sarıyor ve alttan dışarı doğru genişliyor. Kendimi hiç böyle görmemiştim, siyah elbiseyle bile.

"Vay canına," diye nefes alıyor Annie, manzarayı hayranlıkla seyretmek için geri çekilerek. "Büyüleyici görünüyorsun, Angel. Gözlerini senden alamayacak."

"Kim? Sapık mı yoksa-" Duraksıyorum, neredeyse Ethan'ın adını yüksek sesle söyleyecektim. Gerçek şu ki, kimin bana bakmasını daha çok istediğimi bilmiyorum. Bu düşünce karşısında gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"İkisi de," diye fısıldıyor Annie sırtarak. "Hadi gidip onları öldürelim."

Büyük balo salonuna adım attığımızda bizi karşılayan manzara gerçeküstü olmaktan başka bir şey değil. Mekan, odanın üzerine sıcak bir parıltı saçan pırıltılı ışıklarla süslenmiş. Tavandan sarkan kristal avizeler ışığı yakalayıp yansıtıyor. Masalar bir çeşit ipek kumaşla kaplanmış, ince çiniler ve ışıltılı cam eşyalarla donatılmış. Oda, yakından göreceğimi hiç düşünmediğim kıyafetler giymiş insanlarla dolu.

Ben neyi kabul etmiştim ki?

Derin bir nefes alıyorum, endişem her zamankinden daha yüksek. Annie kolunu benimkine dolayarak beni kalabalığın arasından geçiriyor.

"Bu yıl gerçekten de her şeyi yapmış," diyor, gözleri hayranlıkla kocaman açılmış. *Ethan*. "Baloya ilk kez ev sahipliği yapıyor ve her şeyin mükemmel olmasını istiyor." Sözleri karşısında gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Evet, balo düzenliyor ve

Onun yüzünden evime geri dönmek zorunda kalabilirim.

Kalabalığın arasında yolumuzu bulurken, bakışlarım odanın karşısındaki tanıdık bir figüre takılıyor. Gözlerim ona takıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ethan orada duruyor, kırmızı papyonlu şık siyah bir smokin giymiş, yaşlı bir beyefendiyle konuşuyor. Kendinden emin bir şekilde duruyor ama bir şampanya kadehini dudaklarına götürürken rahat görünüyor. Beni bakarken yakalamasından korkarak gözlerimi kaçırmak istiyorum ama gözlerimi itaat etmeye zorlayamıyorum.

Annie baktığımı fark ediyor ve kıkırdıyor. "Ethan bu yıl gerçekten hayır işlerine daha fazla odaklanmak istedi," diye açıklıyor. "Bu gece bir açık artırma olacak ve tüm para çeşitli amaçlara gidecek - hayvan barınakları, emekli yarış atları için arazi satın almak, bir çocuk hastanesine fon sağlamak ve birkaç tane daha."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi ondan ayırıp ona bakıyorum.

"Paranın hiçbirini kendisi için almıyor mu?"

Annie bana bakmıyor. Onun yerine gözleri hayranlıkla Ethan'a dikilmiş. "Tek bir kuruş bile yok. Florida'da bulunmasının nedeni de kısmen buydu - yardım ettiği kuruluşlarla buluşuyordu."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Bilmiyordum," diyorum, neredeyse kendi kendime.

Annie başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi. "Sana başından beri söylüyorum, Angel. Ethan iyi bir adam. Belki de en iyisi.

Biliyorum. Onu gerçekten olduğu gibi görmeye çalışmalısın."

Ethan'ın yaşlı adama sıcak bir şekilde gülümsemesini izliyorum, gözlerinin kenarları kırışıyor. Gözlerinde gerçek bir nezaket, daha önce fark etmediğim bir yumuşaklık var. Bunun şaşırtıcı olduğunu söylemek hafif kalır; görünüşe göre onun bu yönünü görmeyi reddetmişim. Onunla ilgili sahip olduğum imajla kesinlikle çelişiyor.

"Sanki düşündüğüm gibi biri değilmiş," diye mırıldanıyorum, Annie'den çok kendime.

"Hayır, değil," diye onaylıyor Annie, güven verici bir şekilde kolumu sıkarak. "O çok daha fazlası."

"Elbise için harika bir seçim," diye derin bir ses konuşmamızı böldü.

İrkilerek döndüğümde yanımda uzun boylu bir adam görüyorum. Neredeyse korkutucu bir şekilde yakışıklı, siyah saçları ve beni bir anlığına tedirgin eden bir yoğunlukla benimkine kilitlenmiş gibi görünen gözleri var.

Tanrım, en az 1.75 boyunda olmalı.

"Teşekkür ederim," diye kekelemeyi başarıyorum, onun meraklı bakışları altında biraz telaşlanmış hissediyorum.

Annie usulca araya girdi. "Bay Rossi, sizi tekrar burada ağırlamak bir onurdur," diyor saygıyla.

Önce Annie'ye sonra da karşımdaki adama bakıyorum. Rossi. Gözlerim açılıyor.

Aman Tanrım, elbise!

Annie'yi başını sallayarak onaylıyor, gülümsüyor. Sonra bakışları bana dönüyor, neredeyse kendi içime kapanmama neden olacak. Bana doğru bir el uzattı.

"Elbisemin dans pistinde süzülüşünü görmeyi çok isterim" diyor, sesi alçak ve buyurgan.

Bir an tereddüt ediyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Annie'ye bakıyorum, o da "Git" gibi bir şey söylüyor. Sinirlerimi yutarak elimi onun elinin içine koyuyorum. Elimi sıkıca kavıyor ve güven veriyor.

"Onur duyarım." Ona küçük bir gülümseme veriyorum, sesim şimdi biraz daha kararlı.

Tekrar başını sallıyor, yüz hatlarında bir onay titreşimi beliriyor ama yine de gülümsemiyor. Başka bir şey söylemeden beni dans pistine doğru götürüyor, uzun gövdesi zarifçe hareket ediyor. Cilalı yüzeye adım attığımızda müzik daha yavaş bir tempoya geçiyor ve dans etmeye başlıyoruz.

Bana rehberlik ediyor, hareketlerinden emin ve kendinden emin. Onun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum, varlığının yoğunluğundan biraz bunalmış hissediyorum.

Dördüncü sınıfta dans etmekten vazgeçmemeliydim. Koyu renk gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, dikkatle baktıkları için yaptığım her hareketin farkındayım.

"Sadece beni takip et," diye mırıldanıyor, belli ki dans becerilerimin eksikliğinin farkında. Kendimi onun sabit elinin yönlendirmesine bırakıyorum,

İkimizi de dans pistine taşımasına izin veriyorum.

Biz birlikte hareket ederken balo salonu arka planda kayboluyor gibi görünüyor ve ben sessizliği doldurmak için kendimi gergin bir şekilde elbiseye iltifat ederken buluyorum.

"Elbise harika Bay Rossi. Bunu giymekten onur duyuyorum," demeyi başarıyorum.

Yoğun bakışları tereddütsüz benimkileri kavırıyor.

"Aslında birinden hediye idi," diye itiraf ediyorum usulca, sessizliği yüzünden daha da endişeli hissediyorum.

Daha yakına eğilirken belimdeki tutuşu hafifçe sıkılaşıyor. "Bunun bir hediye olduğunun farkındayım Bayan Simson."

İçimden bir duygu seli geçiyor-şok, merak ve biraz da korku.

Admı biliyor. Admı ve elbiseyi biliyor.

Düşüncelerimi toparlayamadan ya da ona başka bir şey soramadan, dikkati arkamızdaki birine kayıyor.

"Sizinle dans etmek bir zevkti Bayan Simson," diyor ve beni zarifçe bırakıyor.

O uzaklaşırken kafam karışıyor, beni orada öylece bırakıp sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Ben daha kendimi toparlayamadan arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

"Ben de seni bekliyordum."

On Yedinci Bölüm

~ETHAN~

Onlara yaklaşırken Guy'a hafifçe başımı salladım ve ben Bay Vanderson'la ilgilenirken Angel'ı oyaladığı için ona sessizce teşekkür ettim. Göz ucuyla Brad'in bakışlarını Angel'a diktiğini fark ettim, niyeti çok açıktı. Ondan ne yapmasını istediğimi anlaması için Guy'a hafifçe başını sallaması yeterliydi.

Guy Angel'ı bırakıp uzaklaştı ve başımı hafifçe sallayarak onayladı.

"Ben de seni bekliyordum," diyorum Angel'a ulaştığımda, sesim kısık.

Angel arkasını dönüyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. Bakışları benimkilerle buluşur buluşmaz dudakları hafifçe aralanıyor ve derin bir nefesle göğsü yükseliyor.

Kahretsin, nefes kesici.

Annie'yle birlikte içeri girdiği anda onu fark etmiştim ama onu yakından görmek...

Elimi ona uzatarak, yarım bir gülümseme veriyorum. "Beni onurlandırır mısın?" Onu benimle dans etmeye davet ederek soruyorum.

Bir an tereddüt ediyor, gözleri benimkileri arıyor. İfadesindeki temkinliliği ve merakı görebiliyorum. Aramızda olan her şeye rağmen, şu anda benim yanımda hissedebileceği herhangi bir tedirginliği silmekten başka bir şey istemiyorum.

Hadi, küçük tilki.

Elini benim elime koyarken hafifçe titriyor. "Ah, evet,"

diyor sonunda, sesi yumuşak ama kararlı. *Bugün*

arkadan konuşmak yok mu? Keyfi y rme olmalı.

Muzaffer bir gülümsemeyle onu dans pistinin ortasına götürüyorum. Bana endişeyle bakıyor, elbisesi attığı her adımda dalgalanıyor.

Kulağına doğru eğilerek, "Bu gece muhteşem görünüyorsun," diyorum.

Bakışlarıma karşılık vermeden önce hafifçe kızarıyor. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor usulca. Ne yapacağı belli olmuyor ve bu beni hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyor.

Angel elini omzuma koyuyor ve ben de onu kendime çekiyor, sonbaharın kokusu beni sarıyor. İçimde bir telaş hissediyorum.

Elektrik içime yayılıyor, dokunuşu onu kemerimin altına gönderiyor. Üzerime oturuşu o kadar doğru hissettiriyor ki. Kolumu beline doluyorum, ona bu kadar yakın olmanın ne kadar doğal bir his olduğunu tadını çıkarıyorum.

"Bu sefer beni itmiyorsun," diye takılıyorum, bakışlarıyla buluştuğumda dudaklarımda bir sırıtma oynuyor.

Angel da bana küçük, şakacı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bugün bir şey öğrendim, belki sana şüpheyi yaklaşılabirim," diye cevap veriyor, sesi hafif.

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum, şimdi gerçekten merak ediyorum.

"Mhmm," diye mırıldanıyor usulca, başını sallıyor. Onu kendi etrafımda döndürüyorum, elbisesinin onunla birlikte akıp gitmesinin tadını çıkarıyorum. Onu kendime doğru geri çekerken, vücudunun her kıvrımını kendime karşı hissederek daha da yaklaşıtıyorum.

"Benden hoşlanmanı sağlayan şey neydi, hm?" diye soruyorum.

"Dur bakalım koca adam," diye karşılık veriyor gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Senden hoşlandığımı hiç söylemedim. Sana şüpheyi yaklaşıacağımı söyledim."

Kıkırdıyorum. "Bunu şimdilik kabul ediyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarım yüzünde kalıyor.

Angel bir an etrafına, sonra tekrar bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Yani tüm bunları gerçekten hayır için mi düzenliyorsun?" diye soruyor.

Demek olan bu.

"Evet." Başıımı salladım.

"Annie bana söyledi," diye itiraf ederek şüphelerimi doğruladı.

"Hı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sana başka ne söyledi?"

"Bu gece toplanan paranın hiçbirini kendin ya da şirket için almayacağını. Neden?" Sorusu açıktı.

En iyi nasıl açıklayacağımı düşünerek başımı hafifçe eğiyorum.

"Kendime bir söz verdim," diye başlıyorum. "Eğer başarırsam, kendilerine yardım edemeyenlere yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve işte," diyerek etrafımızdaki balo salonunu tarıyorum, "başardım."

Angel beni dikkatle inceliyor, kaşları hafifçe çatılmış. "Ne?"

Bakışları üzerimde sabit kalırken kıkırdıyorum.

Başını hafifçe sallıyor. "Ben sadece... bunu beklemiyordum," diye itiraf ediyor biraz da eğlenerek.

"Kafanda çizdiğin resimle pek uyuşmuyor mu?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Angel usulca gülüyor. "Onun gibi bir şey," diye onaylıyor, gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde yeni bir şey var, daha önce ışıktan koruduğu bir şey.

Elim hâlâ sırtının küçük kısmında, dudaklarım neredeyse kulağına değecek kadar yakınına eğiliyorum.

"Kafanda sık sık benim resimlerimi mi çiziyorsun?" Sesimi alçaltarak usulca mırıldanıyorum - cevap vermesini beklediğimden değil.

Angel'ın nefesi boğazında düğümleniyor ve başını hafifçe eğerek bakışlarımı şaşkınlıkla karşılıyor. Tepkisi yumuşak bir nefes vermek oluyor, vücudu içgüdüsel olarak benimkine biraz daha yaklaşıyor.

Bu doğru, bebeğim. Bununla savaşmayı bırak.

Yakınlığı karşısında içimde bir sıcaklık hissediyorum, parmaklarım elbisesinin narin kumaşında hafifçe geziniyor. Elim hafifçe bileğinden aşağı kayıyor ve tekrar yukarı kalkıyor, dokunuşumla teninin yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

Angel'ın gözleri bu his karşısında hafifçe açılıyor, nefesini tutarken dudakları aralanıyor. Gözlerinde benimkini yansıtan bir arzu titreşimi görebiliyorum.

Göz temasını kesmeden parmaklarımı onunkilerle birleştirip elini göğsüme yaklaştırıyorum.

"Bu akşam beklentilerini karşılıyor mu?" Fısıltıyla soruyorum.

Angel'ın yanakları pembenin narin bir tonuyla kızarıyor.

"Belki de beklentilerimi aşıyor," diye yanıtlıyor usulca.

Ben daha cevap veremedim, dansın bittiğini ve açık artırmanın başladığını işaret eden müzik solmaya başlıyor. *Lanet olsun.* İsteksizce Angel'ı kucağımdan bırakıyorum ama elim bir süre daha onun üzerinde kalıyor.

"Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum üzüntüyle, sesim dizginlenmiş arzuyla boğuklaşıyor, "açık artırmanın başladığını duyurmam gerekiyor."

Angel hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor.

"Elbette," diye cevap veriyor usulca, ama ses tonunda bir isteksizlik seziyorum.

Yavaşça bırakmadan önce elini dudaklarıma götürüyorum. "Seni sonra bulacağım," diye söz veriyorum, gözlerim onunkilerde kalıyor.

"Burada olacağım," diye cevap veriyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Teşekkürler, Annie. Az önce kendine hayatının zammını aldım.

Son bir dokunuşla dönüyorum ve açık artırma düzeneğinin beklediği sahneye doğru yürüyorum.

Gece ilerliyor ve çatı katındaki parti müzik ve kahkahalarla çalkalanıyor. Müzayede beklentilerimizi aşarak hayır işleri için 5.4 milyon dolar topladı ve Guy'ın isimsiz 1 milyonluk katkısı da bu etkileyici toplama eklendi. I

Guy'ın anonimliğe olan lanet tutkusunu düşünerek kıkırdıyor. Angel, Annie'yle birlikte girişte beliriyor, ikisi de biraz çakırkeyif görünüyor.

"Sana onun renginin zümrüt olduğunu söylemiştim," diyor derin bir ses yanımdan.

Guy'a dönüp gülümsüyorum. "Ah, işte buradasın."

Yanımda duruyor, ifadesi her zamanki gibi okunmuyor. "Brad'in icabına bakıldı," diyor bana gerçekçi bir şekilde.

"Teşekkürler," diye rahatlayarak cevap veriyorum. "Bütün gece ona göz kulak olmaya çalışmak çok zor olacaktı."

"Guy alaycı bir ifadeyle, "Asıl güçlük bütün gece gözlerini *ondan* uzak tutmaya çalışmakmış gibi görünüyor," dedi. Şu anda barda Annie'yle birlikte olan ve kahkahaları kalabalığın üzerinde süzülen Angel'a doğru ihtiyatlı bir işaret yapıyor.

Ben cevap veremedim Guy sırtımı sıvazlıyor, bakışları hâlâ Angel'ın üzerinde. "Bu gece için teşekkür ederim."

Ona bakıyorum, "Başımızı belaya sokmadığımız tek gezi bu olabilir," diye hafifçe şaka yapıyorum.

Guy başını eğiyor, koyu renk gözleri bir parça muziplikle parlıyor. "Gece henüz bitmedi," diyor gizemli bir şekilde, bakışları bir kez daha Angel'a doğru kayıyor. Hayır, ona bakmıyor. *Oh, kahretsin.* Annie çakırkeyif bir gülümsemeyle ona bakar ve kadehini kaldırır.

Guy kadehini Annie'ye doğru kaldırarak, "Meleğinin bu gece bir gezintiye çıkmayacağından emin oldum," der. "Onu eve götürsen iyi olur." Guy'ı daha iyi tanımasaydım şaşırırdım, hatta etkilenirdim. Ama onun aklının bir adım önde çalışmasına alışkınım. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar," diyor Guy bilerek, sesi alçak. "Biliyorum, eğleneceğim."

"Oh, kesinlikle ben de öyle yapacağım," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ve bağış için tekrar teşekkür ederim."

Guy'ın dudaklarında ender rastlanan bir gülümsemenin hayaleti beliriyor. "Bundan bahsetme," diyor. "Bu benim itibarımla çatışır."

Yumuşakça gülüyorum. "Oh, senin için ne

büyük bir ikilem." Gitmek için dönmeden

önce bana göz kırptıyor.

Bara dönerek, içkiler yüzünden yanakları kızarmış olan Angel'ı izliyorum. Takım elbisemi düzeltip onlara doğru ilerliyorum.

"İyi akşamlar hanımlar," diyorum, sesim müziğin sesini bastırarak.

Angel dönüp bana bakıyor ve ifadesi anında değişiyor. Yanakları daha da kızarıyor, dudakları aralanıyor ve göğüsleri uzun bir nefesle elbisesini dolduruyor. Annie'ye bir bakış attım. *Adam seni bekliyor.*

Annie bilmiş bir tavırla, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle, "Ben tuvalete gidiyorum," diyor. Angel itiraz edemedi o gidiyor ve Angel'ın elinin onu durdurmak istercesine uzandığını görüyorum.

"Annie..." Arkadaşının kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken Angel'in sesi kesiliyor. Bana dönüp bakıyor, benimle yalnız kalacağı için gergin olduğu belli.

"Annie'nin bir süreliğine onun yerine oturmamın bir sakıncası olacağını sanmıyorum," diyerek yanındaki bar taburesine kayıyorum.

Angel sinirini gizlemeye çalışarak gözlerini hafifçe kısıyor. "Ya sakıncası varsa?"

Daha da yaklaşıyorum. "O mojito yüzüme gelmediği sürece, bununla başa çıkabilirim."

Bir kaşını kaldırıyor, dudakları meydan okuyan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aklıma başka fikirler getirme. Seni sırlıslıkla görmek isterim."

Hiç vakit kaybetmeden onun bar taburesine uzanıyorum ve tek bir hareketle taburesini kendiminkine yaklaştırıyorum. Angel keskin bir nefes alıyor, kendini sabitlemek için kolu pazuma doğru uçuyor. Bana bakarken gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmıştı.

Topu bana attın, bebeğim.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum sessizce, sesim kısık.

Nefesini tenimde hissedebiliyorum, sıcak ve sarhoş edici. İri gözleri dudaklarıma kayıyor ve verdiği iç savaşı görebiliyorum. Ağzımın kenarı kalkıyor, beni ne kadar istediğini ve ne kadar direnmeye çalıştığını biliyorum.

Daha da eğiliyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Neden bununla savaşıyorsun, Angel?" Mırıldanıyorum.

Başını hafifçe sallıyor ve "Bilmiyorum" diye fısıldıyor. Bakışları dudaklarımda sabit kalıyor ve dişlerini alt dudağının üzerinde kenetliyor.

Uzanıp çenesini parmaklarımin arasına alıyorum ve dudağını nazikçe dişlerinden kurtarıyorum. "Çünkü çok inatçısın," diyorum ona ve gözlerindeki meydan okumanın yeniden alevlenmesini izliyorum.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Ve başka türlüünü de istemezdim." Angel ağzını kapatıyor ve bana göz kırpmıyor.

Başımı yana eğiyorum. "Düşüncelerin için 5.4 milyon mu?"

Gergin bir kahkaha atıyor, nefesi dudaklarıma değiyor. "Bu gece topladığın tüm parayı sadece benim düşüncelerim için mi vereceksin?"

Gülümsüyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Hayır. Çok daha fazlasını verirdim."

Angel bana bakıyor, gözleri arzu dolu, bir yandan da çelişkiyle savaşıyor.

"Beni tanıımıyorsun," diyor ve düşüncesine devam edemiyormuş gibi başını sallıyor.

Bar taburesine daha sıkı tutunuyorum. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Kaşlarını hafifçe çatıyor, yüzünde şüpheli bir merak ifadesi var. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, daha da yaklaşıyorum, yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı. "Ne kadar çok şey bilirsem bileyim, asla yeterli olmayacak."

"Neden?" diye sorar, sesi ancak fısıltıyı aşar. "Neden beni tanımayı bu kadar çok istiyorsun?"

"Çünkü," diyorum usulca, elimi onun elinin altından geçirip kucağına koyuyorum, "sen tanımaya değersin."

Birleşen ellerimize bakıyor, gözlerindeki çatışma derinleşiyor. "Sadece... bu o kadar basit değil" diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. Ne demek istediğini anlıyorum. Aklından geçen şeyin "sapık" ya da bana yapıştırmaya karar verdiği etiket olduğunu biliyorum.

Kendimle yarışıyorum. Neredeyse kahkaha atacaktım. Ne kadar saçma değil mi?

Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve orada dönen duyguları görüyorum. "Ne hissettiğini anlıyorum Angel," diyorum usulca, kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak için duraklıyorum. Bir nefes daha çekiyor, göğsü hızla yükseliyor. "Bunu her yaptığında görüyorum," diye devam ediyorum, parmaklarımı hafifçe kızarmış yanağında gezdirirken sesim alçalıyor, "bana baktığında yanaklarının nasıl kızardığını."

Gözleri hafifçe açılıyor ve elimi boynuna götürüyorum, parmak uçlarımin altında nabzının hızlandığını hissediyorum. "Bu numara olamaz, biliyorsun," diye mırıldanıyorum, başparmağım hafifçe tenine değiyor ve kalbinin göğsünden fırlamak üzere olduğunu hissediyorum.

Angel çok uzun bir süre bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. *Hadi, küçük tilki.* Gözleri yüzümde gezinirken şaşkın görünüyor, kaşları hafifçe çatılıyor.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diyor sonunda, sesi fısıltıyı ancak geçiyor.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirliyor. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Bana bakıyor, yeni bir kararlılık gözlerini aydınlatmadan önce bir an tereddüt eder gibi görünüyor. "O zaman göster bana," diye meydan okuyor, derisinin altında hissedebildiğim titremeye rağmen sesi sabit.

İşte bu kadar.

Sırıtiyorum, kendi kalbim de heyecanla hızlanıyor. "Oh, planlıyorum."

Cevap veremeden elimi başının arkasına doğru kaydırıyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

Bölüm E ghteenI

~ANGEL~

Ethan'ın dudakları dudaklarıma çarpıyor ve vücudumda bir elektrik sarsıntısı meydana geliyor. Öpücüğünü talepkâr ama yumuşak. Dudakları benimkilerle dans ederken başımın arkasındaki eli beni yerimde tutuyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Onun içinde kayboluyorum, öpücüğünü derinleştirmekten, onu daha fazla hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Ama bunu yapamadan, gözleri hâlâ kapalı bir şekilde çekiliyor. *Hayır, hayır, hayır.*

Nefesim kesiliyor, kalbim küt küt atıyor ve fısıldıyorum, "Durma."

Ethan arzuyla kararmış gözlerini açıyor. "Etrafına bak," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu, her hareketimizi izlediğini fark ediyorum. Yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Yapmayı planladığım şey için onların gözlerinin senin üzerinde olmasını istemiyorum," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve vaat dolu.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, vücudumda bir heyecan dalgası daha dolaşıyor.

"O zaman beni göremeyecekleri bir yere götür," diye fısıldıyorum, sesim hafifçe titreyerek. Bununla savaşmaktan bıktım. Bu geceden sonra, onun başkaları için neler yaptığını gördükten sonra, tüm bakış açım değişti.

Ethan'ın gözleri ilkel bir şeyle parlıyor ve elimi tutarak beni kalabalıktan uzaklaştırıyor. Beklenti her adımda artıyor, kalbim her saniye daha hızlı çarpıyor. Beni çatı katındaki bardan uzaklaştırıp aşağıya indiriyor.

"Kapanış konuşması falan yapman gerekmiyor mu?" Yanında yürürken rahat görünmeye çalışarak soruyorum.

Hafifçe kıkırdıyor, bu ses içimde bir heyecan yaratıyor. "Yokluğum için beni affedecekler."

Birden Annie'yi hatırlıyorum. "Bekle," diyorum Ethan'a, olduğum yerde durarak. Bana dönüp bakıyor, kaşları hafifçe çatılmış. "Annie'yi bulmak zorundayım," diye açıklıyorum.

"Bulamayacaksın," diyor basitçe, ses tonu güven verici. "O... meşgul. Benimle olduğunu biliyor. Gel."

Ne? Nerede o?

Beni mekanın arka koridorlarına doğru götürüyor, ayak seslerimiz yumuşak bir şekilde yankılanıyor. Telefonunu çıkarıp birini arıyor.

"Logan, arka giriş," diyor telefonu kapatmadan önce.

Beni yönlendirmeye devam ederken onu inceliyorum, çenesinin keskin hatlarına, düz burnuna bakıyorum. Sanki bir heykeltıraş yüzünün her bir ayrıntısına zaman ayırmış gibi görünüyor.

Bir arka kapıdan çıkıyoruz ve şık, siyah bir Mercedes S-Sınıfı önümüzde durup duruyor.

Gözlerimde merakla Ethan'a bakıyorum. "İnsanların senin dediklerini yapmalarına alışkın mısın?"

Sadece sırtıyor, o kendinden emin, bilmiş gülümsemesi nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Beni arabaya götürüyor ve kapıyı açıyor. "Bin arabaya."

Arka koltuğa kayıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Ethan da onu takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Araba hareket etmeye başlayınca, içerideki hava gerginleşiyor ve sinirlerim gerçekten gerilmeye başlıyor.

Ne yapıyorum ben? Onunla arabaya binmeme alkol mü neden oldu? Ethan'a bakıyorum, o da bakışlarımı tembel bir gülümsemeyle karşılıyor.

Tanrım, o muhteşem.

Sonunda kendime bunu itiraf etme izni veriyorum. Elimi tutup dudaklarına götürüyor.

"Bu kadar gergin görünme," diye mırıldanıyor, nefesi tenime değiyor.

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarının yumuşaklığını elimin arkasında hissediyorum ve içime bir sıcaklık dalgası daha gönderiyorum. Hissettiğim şeyin endişe değil, beklenti olduğunu fark ediyorum. Gerginim çünkü korkuyorum; gerginim çünkü heyecanlı ve hevesliyim. Ve onun gözlerinde vaat edildiğini gördüğüm şeyleri daha önce hiç yapmadığım için.

Bakışlarımı tutmaya devam ederken Ethan'ın göz bebekleri arzuyla kararıyor.

"Bırak gitsin," diyor usulca, başparmağı rahatlatıcı daireler çizerek tenimi okşuyor.

Başımı sallıyorum, rahatlamaya çalışıyorum. Bunu istiyorum - bu her ne ise. Bundan sonra olabileceklerin düşüncesi omurgamdan aşağı heyecan verici bir ürperti gönderiyor. Koltuğa yaslanıyorum, elim hâlâ onunkinde.

Araba durduğunda etrafıma bakıyorum ve apartmanımın önünde olduğumuzu fark ediyorum. Çoktan arabadan inmiş olan Ethan'a bakıyorum. Etrafımda dönüyor ve bana kapıyı açıp elini uzatıyor. Elini tutuyorum, arabadan inmeme yardım ederken dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve ben önce binama, sonra da ona bakıyorum. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Ethan bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sana söyledim, düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Şakacı bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunun ne kadar ürkütücü olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ethan kıkırdıyor, sesi derin ve zengin. "Farkındayım." "Bu umurumda olduğu anlamına gelmiyor." diye fısıldarken kulağıma doğru eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor.

Sözlerindeki açık dürüstlük karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kendimi ona yaklaşıırken buluyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Yukarı gelmek ister misin?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Filmlerdeki insanlar böyle söyler, değil mi?

Ethan'ın gözleri bana bakarken arzuyla kararıyor. "Gelmemi ister misin?"

Kelimeleri bulamayarak başımı sallıyorum ve onu binanın girişine ve ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yönlendiriyorum.

Kapının kilidini açıyorum ve iterek içeri giriyorum. Dairemin tanıdık konforu beni karşılıyor ama Ethan buradayken farklı hissediyorum. Onun burada, benim dairemde olacağını asla düşünmezdim. Beni takip ediyor ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor. Ona doğru döndüğümde beni izliyor, gözleri karanlık ve yoğun.

Bana doğru yavaş bir adım atıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Popom kanepenin arkasıyla buluşana kadar bana doğru yürümeye devam ediyor. Şimdi yakınımda, o kadar yakın ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"İnsanlara hep onları yiyip bitirmek ister gibi mi bakarsın?" Sesim titreyerek soruyorum.

Yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Hayır, sadece sana," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert.

Uzanıyor, parmakları yanağımı sıyırıp çene çizgimden aşağı iniyor. Dokunuşu nazik, neredeyse saygılı, ama gözlerindeki bakış hiç de öyle değil. Aç ve sahiplenici. Çenemi kavırıyor, başımı hafifçe geriye yatırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor, "bana her zaman ne yaptın." Başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe geziniyor. Dokunuşunun altında titriyorum, vücudum ona kontrol edemediğim şekillerde tepki veriyor.

"Göster bana," diye fısıldıyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan kaçıyor.

Gözleri karanlık ve ilkel bir şeyle parlıyor. Eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, benimle alay ediyor. "Ne dilediğine dikkat et," diye nefes alıyor ağızıma karşı.

Dudakları şiddetli, talepkâr bir öpücükle dudaklarımı yakalamadan önce cevap verecek zamanım yok. Çatıdaki gibi nazik ya da çekingen değil. Bu bir hak iddia etme - onun altında kaynayan arzunun ham ve filtrelenmemiş bir ifadesi

Tenini. Elleri belime dolanıyor, beni kendine doğru çekiyor ve ben de ellerim saçlarına dolanarak onun içinde eriyorum.

Dudaklarını boynumda gezdirmek için öpüşmeyi kesiyor, dişleri tenimi öyle bir sıyrıyor ki içimde zevk sarsıntıları oluşuyor. "Bunun için çok uzun süre bekledim," diye fısıldıyor, sesi karanlık ve sahiplenici.

"Evet," diye nefes alıyorum, başım geriye düşüyor ve ona daha fazla erişim izni veriyor.

Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, keşfediyor ve sahipleniyor. Her dokunuş, her öpücük içimde yanan ateşi körüklüyor, daha fazlasını istememe, daha fazlasına ihtiyaç duymama neden oluyor. Ethan bana bakacak kadar geri çekiliyor, gözleri dizlerimin bağını çözen bir açıklıkla dolu.

"Hava karardıktan sonra binama kimin gizlice girdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor ve donup kalıyorum. *Hay aksi.* "İnşaat alanındaki boyanın etrafına kimin tuzak teli koyduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Beni ihbar mı edeceksin?" Nefes nefese soruyorum. Ellerinden biri kıçımı avuçlamak için aşağı uzanıyor.

"Belki de yapmalıyım." Başını yana eğiyor, diğer eli elbisenin fermuarına uzanıyor. Endişem geri geliyor. *Bu ne kadar ileri gidecek?* "Beni susturmak için sana ne yapmama izin vereceksin?"

Fermuarın aşağı kaydığını, göğüslerimdeki baskının gevşediğini duyuyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, nefesim gidip geliyor.

daha hızlı ve daha hızlı.

Bunu yapabilir miyim?

Ellerimi yukarı kaldırıyorum ve düşmesini engellemek için parmaklarımı elbisenin kumaşına doluyorum.

"Elbiseyi bırak," diye emrediyor usulca. Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. Beni hiç kimse çıplak görmedi. Ya gördükleri hoşuna gitmezse? Parmaklarını kumaşın etrafına doluyor ve hafifçe çekiştiriyor. "Bu oyunu tekrar oynamak ister misin? Geçen sefer nasıl bittiğini biliyorsun. Bu sefer, eğer elbiseyi bırakmazsan, muhtemelen onu vücudundan söküp atacağım." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ve seni onun içinde birden fazla kez görmeyi planlıyorum. O yüzden bırak. Bırak."

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık neredeyse dayanılmaz. Yavaşça elbiseyi bırakıyorum ve çıplak göğsümü ortaya çıkaracak şekilde belime kadar düşmesine izin veriyorum. İçgüdüsel olarak kollarımla kendimi örtüyorum.

"Yapma bunu, küçük melek," diye fısıldıyor, bana bakabilecek kadar geri çekilerek. Ellerimi yavaşça yanlarıma bırakıp aşağı bakıyorum. Ethan bir parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Nefes kesicisin. Benden saklanmanı istemiyorum. Eğer şüphelerin varsa, sana yanıldığını kanıtlamama izin ver." Elimi tutuyor ve yavaşça pantolonundaki şişkinliğe götürüyor.

Oh, Tanrım.

Onun eli benimkinin üzerindeyken elimi pantolonunun içinde aşağı yukarı kaydırıyorum. Gözlerini kapatıyor ve keskin bir nefes alıyor. Bu manzara karşısında göğsümde gurur kabarıyor.

Ona yaptığım şey bu.

Endişe her vuruşta yavaşça eriyor, yerini heyecan alıyor.

"O elbisenin içinde ne kadar çarpıcı görünsen de, seni onun dışında istiyorum." Elini benimkinden çekip elbisenin üst kısmının biriktiği kalçalarımın yerleştiriyor. Bir çekiştirmeye kumaşı kalçalarımın üzerinden geçiriyor ve ayaklarımın etrafında yere düşmesine izin veriyor. Karşısında sadece külotumla duruyorum ve kendimi açıkta hissediyorum.

Ethan bir adım geri çekiliyor, gözleri vücudumda geziniyor. Bana elini uzatıyor ve ben de ne istediğini bilerek yavaşça elini tutuyorum. Beni yatak odamın açık kapısına doğru götürüyor ve yer lambasını yakmadan önce elimi bırakıyor. Oda yumuşak, loş bir ışıkla aydınlanıyor. Ben olduğum yerde sabit dururken Ethan bana doğru birkaç adım atıyor. Ellerinden biri saçlarımın arasına giriyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdiriyor. Bacaklarımın arkası yatağıma değene kadar bedenimi itiyor. Öpüşmeyi keserek beni usulca itiyor ve yumuşak yorganın üzerine düşmeme neden oluyor.

Ceketini çıkarıp kırmızı papyonunu çözerken bana bakıyor. Onu izlerken ellerim tekrar göğüslerimi örtmek için yavaşça yukarı kalkıyor. Kemerini çıkarıp yere atarken kemerinin tokasının şingirdediğini duyuyorum, karanlık gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve aralarındaki zonklamayı yatıştırmak için kalçalarımı sıkıyorum.

Ethan bir dizini yatağın üzerine koyuyor ve bacaklarımı usulca ayırıp **aralarına** giriyor. Onu izliyorum,

gevşemiş papyonunu çıkarıp topuklarının üzerine otururken tamamen suskun.

"Madem dinlemiyorsun," diye gürlüyor, "benim önümde örtünmemeyi zor yoldan öğrenmek zorunda kalacaksın." Hızlı bir hareketle, bir eliyle iki bileğimi birden tutuyor ve başımın üzerinde tutturuyor. Keskin hareket karşısında nefesim kesiliyor, serin hava meme uçlarıma çarpıyor. Diğer eliyle papyonu yukarı kaldırıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Ne yapıyorsun?" Pürüzsüz kumaşın bileklerimi sardığını hissederek nefes veriyorum.

Daha yakına eğiliyor, dudakları boynuma değiyor ve beni altında kıvrandırıyor. Kumaşın bileklerimi yerinde tutacak kadar sıkılaştığını hissediyorum.

"Ben ne istersem," diye kulağıma homurdanıyor ve bir elini göğüslerimden birini avuçlamak için aşağı indiriyor.

"Ah." Sırtımı eline doğru eğiyorum, meme ucum onun dokunuşuyla sertleşiyor.

Geri çekilip beyaz gömleğini yırtıyor ve düğmeleri yatağın üzerinde uçuşuyor. Gözlerim istemsizce karın kaslarının sert hatlarına ve kıvrımlarına gidiyor. Donup kalıyorum, ellerim başımın üzerinde duruyor. Gömleğinden sıyrılıyor, kasları onunla birlikte geriliyor ve esniyor. Tekrar üstüme düşüyor, sol eliyle ağırlığını tutuyor, sağ eli yanağımı okşamak için yukarı geliyor.

Bağlı ellerimi boynuna doluyor ve dudaklarımız bir kez daha çarpışana kadar vücudunu kendime çekiyorum. Tutuyorum

Öpüşmeyi derinleştirirken boynunun arkasını. Dili alt dudağımla yalamak için dışarı fırlıyor, sessizce ona açılmamı söylüyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve dili ağzımı işgal ediyor. Geri çekiliyor ve boynuma doğru ilerliyor, ağzı gittikçe daha açgözlü bir hal alıyor. İnliyorum, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı geriye atıyorum. Sağ eli saçlarımı bırakıyor ve göğüslerimin yanından aşağı iniyor, dokunuşu ateşli bir tüy gibi. Parmaklarının külotumun bel bandının altından kayarak külotumu aşağı çektiğini hissediyorum. Kıpırdamıyorum ve alt dudağımla ısıyorum. Vücudumun ne kadar gerginleştiğini hissetmiş olmalı ki duraklıyor ve geri çekilip bana bakıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, parmakları elastik bandın altında duruyor. Dudağımla daha sert ısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Açtığımda gözleri hâlâ üzerimde, yüzümü inceliyor. "Sen benimle konuşana kadar bir santim bile kıpırdamayacağım, Angel."

"I..." Tereddüt ediyorum, ona nasıl söyleyeceğimden emin değilim. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum, tepkisini bekliyorum. Üzülmesini ya da bana gülmesini bekliyorum.

"Hiç yapmadım-" Bir an kaşlarını çatıyor, sonra farkına varıyor ve bakışları yumuşuyor. "Ah," diye düşünüyor, ağzı düşünceli bir sırtışa dönüşüyor. Eğilip çeneme bir öpücük konduruyor, dişleri çenemi hafifçe sıyrıyor. "Ne güzel bir sürpriz. Görünüşe göre adın sana yakışıyor," diye mırıldanıyor tenime karşı. Biraz geri çekiliyor, yeşil gözleri beni olduğum yere kilitliyor. "Ve şu haline bak," diye fısıldıyor, parmakları külotumun üzerinde dolaşırken yüzündeki sırtıma hâlâ devam ediyor, "seni bozmama izin veriyorsun." Sözleri tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Evet," diye inliyorum, parmakları külotumun üzerinden klitorisime iniyor, sonra aşağı inip külotumu yavaşça çekiyor

yana doğru. Dudaklarımı ayırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor, ne yaptığını görmek için bir anlığına aşağı bakıyorum. Beni öpüyor ve başımı tekrar yatağa bastırıyor.

"Tam düşündüğüm gibi," diye mırıldanıyor geri çekilmeden önce dudaklarıma karşı. Parmakları yüzümün önünde beliriyor, uyarılmışlığımla parlıyor. "Görünüşe göre seni sıırıslıkam gören ilk kişi benim." Çatı katındaki barla ilgili yorumumu ima ederek sıırıtır. Bu manzara karşısında dudağımı ısııyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. İki parmağını da ağzına götürüyor ve dudakları tekrar dudaklarıma çarpmadan önce yalayarak temizliyor. Parmakları bir kez daha bacaklarımın arasında yolunu bulurken dilinde kendi tadımı alabiliyorum. "Seni ilk çıplak gören ben miyim?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Seni ilk siken ben miyim, küçük melek?" diye devam ediyor, parmakları klitorisimi ovma için yukarı doğru hareket ediyor.

"Evet!" Sırtımı ona doğru eğerek haykırıyorum.

"Söyle," diye homurdanıyor daha hızlı sürtünmeye devam ederken.

"Beni ilk beceren sensin," diye inliyorum, yanaklarımın daha da kızardığını hissederek.

"İyi kız," diye övüyor. "Ve ben de sonuncusu olacağım." Kendini üzerimden itiyor ve topuklarının üzerine oturuyor. Güçlü ellerinin pantolonunun fermuarını indirini izliyorum. "Sanırım doğum kontrol hapi kullanmıyorsun?" Duraksayarak soruyor.

Soru karşısında şaşırarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Aslında kullanıyorum," diye idare ediyorum. "Adet dönemimi düzenlemeye yardımcı olması için reçete ettirdim." Bu kadar bilgi çok mu fazla? Doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşürken biraz utanarak Ethan'a bakıyorum. Pantolonunu bir parça aşağı çekiyor ve eli bir an için içeride kayboluyor, sonra tekrar dışarı çekip tutuyor -gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım. Kocaman olmuş.

Korkmuş görünmeliyim çünkü kıkırdıyor, diğer eli külotumu daha da aşağı çekmek için uzanıyor.

"Tereddütlerin mi var?" Başını yana eğiyor, eli boyunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

Dudağımı ısırarak ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Bunu istiyorum. Onu istiyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye yumuşakça

emrediyor. "Seni," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. O akıllı ağzını kullan ve bana tam olarak ne istediğini söyle." Dudaklarımı yalıyorum, utanç içime işliyor. "Bekliyorum," diye ısrar ediyor.

"Beni becermen istiyorum," diye fısıldıyorum, kendimi zar zor duyabiliyorum ve bağlı ellerimi yüzümü örtmek için hızla yukarı kaldırıyorum.

Bir de baktım ki Ethan tam üstümde, külotumu öyle bir çekiyor ki yırtılıyor ve elinde bir paçavra gibi sallanıyor. Bu his karşısında nefesim kesiliyor ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Artık geri dönüş yok. Sen benimsin." Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. Gözlerindeki yoğunluk gözlerimi kaçırmama neden oluyor.

Bacaklarımın arasında inlememe neden olan sert bir şey hissediyorum.

"Bana bak," diye fısıldıyor Ethan ve ben de itaat ediyorum. Aşağı uzanıyor ve kendini girişime yerleştiriyor. "Seni benim yaparken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum." Aletinin başını klitorisimde aşağı yukarı sürtüyor ve gözlerimi kapatmamayı neredeyse imkânsız hale getiriyor. "Bu biraz acıtacak," diye usulca uyarıyor ve kendini yavaşça içeri itiyor.

Oh, Tanrım!

Keskin acı, kendimi durduramadan gözlerimi kısıtırmama neden oluyor. Ethan duraklıyor, eli nazikçe çenemin etrafını sarıyor.

"Gözlerini benden ayırma dedim bebeğim," diye mırıldanıyor ve yüzüme öpücükler konduruyor. Gözlerimi açıyorum ve yavaş yavaş daha fazla içeri girerken ona bakıyorum. "Kahretsin, mükemmelsin," diye nefes alıyor ve vücudum onun etrafında yırtılacakmış gibi hissedene kadar bana son bir yavaş itme veriyor. Ama bu duygu da bir o kadar heyecan verici. Ellerimi tekrar boynuna götürerek inliyorum. Yavaşça içimden çıkıyor ve bir tıslamayla kendini tekrar içeri itiyor.

"İşte bu kadar. Seni duymak istiyorum," diye homurdanıyor ve çekilip tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde içime giriyor.

"Aman Tanrım!" İnlemem yüksek sesle ve net bir şekilde duyulurken karnımın bu his yüzünden döndüğünü hissediyorum.

"Bu iyi bir kız. Kime ait olduğunu duymama izin ver." Bana tekrar çarpıyor, hızını artırıyor, acı çoktan gitti, yerini daha önce hiç hissetmediğim bir zevk aldı. Aşağı uzanıyor ve başparmağıyla klitorisimi ovmaya başlıyor. Bacaklarımı etrafına doluyorum, topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağымda ve onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

"Ethan!" Onu bacaklarımın arasına sıkıştırarak haykırıyorum.

İçeri girip çıkarken gözlerini kapatıyor. "Adım senin ağzından çıkarken kulağa çok hoş geliyor bebeğim. Bu kime ait?" diye soruyor klitorisimi ovuşturarak.

"Sana," diye soluyorum, onun ritmine uymaya çalışıyorum.

"Bunu sakın unutma," diye homurdanıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, başparmağı hızını artırıyor. Orgazmımın gittikçe hızlandığını, kaslarımı onun etrafında sıkıştığını hissediyorum. Parmağını klitorisimden çekip itişlerini durduruyor ve hayal kırıklığı içinde başımı yatağa çarpmamaya neden oluyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı ona doğru kaldırmaya çalışıyorum. Eli boynuma dolanıyor ve beni yatağa sabitliyor.

"Seni boşaltmamı ister misin bebeğim?" diye mırıldanıyor kulağıma, içimde acı verici bir yavaşlıkla yeniden hareket etmeye başlarken. "Bana çok zor zamanlar yaşattın Angel. Sanırım iyiliğinin karşılığını vermenin zamanı geldi."

"Lütfen!" Kalçalarımı daha da kaldırarak

haykırıyorum. Boynumdaki eli biraz daha

sıkılıyor.

"Boşalmana izin verirsem bana ne verirsin?" diye soruyor, uzun, yavaş vuruşlarla girip çıkıyor.

"Herhangi bir şey," diye nefes alıyorum, aklımdaki mantıklı düşünceler tamamen silinmiş durumda.

"Ne istersen, hm? Küçük bir velet olmayı bırakacak mısın?" diye soruyor dişlerini sıkarak, eli hâlâ boynumda. Klitorisim acı içinde zonkluyor, tekrar dokunulmak için yalvarıyor.

"Evet," diye neredeyse bağıriyorum.

"Ya durmanı istemiyorsam?" Bana sırtıyor, eli boynumu bırakıyor. "Ya beni kızdırmaya devam etmeni ve bunun seni nereye götüreceğini görmeni istiyorsam?" Eli tekrar klitorisime doğru ilerlerken kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve başımı geriye atıyorum. Bana çarpıyor, başparmağı klitorisimi daha hızlı ve daha hızlı çalıştırıyor. Orgazmın tekrar yükseldiğini hissediyorum, kalçalarım onunla buluşmak için yükseliyor.

"Ethan!" Nefes nefese kalıyorum, bacaklarım onu daha sıkı sıkıyor.

"Benim için gel bebeğim," diye emrediyor ve onun etrafında parçalanmam için gereken tek şey bu. Dudaklarımda onun adıyla çözülürken içimde havai fişekler patlıyor. "Kahretsin, Angel!" diye homurdanıyor dişlerini sıkarak. Kaslarının gerildiğini ve beni tutuşunun sıkılaştığını hissediyorum. Son bir patlayıcı titremeyle daha da içime giriyor ve beyaz ateşli bir salıvermede bana katılıyor.

Bölüm N neteenI

~ETHAN~

Angel'ın yanına uzandım, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum, dudaklarımda tatmin olmuş bir sırıtış vardı. Vücudu benimkine bastırılmış, yanakları kızarmış ve gözlerinde orgazmın kalıntılarını görebiliyorum.

Uzanıp kumral saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyorum. Gözlerini yavaşça açıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Gece hâlâ beklentilerini aşıyor mu?" Dudaklarımda şakacı bir gülümseme belirerek soruyorum.

Yüzü daha da kızarıyor, gözleri benimkilere dönmeden önce uzaklaşıyor.

"Hepsi," diye itiraf ediyor, sesi biraz utangaç.

Kıkırdıyorum, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Seni eğlendirebildiğime sevindim." Kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum.

göğsüme yasladı. "Bunu bir daha yaparsak seni teslim etmemeyi düşünebilirim," diyorum parmaklarım omzunun kıvrımlarında gezinirken.

Göğsüme şakacı bir şekilde vuruyor ama dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi görebiliyorum. "Sen imkânsızsın," diye mırıldanıyor.

"Birkaç dakika önce aldırmıyor gibiydin," diye takılıyorum ona göz kırparak.

Yüzünü göğsüme gömüyor ve "Dur" diye inliyor.

Gülüyorum, ses onun dairesinde yankılanıyor. "Neden? Hoşuma gitti. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa sen de eğlendin. Tüm komşularının da hoşuna gittiğine eminim."

Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle eğlenerek buluştu. "Çekilmez birisin." Kıkırdıyor.

"Bana daha kötöleri de söylendi," diye cevap veriyorum sırtarak. Parmaklarımın kolunda gezinmesine izin veriyorum, dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. "Yorgun musun?" Sesim alçak ve yumuşak, soruyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır." Başını sallıyor. "Ama yorgunsan gidebilirsin."

"Neden gideyim ki?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, kaşları biraz çatılıyor. "Burada mı kalmak istiyorsun?"

Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.
"Gitmemi ister misin?"

Başını hızla sallıyor. "Hayır, ama geceyi burada geçirmek istemeni beklemiyordum."

"Hiçbir yere gitmiyorum bebeğim," diye fısıldıyorum.

Seni yalnız bırakmayacağım.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve beni öpmek için eğiliyor.
Buna alışmak biraz zaman alacak -beni itmek yerine öpmesi.

"Gerçekten beklediğim gibi değilsin," diye mırıldanıyor
dudaklarıma karşı.

Gözlerinin içine bakacak kadar geri çekiliyorum, alaycı bir sırıtış
oluşuyor. "Lanet olsun, öylece dalıp gideceğimi düşündüysen
beklentilerin oldukça düşük olmalı."

Gülüyor, sesi hafif ve içten.

Kahretsin, parlıyor.

"Peki, bu durumda, şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Ona bilmiş bir bakış attım. "Bunun cevabını biliyorsun, ama
sabah hareket etmeye çalıştığında benden nefret etmeye geri
döneceksin."

Kıkırdıyor, yüzündeki kızarıklık geri dönüyor.

"Aslında açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyorum, vurgulamak için karnımı ovuyorum.

Gözleri parlıyor. "Ben de yiyebilirim."

Şakacı bir şekilde poposuna şaplak atıyorum. "O zaman giyin. Bir yer biliyorum."

Yine kıkırdıyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Ne kadar şık bir yer?" Şakacı bir kaşını kaldırıyor.

"Elbiseni tekrar giymek isteyebilirsin." Ona göz kırparak sırıtıyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ama yataktan kalkarken gülümsüyor, hala çıplak. Kanın bir kez daha sikime hücum ettiğini hissediyorum ama kendime onun yeterince acı çekeceğini hatırlatmak zorundayım; bunu daha da arttırmama gerek yok.

"Çok güzel bir külottu," diye suratını asıyor, yırtılmış kumaşı topluyor.

"Yoluma çıktılar." Omuz silkiyorum ve odadan çıkmadan önce bana hızla vuruyor.

O tekrar zümrüt rengi elbisesini giyerken, yüzümdeki aptal sırıtışı silemeden hızla giyiniyorum. Gömleğimin düğmelerini iliklemek için uzandığımda duraksadım.

Ah, lanet düğmeleri koparmışm.

Angel'ın arkamdan kıkırdadığını duyuyorum ve dönüp beni eğlenerek izlediğini görüyorum.

"Giyecek başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, gözleri gömleğimde.

Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Aklında belli bir bluz var mı yoksa ben mi seçeyim?"

Bir kahkaha patlatıyor ve ben de ona sırtıyorum. Onu güldürmeye bayılıyorum.

"Arabada yedek bir tişörtüm olabilir," diyorum ve telefonumu çıkarıp Logan'a mesaj atıyorum.

Ben: Arabayı ön tarafa getir. Gömlek lazım.

Telefonumu kaldırdığımda Angel kaşlarını kaldırıyor. "Arabanda öylece duran yedek kıyafetlerin mi var?"

Omuz silkiyorum, sırtıyorum. "Olabilir. Gömleğimin bu gece ikincil zarar göreceğini tahmin etmemiştim."

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "En azından beceriklisin."

Birkaç saniye sonra telefonum Logan'dan gelen bir yanıtla çalıyor.

Yoldaym.

"Logan arabayı getiriyor," diyorum ona.

"Logan mı? Bizi buraya getiren adam bu mu?" Angel elbisesini düzeltmeyi bitirdi.

"Benim şoförüm," diye mırıldanıyorum, gözlerim ona yapışmış. Beni bakarken yakalayınca yine kızardı.

"Aval aval bakmayı bırak da hazırlan." Kıkırdıyor.

"Emredersiniz hanımefendi," diye sahte bir selamla karşılık veriyorum ve bir kahkaha daha atıyor.

Dışarıda Logan şık siyah Mercedes'iyile yanaşıyor. Dışarı çıkıp temiz bir gömlek uzatırken ona başımla selam veriyorum.

"Teşekkürler, Logan."

"Sorun değil efendim," diye cevap veriyor, yüzünde bilmiş bir gülümsemeye.

Yeni gömleğimi giyiyorum ve Angel'a dönmeden önce hızlıca düğmelerini ilikliyorum. "Daha iyi misin?"

Başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hayır. Yırtık olanı sevmiştim."

"O halde, bu sefer bu onuru sen kazanabilirsin. Hazır mısın?" Ona kolumu uzatarak soruyorum. Gülümseyerek başını sallıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Araba hızlanırken Angel soruyor.

"Birazdan orada oluruz." Elini hafifçe sıkıp dudaklarıma götürüyorum.

Birkaç dakika sonra McDonald's'ın arabaya servis bölümüne yanaşıyoruz ve Angel'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini yakalıyorum. Önce pencereden dışarı bakıyor, sonra da kaşlarını kaldırarak bana dönüyor.

"Başka bir şey bekliyormuş gibi görünüyorsun," diyorum, sesime eğlence karışıyor.

"Bu gece 5,4 milyon toplandı ve sen McDonald's'a bir kız getiriyorsun." Bana doğru eğilmeden önce eğlenerek başını sallıyor. "Bayıldım buna."

Kıkırdıyorum. "Bu saatte çoğu yer kapalıdır ve açıkçası canım McDonald's çekti."

Angel başını sallayarak gülüyor. "Başka bir sürpriz daha." "Öyle mi?" Merakla soruyorum.

"Vücuduna bakılırsa, McDonald's yediğini asla tahmin edemezdin," diyor bana el sallayarak.

Tekrar gülüyorum. "Aslında bayılıyorum."

Cam açılıyor ve çalışanın sesi hoparlörden duyuluyor. "McDonald's'a hoş geldiniz. Siparişinizi alabilir miyim?"

Önce Angel'ın sipariş vermesi için sessiz bir davetle elimi sallıyorum. Eğilip siparişini veriyor: "İki çizburger, büyük boy patates kızartması ve çilekli milkshake."

Ben de siparişimi ekliyorum: "İki Big Mac ve iki Happy Meals. Bizi oyuncaklarla şaşırt."

Angel bana bakıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Happy Meals mi? Kaç yaşındasın sen, on iki mi?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi? Evet." Başımı sallıyorum.

Gülüyor, koltuğuna geri yerleşirken başını sallıyor.

Siparişimizi beklerken ona bakıyorum ve huzurlu halinin tadını çıkarıyorum. Onu bu kadar rahat ve mutlu görmenin inanılmaz ferahlatıcı bir yanı var.

"Şık bir etkinlikten sonra hep McDonald's mı yersin?" diye soruyor alaycı bir tavırla.

"Sadece şirket olağanüstü olduğunda," diye göz kırparak cevap veriyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ama gülümsemesini gizleyemiyor. "Peki bu ne sıklıkla oluyor?"

"Bu benim ilk seferim," diyorum hafifçe omuz silkerek.

Görevli bize yemeklerimizi uzatıyor, yemek kokusu arabayı dolduruyor.

Angel tam poşetleri karıştırmaya başlayacakken uzanıp onu nazikçe durduruyorum. "Bekle. Henüz yemeye başlama."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Neden?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum," diye cevap veriyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Logan'a yeni varış noktamızla ilgili hızlı bir mesaj gönderiyorum. Dikiz aynasından bana bakıyor ve sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Angel'ın kafa karışıklığı derinleşiyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Logan arabayı çalıştırıyor ve şehrin ışıkları bulanıklaşarak yanımızdan geçip gidiyor. Angel nereye gittiğimizi anlamaya çalışarak camdan dışarı bakıyor.

"Beni karanlıkta bırakmaktan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?" diye soruyor ve bana şakacı bir bakışla geri dönüyor.

Kıkırdıyorum. "Sana söyledim, seni şaşırtmayı seviyorum."

Kısa bir yolculuktan sonra Logan bizi apartmanıma geri götürüyor ve özel garajıma sokuyor.

"Gel bakalım." Kapıyı açtım ve çıkmasına yardım ettim. Garajdaki araba koleksiyonunu incelerken Angel'ın gözleri hayretle açılıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor, gözlerinin kenarları hâlâ yuvarlak.

"En çok hangisini beğendin?" Logan Mercedes'ten McDonald's poşetlerini toplarken ona soruyorum.

"Şunu. Çok çarpıcı." Kararlı bir şekilde krem rengi üstü açık Porsche'yi işaret ediyor.

İyi seçim.

Anahtarları almak için anahtar kutusunun

kilidini açıyorum. "Senin mi?" diye soruyor

şaşıracak.

"Hepsi benim," diye göz kırparak cevap

veriyorum. "Şaka yapıyorsun," diye

mırıldanıyor arkamdan.

Porsche'nin kilidini açarak, yolcu kapısını onun için açık tutuyorum. "Önden buyur."

Angel arabaya tırmanırken kıkırdıyor. Kapıyı kapatıyorum ve sürücü tarafına doğru dönüyorum. Arabaya binmeden önce, yemeklerimizi Porche'a taşıyan Logan'a işaret ediyorum.

"Bu geceki her şey için teşekkürler Logan. Eve gidip biraz dinlenebilirsin. Buradan s o n r a s ı n ı ben hallederim," diyorum minnetle başımı sallayarak.

Logan da yüzünde sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "İyi geceler Bay Turner. Bayan Angel."

Angel'ın yanında Porsche'ye tırmanıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Hazır mısın?" Gülümseyerek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, gülümsemesi geniş ve bulaşıcı.

Anahtarı kontağa sokuyorum ve motoru çalıştırıyorum. Araba kükreyerek hareket ediyor ve ben de manevra yaparak garajdan çıkıyorum. Geceye doğru yol alırken, şehir ışıkları Porsche'nin şık yüzeyinden yansırken, Angel'a bir kez daha bakıyorum.

Bu kız bana ne yapıyor?

Bizi Los Angeles'a tepeden bakan dolambaçlı yollara götürüyorum. Angel manzaradan gözle görülür bir şekilde etkilendi. Şehir ışıkları altımızda pırıl pırıl bir halı gibi yayılıyor ve gökyüzü yıldızlarla dolu. Zaman zaman ona bakıyorum, her şeyi kavrarken gözlerindeki şaşkınlığı fark ediyorum.

"Burası inanılmaz bir yer," diye nefes alıyor, sesi huşu dolu.

"Öyle." Gülümsüyorum, içimde bir memnuniyet dalgası hissediyorum.

Bir uçurumun kenarındaki تنها bir noktaya çekerek Porsche'yi park ediyorum ve motoru kapatıyorum. Tereddüt etmeden, arabanın tavanını geri çekmek için bir düğmeye basıyorum ve üzerimizdeki geniş gece gökyüzünü ortaya çıkarıyorum.

Los Angeles'ın panoramik manzarası parıldayan bir galaksi gibi önümüzde uzanıyor.

"İşte buradayız," diyorum, onu görünce gülümsememi gizleyemeyerek.

"Çimdikle beni. Sanırım rüya görüyorum," diye fısıldıyor, gözleri etrafı tarıyor.

"Kıçıma bir şaplak atsan işe yarar mı?" Kıkırdıyorum, bu da bana bir kıkırdama kazandırıyor. Ona poşetleri uzatıyorum ve hevesle karıştırmaya başlıyor.

"En altta patates kızartması bulmaya bayılıyorum," diyor ve bir tanesini ağzına atıyor. "Biliyor musun," diyor Angel lokmalar arasında, "burada bu kıyafetlerle, muhtemelen benim arabamdan on kat daha pahalı bir Porsche'de oturup Happy Meals yememiz ve Los Angeles'a bakmamız biraz komik."

Omuz silkiyorum. "Burada yersiz bir şey görmüyorum."

Angel başını sallıyor ve hafifçe gülüyor. "Ben de öyle." Milkshake'ini çıkarıyor ve bir yudum almadan önce bana da ikram ediyor.

Serin gece havası ferahlatıcı ve altımızdaki şehir hayatla uğulduyor.

"Bakalım neyimiz varmış," diyorum Happy Meals'i açarak. İçindeki küçük oyuncakları kaldırıyorum; biri mor, diğeri yeşil iki küçük midilli, plastik ambalajların arasından bize bakıyor.

Angel eğilip oyuncakları eğlenen bir merakla inceliyor. "Bunlar aslında çok şirin," diyor ve menekşe rengi olanı alıp ters çeviriyor. "Bunları saklamalıyız."

"Onlardan kurtulmaya hiç niyetim yok," diye katılıyorum, kutuyu aramıza koyup Big Mac'imi çıkarıyorum. "Büyükannem ve büyükbabam ne zaman ziyarete gelsek kız kardeşimle beni McDonald's'a götürürlerdi. Bu bir gelenek haline gelmişti." Bir ısırik alıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. "Happy Meal'lerimdeki tüm oyuncaklar hâlâ bende. Onlardan asla kurtulmayacağım. Onları bir gün çocuklarıma vereceğim ve umarım onları çiğneyip parçalamazlar. Ve bu," küçük midilli tutuyorum, "en yeni eklenti."

Yutkunuyorum ve sessizleşen Angel'a bakıyorum. Gözleri benim üzerimde, gülümseyerek yüzümde geziniyor.

"Ne?" Burgerimden bir ısırık daha alarak gülümsüyorum.

"Anlaşmayı imzalamak istiyorum," diyor sonunda ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Ne anlaşması?

Neden bahsettiğini anlayamadığım için bir an kendimi kaybettim. "Greenfoods," diye açıklıyor yüzümdeki ifadeyi gördükten sonra.

Greenfoods. Tanrım, onları tamamen unutmuştum.

Yirminci Bölüm

~ANGEL~

Yüzümü buruşturup yatağımın kenarına oturuyorum, yumuşak öğleden sonra ışığı perdelerin arasından süzülüyor.

Tanrım, ~~daha~~ ne kadar ağır olacak?

Saat neredeyse öğleden sonra 3 ve sabahın büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiğim için daha yeni giyiniyorum. Aklım dün geceye gidiyor.

McDonald's'ımızı bitirdikten sonra saatlerce konuşmuştuk. Ethan çok açıktı, çocukluğu, ailesi ve hayalleri hakkında hikayeler paylaştı. Konuştuğu her kelime bende daha fazlasını öğrenme isteği uyandırdı. Onu başlangıçta ne kadar yanlış yargıladığım için en hafif tabirle utandım. Annie kesinlikle haklıydı, o çok daha fazlasıydı. Dün gece hiç beklemediğim bir şekilde insandı, savunmasızdı ve gerçektir.

Sabah güneşi bizi karşılayana kadar o uçurumda kaldık. Gökyüzü koyu kadifeden pembenin tonlarına dönmüştü.

Turuncu, üstümüzde nefes kesici bir tuval ve altımızda uyanan bir LA çiziyordu. Ethan bu manzarayı dingin bir hoşnutlukla izlemişti ve ben de kendimi onu izlerken bulmuş, ifadesindeki yumuşaklıktan büyülenmişim.

Rahat bir sessizlik içinde geri döndük ve yol boyunca bir yerlerde uyuyakalmış olmalıyım. Hatırladığım bir sonraki şey arabadan nazikçe çıkarıldığım, Ethan'ın güçlü kollarının beni kucaklayarak daireme kadar taşıdığı. Anahtarlar için çantamı karıştırırken ona baktığımı hatırlayınca gülümsüyorum. O kadar dikkatli, o kadar şefkatliydi ki beni uyandırmamaya özen gösteriyordu.

Gülümsemem hâlâ yüzümdeyken rahat bir elbise giyiyorum ve aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Yanaklarım dün geceden dolayı hâlâ biraz kızarmış ve saç spreyi yüzünden saçlarımın yıkanması gerekiyor ama mutlu görünüyorum.

Biraz daha uyanmama yardımcı olacağını umarak kahve yapmak için mutfağa gidiyorum. Kahve makinesini çalıştırdığımda kafam bir sürü soruyla doluyor. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Ne bu yönünü, ne bu kırılganlığını, ne de bana hissettirdiklerini.

Telefonumun uğultusu beni şimdiki zamana geri çekiyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Annie'den bir mesaj, dün geceyi soruyor. Gülümsüyorum ve daha sonra konuşmamız gerektiğine dair hızlı bir cevap yazıyorum. Duş alırken kaçırmış olmam gereken bildirime bakarken gülümsemem düşüyor.

Creep: *Uyanık mısın?*

Nerelerdeydi? Birkaç gün mesaj atmadan geçti ve şimdi bana uyanık olup olmadığımı soruyor. Mesaj atmamıştı.

Dün gece de. Eğer balodaysa, varlığını belli etmedi. Ve eğer beni Ethan'la gördüyse, bu konuda hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Onunla ne yapacağımı bulmalıyım. Ethan da işin içindeyken bu böyle devam edemez, orası kesin. Mesajını açıp yazmaya başlıyorum ki kapı zilim çalıyor. Kalbim küt küt atmaya başladı. *Ethan mı?* Telefonumu yere bırakıp elbisemi düzeltiyorum ve aceleyle kapıya gidiyorum.

Kapıyı açtığımda karşımda Ethan değil, elinde büyük bir kâğıt torba tutan bir teslimatçı duruyor.

"Angel için teslimat mı?" diye soruyor, elindeki panoya

bakarak. "Ben bir şey sipariş etmedim," diyorum biraz

şaşkınlıkla.

"Ön ödemeli hanımefendi," diye açıklıyor gülümseyerek, poşeti uzatarak. "Ve sizin için bir not var."

Merakımı yenemeyip çantayı alıyorum ve teşekkür ediyorum. O çıkarken kapıyı kapatıyorum ve çantayı mutfağıma taşıyorum. Masanın üzerine koyup açıyorum ve mis gibi kokan kahvaltının üzerinde özenle katlanmış bir not buluyorum.

Notu açıyorum ve yüksek sesle okuyorum.

"Bugün bütün gün çalışıyorum. Rossi elbisesiyle McDonald's yiyen şampiyonların kahvaltısının tadını çıkarın."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Çantanın içine bakıyorum ve prosciutto, krem peynir ve çeşitli yeşillikler içeren bir focaccia sandviçi ile bir fincan kahve görüyorum. Ona mesaj atmak niyetiyle telefonumu kaldırıyorum ama numarasının bende olmadığını fark ediyorum.

Sanırım ona yüz yüze teşekkür etmem gerekecek.

CBK'nın üçüncü katındaki asansörden çıkıyorum, dün gecenin heyecanı hala damarlarımda dolaşıyor ve onu tekrar göreceğim düşüncesiyle daha da artıyor.

Kapılar açılıyor ve Annie'nin masasında oturduğunu, parmaklarının klavye üzerinde hızla hareket ettiğini görüyorum. "Hey, hey!" Asansörden çıkarken onu selamlıyorum.

Ayağa fırlıyor ve beni geniş bir gülümsemeye selamlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri merakla parlıyor. "Dün gece ne oldu?"

Ona sırtarak karşılık veriyorum, dün geceki olaylar gözümün önünden geçiyor. "Her şeyden önce, hangi cehenneme gittin? Ortadan kayboldun!"

Annie kızarıyor ve yere bakıyor, dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

Gözlerim açılıyor ve daha da yaklaşıyorum. "Aman Tanrım, eve biriyle gitmişsin! Kimdi o?"

Annie endişeyle etrafına bakınırken yanakları kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor. "Onunla yatmadım. Biraz daha içki almaya gittik, sonra beni eve bıraktı ve iyi geceler diledi."

Gözlerimi kırptırdım, kafam karışmıştı. "O zaman neden bu kadar telaşlısın?"

İç çekiyor, dudağını ısıyor. "Çünkü buraya çok sık geliyor ve... Ethan'ın iyi bir arkadaşı olduğunu düşünürsek ikimiz de bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorduk ve-"

Farkına varıyorum ve gözlerim kocaman açılıyor. "şaka yapıyorsun! Rossi?"

Annie beni hemen susturuyor ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakıyor. "Sessiz ol!"

İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Sen delisin! O adam geldikleri kadar korkutucu. Seni bir yere kilitleyip zincirlemediğine şaşırdım."

Annie kıkırdıyor, ağzını kapatıyor. "Tanrıya şükür sarhoştum. Yoksa onunla birkaç saat bile başa çıkamazdım. Ethan bunu nasıl yapıyor bilmiyorum." Daha da yaklaşarak fısıldıyor: "Ödümü koparıyor... ama hoşuma gidiyor."

Sesimizi alçak tutmaya çalışarak ikimiz de kahkahalara boğulduk. Annie'nin Bay Rossi'yle birlikte olma düşünceci hem ürkütücü hem de saçma.

"Peki, o içerde mi?" Konuyu değiştirerek sordum.

Annie koridorun aşağısını işaret ediyor. "Ofisinde. Bana *her şeyi* anlatmak zorundasın, beni duyuyor musun? Dün gece onunla eve gittiğine inanamıyorum. Patronumla!"

"Söz veriyorum, yarın bir şeyler içerken sana her şeyi anlatacağım. Dün gece onu farklı bir gözle görmemi sağladı. Onun hakkında haklıydın."

Annie bana "seni anlıyorum" der gibi baktı. "O zaman git getir onu kızım."

Derin bir nefes alıyorum ve koridorda ilerliyorum, her adımda beklentim artıyor. Ethan'ın ofisine ulaşıyorum ve kapıyı yavaşça çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor derin sesi içeriden.

Kapıyı açıp içeri giriyorum ve Ethan'ın bazı evrak işleriyle uğraştığını görüyorum.

"Merhaba," diyorum ve kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum.

Ethan başını kaldırıyor, yüz ifadesi hemen değişiyor. Gözleri parlıyor ve yüzüne çocuksu bir gülümseme yayılıyor.

"Hey, sen," diyor sandalyesinden kalkarak.

Tereddüt ediyorum, onu nasıl

selamlayacağımdan emin değilim.

Ona sarılaym mı? Elini mi sıkaym? Öpsem mi?

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni tutkulu bir öpücük için kendine çektiğinde kararsızlığım kayboluyor. Dudakları benimkilerle dans ederken sıcak ve tanıdık geliyor. "Bir süre daha uyuyacağını sanıyordum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Gülümsüyorum, yanaklarım kızarıyor. "Gönderdiğin kahvaltı için teşekkür etmek istedim. Çok lezzetliydi."

"En sevdiğim kahve dükkânı kapalı olduğu için ben de kendime oradan kahvaltı aldım." Göz kırıyor. "Nasıl uyudun?" diye soruyor, masasının karşısındaki kanepeyi işaret ederek.

"Bebek gibi," diye cevap veriyorum, ofisine bakarken oturmak için hareket ediyorum.

Ethan beni izleyerek kıkırdıyor. "Gün ışığında ve balonlarla kaplı değilken farklı görünüyor, ha?"

Kahretsin.

Ellerime bakarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Bunun için özür dilerim. Her şey için."

Rahat bir gülümsemeyle geçiştiriyor. "Üzülme. İnsanlar buna çok güldü."

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde otururken Ethan'a bakıyorum, kararımı vermişim.

İnatçılık yaparak çok fazla zaman kaybettim.

"Greenfoods ile sözleşme imzalamaya hazırım," diyorum, sesim sabit. "Tabii hâlâ benimle çalışmak istiyorlarsa."

"Bunu iyice düşündün mü?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Tereddüt edebileceğin bir işe atlamayı istemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Gerekenden daha fazla düşündüm ve bunu yapmak istiyorum."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Sen değiştirdin," diye cevap veriyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek.

Ethan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, dokunuğu nazik. "Eğer bu konuda eminsen Annie'ye onları aramasını ve Pazartesi sabahı için bir toplantı ayarlamasını söyleyeceğim," diyor. "Bir şey imzalamadan önce her şeyi bilmek ve tüm şartları belirlemek isteyeceğini biliyorum. Bunu tamamen kendi şartlarınla yapma fırsatına sahip olacaksın, başka kimsenin değil, söz veriyorum."

Hiç düşünmeden kollarım boynuna dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum boynuna karşı.

Pazartesi sabahı konferans salonunun kapısı arkamızdan kapanıyor ve içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor.

Başardım!

Greenfoods'la yaptığım toplantı umduğumdan da iyi geçmişti. Bayan Landon çok dikkatli ve uzlaşmacıydı, tüm ihtiyaçlarımın karşılanmasını sağladı. Başlangıçtaki endişelerim göz önüne alındığında bu kesinlikle bir sürprizdi. Hatta avukatları, Ethan'ın avukatının yardımıyla okuyup imzaladığım bir sözleşme taslağı bile hazırlamıştı.

Bayan Landon sıcak bir gülümsemeyle bana döndü ve elini uzattı.

"Sizinle çalışmaktan mutluluk duyuyoruz, Bayan Simson."

Gülümsemesine karşılık vererek elini sıkıyorum. "Sabrınız ve bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Landon."

Sonra Ethan'a dönüp onun da elini sıkıyor. "Teşekkür e d e r i m Bay Turner. Sonraki adımları görüşmek üzere sizinle temasa geçeceğiz."

Ethan başını sallar. "Bu ortaklığın bizi nereye götüreceğini görmek için heyecanlıyız. Eve dönerken iyi yolculuklar."

Bayan Landon asansöre doğru yönelirken Ethan'a bakıyorum ve gülümsememi gizleyemiyorum.

"Bu kadar iyi gittiğine inanamıyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ adrenalinle doluyken.

Ethan dizlerimin bağını çözen o lanet gülümsemesiyle gülümsüyor.

"Harikaydın. Kendinden emin ve iddialıydın ama kibirli ya da saldırgan değildin. Sizden iyi bir müzakereci olur Bayan Simson." Bana göz **kır p ı y o r** ve başımın yan tarafına küçük bir öpücük konduruyor. Tüm bunlar bir rüya gibi geliyor ve uyanmaktan korkuyorum. "Bunu kutlamalıyız," diyor sıritarak.

"Ne düşünüyorsun? Başka bir McDonald's arabaya servis yeri mi?"

"Eğer istediğin buysa." Ethan hafifçe eğilerek bir kaşını kaldırıyor. "Bu gece tamamen seninle ilgili. Ne yapmak istiyorsun?"

Hiç düşünmeden, "Sinema gecesi mi?" diye ağızımdan kaçırıyorum.

Gülüyor, sesi benim de içimi titretiyor. "Benim evimde mi, seninkinde mi?"

Seçeneklerimi düşünerek tereddüt ediyorum. "Henüz senin evine gitmedim," diye itiraf ediyorum, gözlerimde şakacı bir parıltıyla. "Sadece garajına."

Ethan sırtarak başını sallıyor. "Bu senin için yeterli değil miydi?" Gülüyorum ve ona şakacı bir tokat atıyorum. "Kapanıştan sonra seni alırım," diyor, ses tonu kesin.

Başımı sallıyorum. "Kulağa harika geliyor."

Bugün dükkânı biraz erken kapatıp Ethan'ı kendim almaya karar verdim. Bütün gün onu düşünmeden edemedim, bu süreçte birkaç siparişi de berbat ettim.

Güneş batmaya başlayıp kaldırıma uzun gölgeler düşürürken CBK'nın girişine doğru yürüyorum. Hiçbir şey beni işlerin bu hale gelmesine hazırlayamazdı. Eğer biri bana şu anda **bulunduğum** konumda olacağımı söyleseydi, ona hayalperest derdim. Giriş merdivenlerini koşarak çıkarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

CBK lobisine girdiğimde adımlarım duraksıyor. Donup kalıyorum, dünya etrafımda bulanıklaşıyor. Ethan'ın orada durduğunu görüyorum, kolları sarışın bir kıza sarılmış. Orada öylece dururken kalbim bir anlığına durdu, olduğum yere yapıştım. Bir öpücük konduruyor

ve kulağına bir şeyler fısıldamak için onu kendine çekiyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Yanağını öpmeden ve kollarını ona dolamadan önce gülerek başını geriye atıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Soğuk bir şok ve kafa karışıklığı dalgası üzerime çöküyor. Heyecanım buharlaşıyor, yerini midemde bir batma hissi alıyor. Donup kalıyorum, gördüklerimi algılayamıyorum.

Titrek bir nefes alarak önümde gelişen sahneyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

0 yapmaz-

Zihnimi bir soru seli dolduruyor ama ne hareket edebiliyorum ne de başka bir yere bakabiliyorum. Hayal ettiğim mükemmel akşam şimdi gözlerimin önünde paramparça olan acımasız bir yanılsama gibi geliyor.

Siktir et bunu. Siktir et onu!

Ben daha düşünmeden, bedenim kontrolü ele alıyor. Dönüp binadan kaçıyorum, görüşüm dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. Kaçmak için çaresizce koşarken kalbim göğsümde çarpıyor. Arabama ulaşıyorum, ellerim kontrolsüzce titreyerek anahtarlarla uğraşıyorum. Sonunda kapının kilidini açmayı başarıyorum ve sürücü koltuğuna geçip kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Direksiyonu kavrayıp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Ethan'ın kızla olan görüntüsü zihnimde tekrar tekrar oynuyor,

Her seferinde bir öncekinden daha acı verici. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum, acı o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum. Nasıl bu kadar saf olabildim?

Bölüm Yirmi Bir

~ETHAN~

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyorum kız kardeşimi bırakarak. "Yine de bana sürpriz yapmayı başardın, Adrian'a söyle çok fazla surat asmasın, olur mu?"

Elana ve Adrian bana sürpriz yapmaya karar vermişler ve Adrian'ın bu akşamki iş yemeği için Los Angeles'a inmişler. Bana burada olduklarını söylemek için yarın sabaha kadar beklemek istemişti ama Elana, Elana olduğu için bu sırrı saklayamadı. İşte buradayız, üst kattaki ofisimde kahve içtikten sonra lobide duruyoruz, Elana yemeğe hazırlanmak için geri dönmek üzere.

"Sana söylemeden tam gün kalamayacağımı biliyordun." Kıkırdıyor. "Bana bahsettiğin kızla tanışacağım için çok heyecanlıyım," diyor Elana, gözleri parlayarak. "Adrian da bana ondan bahsetti. Sana o kadar zorluk çıkaran kızla aynı kız olduğuna inanamıyorum."

Başımı sallayarak gülüyorum. "İnanabilirim. Onu görür görmez hiçbir yere gitmeyeceğini anladım." Çıkışa doğru yürüyoruz, kolum onun omuzlarında.

Elana beni dürterek, "Her zaman inatçılıkta ustaydın," diye takılıyor.

"Doğru," diye itiraf ediyorum sırtarak.

Elana bana gülümseyerek bakıyor. "Onun hakkında ciddi misin?"

Angel'ı düşününce göğsümde bir sıcaklık hissederek başımı sallıyorum. "Buradayken senin ve Adrian'ın onunla tanışmanızı istiyorum."

Adrian'ın şoförü Mac'in sabırla beklediği arabaya ulaşıyoruz.

"Seni görmek güzel, Mac." Ona bir el kaldırıyorum. Kahretsin, onu Los Angeles'ta görmek çok garip.

"Ben de Bay Turner." O da gülümseyerek başını sallıyor.

"Ben Ethan, Mac," diye hatırlatıyorum ve o da başını sallayarak gözlerini deviriyor.

Elana bana dönüyor ve son bir kez sarılıyor. "Gitmem gerek, yoksa geç kalacağım. Ama yemekten sonra seni ararım. Daha önce de söylediğim gibi, bütün hafta burada olacağız."

"Ah." Dramatik bir şekilde irkildim. "Hatırlatma bana."

"Kapa çenenı." Elana gülümsüyor ve arabaya binmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Mac arabayı çalıştırırken telefonum çalıyır. Ekranı bakınca Bay Vanderson'ın aradığını görüyorum. Telefonu açıyorum ve kulağıma götürüyorum.

"Gary, sesini duymak güzel."

"Ethan! Elimden geldiğince çabuk aradım evlat. Tebrik ederim." Bay Vanderson'ın sesi duyuldu. "Greenfoods ile yaptığın anlaşmayı duydum. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağını hep biliyordum."

"Teşekkür ederim," diyorum, Elana arka camdan bana el sallarken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Kolay olmadı ama başardık," diyorum kız kardeşime el sallayarak.

"Ve balo," diye devam ediyor. "O gece ortadan kayboldun ve seninle hiç konuşma fırsatım olmadı. Şirket daha önce hiç bu kadar para toplamamıştı."

"İtiraf etmeliyim ki ben de bu kadar iyi gitmesini beklemiyordum." Kıkırdıyorum.

"Harikaydın evlat. Yönetim kurulu bugün erken saatlerde toplandı ve onlara bir an önce oylama yapmalarını tavsiye ettim. Greenfoods ile yapılan anlaşma akıllarında hâlâ taze ve senin neler yapabileceğini görmeleri için mükemmel bir zaman."

Sözlerini düşünürken olduğum yerde duruyorum. "Yani şimdi kalıcı CEO pozisyonu için oylama mı yapacaklar?"

"Evet," diye onayladı Bay Vanderson. "Bugün olmasa bile yarın. Sizi uyarmak istedim. Nihai karar çok yakında açıklanacak."

"Vay canına, bu harika bir haber Gary."

"Vay anasını, gerçekten." Gülüyor. "Bunu kutlamalıyız," diye öneriyor, sesi sıcaklıkla dolu.

"Çok isterdim," diyorum, düşüncelerim Angel'a kayıyor. "Ama aslında Bayan Simson'la kutlama planlarım var. Greenfoods'un en başta bizimle anlaşma imzalamasının nedeni o."

Bay Vanderson içtenlikle gülüyor. "Elbette, anlıyorum. Oldukça önemli biri olmalı."

"Öyle," diye katılıyorum, yanımdan geçen birkaç kişiyi başımla onaylıyorum.

"O zaman bu gece onunla kutlama yapın. Kutlamamızı yönetim kurulunun kararı kesinleştikten sonra yapabiliriz," diyor.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Tekrar teşekkürler Gary. Desteğin çok anlamlı."

"Bunu hak ettin evlat. İyi çalışmaya devam et, yakında temasa geçeceğim."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben gülümseyerek telefonumu cebime geri koyuyorum. Derin, sakın bir nefes alıyorum ve iki elimi saçlarımda gezdiriyorum. İçimden bir kahkaha yükseliyor, ama oylamadan hemen önce çalışanlarımın önünde dengesiz görünmek istemediğim için kendimi tutuyorum.

Kahretsin, bir mil koşacakmışm gibi hissediyorum.

Logan'a arabayı ön tarafa getirmesi için mesaj atarak Angel'ın dükkânına doğru yürümeye başlıyorum. Yaklaştığımda ışıkların kapalı olduğunu ve kapının kapalı olduğunu fark ettim. Ne? Saatime bakarak kaşlarımı çattım. Burada olmalıydı.

Telefonumu çıkarırken endişeleniyorum, onu aramak üzereyken arayamayacağımı fark ediyorum.

Ne yapıyorum ben?

Tam zamanında kendimi durduruyorum, başparmağım onun isminin üzerinde geziniyor. Onu aramak küçük "sapık" sırrımı açığa çıkaracaktı.

"Kahretsin," diyorum nefesimin altında.

Etrafıma bakındım, gözlerim Angel'ın genellikle arabasını park ettiği yere takıldı. Boştu. Kaşlarım daha da çatıldı. Hangi cehennemde bu kız?

Tam o sırada Logan arkamdan yanaşıyor. Arabaya bindim, zihnim yarışıyordu.

"Angel'ın dairesine sür," diyorum Logan'a, sesim gergin.

Logan başını sallıyor ve hızla uzaklaşıyor. Annie'yi arıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Efendim?" diye cevap veriyor ilk çalmadan sonra.

"Annie, Angel'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Hayır, efendim. Bir sorun mu var?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır, hayır." Ses tonumu nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Sadece anlaşılmayı kutlamak için onu almak istedim. Sorun yok."

"Sana numarasını gönderebilirim?" diye yardımsever bir şekilde öneriyor ve ben burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

Lanet olası numarası zaten bende var.

"Evet, bu harika olur. Teşekkürler." Telefonu kapatıp kenara fırlatıyorum. "Daha hızlı sür," diye ısrar ediyorum Logan'a, sesim endişeyle keskinleşiyor.

Logan dikiz aynasından bana bakarak, "Efendim, zaten hız sınırını aştık," diye cevap veriyor.

"Verecekleri ceza ne olursa olsun öderim; yeter ki daha hızlı sür," diye ısrar ediyorum, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Logan başını sallıyor ve gaza daha sert basıyor. Birkaç gergin dakikadan sonra Angel'ın apartmanının önüne yanaşıyoruz. Arabadan atlıyorum ve bir adamın ön kapıyı açtığını görüyorum.

"Kapıyı tutun, lütfen!" diye bağırdım.

Adam kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama söyleneni yapıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve yanından hızla geçip Angel'ın katına çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum. Ona ulaştığımda kalbim göğsümde çarpıyor.

ve kapı zilini çalar.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kapı açılır ve Angel orada durur.

Kahretsin, ne oldu böyle?

Orada duruyor, gözleri kızarmış ve şişmiş, rimeli yanaklarından aşağı akıyor. Gözyaşlarını görmek kalbimi parçalıyor.

"Bebeğim, ne oldu?" Yaklaşırken sesim endişe dolu bir şekilde soruyorum.

"Git," diyor gözyaşları arasında, sesi titriyor.

"Angel, neler oluyor?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum ama o kapıyı çarparak kapatmaya çalışıyor. Elimle durduruyorum ve iterek açıyorum, içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Seni bu şekilde bırakmayacağım."

"Sadece git!" diye bağılıyor, sesi kırılıyor. "Seni burada istemiyorum."

Ona sarılmaya çalışıyorum ama beni itiyor ve şaşkın bir şekilde öylece kalakalıyorum.

"Lütfen bana ne yaptığımı söyle," diye yalvarıyorum, neler olduğunu anlayamadan.

Bana bakıyor, gözlerinde acı var. "Nasıl bu kadar saf olabildim, nasıl beni bir kadın olduğuna ikna etmene izin verdim bilmiyorum."

iyi bir adam."

Sözleri beni derinden yaraladı ve kendimi kaybettim. "Bu da nereden çıktı? Neden bahsediyorsun sen?"

"Seni o kızla gördüm," diye bağılıyor. "Hangi

kız?" Tamamen şaşırılmış bir halde

soruyorum.

"Yalan söylemeyi bırak. Sanırım senin gibi insanlar için bu olanlar sadece eğlenceli bir Cuma gecesi" diye bağılıyor. "İstediyini aldın. Şimdi git buradan."

Sonunda anladım. Beni Elana'yla görmüş olmalı. "Angel, beni dinle."

"Tek bir sözünü daha dinlemeyeceğim," diye araya girdi, sesi öfke ve incinmişlik doluydu. "Git yoksa polisi ararım."

Ona doğru yürüyorum ve direnmesine rağmen onu kucaklıyorum. "Klişe bir laf olduğunu biliyorum ama açıklamama izin ver. Düşündüğün gibi değil."

"Düşündüğüm gibi değil mi?" diyor beni geri iterek. "İnsanlara sarılmak ve öpmek gibi bir şirket politikanız mı var?"

Kendimi tutamıyorum; gülmeye başlıyorum. Tanrım, o ve tatlı Güney aksanı. Angel'ın gözleri öfkeyle parlıyor.

Lanet olsun. Teslim olmak için ellerimi kaldırdım.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Bir adım daha yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakması için kaldırdım. "Bebeğim, gördüğün o kız benim kız kardeşimdi."

Kaşlarını çattı. "Buna inanacağımı mı sanıyorsun? Bana kız kardeşinin nişanlısıyla New York'ta olduğunu söylemiştin."

"Evet, öyle." Başımı salladım. "Öyleydi. Bana sürpriz yapmaya geldiler."

Telefonumu çıkarıp fotoğraf galerimi açıyorum ve Elana ile Adrian'ın nişanlandıkları gecenin fotoğrafını buluyorum. Angel'a gösteriyorum. "Gördüğün kız bu. O benim kız kardeşim. Yanındaki adam da nişanlısı."

Angel telefonumu alıp fotoğrafı inceliyor. "Bu benim gördüğüm kız."

Bir kahkaha attım. "Evet, biliyorum. Beni birlikte görebileceğin başka bir kız yok."

Telefonumu yavaşça geri alıyorum, bir kolumu sırtına doluyorum ve diğer elimle gözyaşlarını siliyorum. "Ben de tam kız kardeşime seni onlarla tanıştırmak istediğimi söylüyordum. İkiisiyle de tanışacağın bir aile yemeği planladım."

"Aman Tanrım." Angel bana baktı ve burnunu çekti. "Adının Elana olduğunu mu söylemiştin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Elana ve Ethan. Sanırım ailelerimiz ikiz olmasını umuyordu."

Gözyaşlarının arasından gülüyor ve sonra ellerini yüzüne götürüyor. "Tanrım, çok utanıyorum."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Angel'ı kucağıma çekiyorum ve vücudunun hıçkırıklarla sarsıldığını hissediyorum.

Hafifçe geri çekiliyor ve kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyor. "Bunu sormak için sana gelmek yerine deli gibi davrandım. Ama öyle görünüyordu-" Duraklıyor ve bana bakıyor. "Bana kızgın değil misin?"

"Sana neden kızgın olayım ki?" Şaşkınlıkla sordum.

"Verdiğim tepki yüzünden. Ben sadece-" Tekrar kendini durduruyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Ellerini nazikçe kaldırıp kendi ellerimde tutuyorum ve ona gülümseyerek bakıyorum. "Benim gözümde, böyle bir şey gördüğünde tepki vermenin daha iyi bir yolu yok." "Artık biliyorum." diye devam ettiğimde bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Ne?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Onu usulca öpüyorum, dudaklarının benimkilere değmesinin tadını çıkarıyorum. "Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini."

Angel başını sallıyor, gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyor. "Çok özür dilerim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Film gecemizi mahvettim."

Gülümseyerek kaşlarımı çatıyorum. "Mahvolduğunu kim söyledi? Daha yemek vakti bile gelmedi." Gözyaşlarını siliyorum, yanaklarını nazikçe öpüyorum. "Hâlâ evimi görmek istiyor musun?"

Biraz titrekçe gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. İŖte orada, gördüğümden beri aklımdan çıkmayan o güzel gülümseme.

"Eee?" Ben de gülümseyerek soruyorum.

Heyecanla baŖını sallıyor. "Evet, istiyorum."

İki saat sonra koltuğ mdayız, arka planda bir romantik komedi oynuyor. Angel yanıma sokulmuŖ, baŖını omzuma yaslamıŖtı. Angel patlamıŖ mısır yaparken ben de kokteyl hazırladım, Ŗimdi aramızda duruyor. Ona bakıyorum ve çoktan bana bakmaya baŖladığını fark ediyorum, dudaklarında muzip bir gülümseme var.

YumuŖakça gülüyorum. "HoŖuna giden bir Ŗey mi?"

Bir kaŖını kaldırıyor, ağızının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru seğiriyor. "Belki."

"Sadece belki mi?" Ben de ona karŖılık veriyorum, elim

kolunda geziniyor. Dudağını ısırtıyor, bakıŖları ağızıma d Ŗ yor.

Daha fazla teŖvike ihtiyacım yok. Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarını derin bir öpücükle yakalıyorum. Anında karŖılık veriyor, beni kendine çekerken parmakları saçlarıma dolanıyor. Öpücük yoėunlaŖtı a film tamamen unutuluyor, onun kokteylinin tadı benimkine karıŖıyor.

Kahretsin, tadı çok tatlı.

Sonunda geri çekildiğimizde, ikimiz de ağır nefes alıyoruz. Gözleri arzudan kararmış, benimkilerin de öyle olması gerektiğini biliyorum.

"İçimden bir ses bundan hoşlandığını söylüyor," diyorum, sesim boğuk.

Yumuşakça gülüyor, eli göğsümde duruyor. "Belki de belki'den biraz daha fazlası."

"Güzel," diye fısıldıyorum, kulağının arkasındaki bir tutam saç okşayarak. "Çünkü henüz işim bitmedi."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş, her saniyenin tadını çıkararak. Ellerim vücudunu keşfediyor, elbisesinin kumaşından teninin sıcaklığını hissediyorum. Dokunuşumla ürperiyor, dudaklarım boynuna doğru ilerleyip köprücük kemiğine yumuşak öpücükler bırakırken nefesi kesiliyor.

"Ethan," diye mırıldanıyor, sesi nefes nefese ve ihtiyaç dolu.

"Hmm?" Tenine karşı mırıldanıyorum, ellerim yanlarından yukarı kayıyor.

"Filmi kaçıracamız," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum ve ona bakacak kadar geri çekiliyorum. "Filmleri geri sarabildiğin modern çağa hoş geldin." Boynunu öpmeye devam ediyorum, önümüzdeki sehpanın üzerinde duran patlamış mısır kasesini hareket ettiriyorum.

"Hâlâ hassas mısın?" Çenesi boyunca yumuşak öpücükler bırakarak soruyorum.

"Hayır," diyor ama bu küçük bir inilti gibi çıkıyor ve tenine karşı gülümsememe neden oluyor.

"O zaman bunu düzeltelim," diyorum boynunu nazikçe ısırarak. "Her hareket ettiğinde beni hissetmeni istiyorum. Güzel bacakların her hareket ettiğinde, sana nerede olduğumu hatırlatacak." Elim bacaklarını ayırıyor, külotuna yaklaştıkça yaklaşıyor. "Sadece ben," diyorum onu külotunun üzerinden okşamaya başlarken.

"Sadece sen," diye iniliyor ve kanepeye geri düşüyor.

Parmaklarım zaten sırlıklam olmuş külotunu aşağı yukarı ovalarken kot pantolonum sikime acı verecek kadar dar geliyor.

"Bunlardan hoşlanıyor musun?" Külotunu çekiştirerek soruyorum.

"Çok," diye mırıldanıyor. Parmaklarımı kumaşın etrafına doluyorum ve hızlı bir hareketle onları aşağı çekiyorum.

"O zaman onları ayırmam gerekecek," diyorum bacaklarından kaydırıp bir ayak bileğinden sarkmasına izin verirken.

"İç çamaşırlarımın bende kalmasına izin vermen ne kadar cömertçe," diye şaka yapmaya çalışıyor ama nefesi kesiliyor.

"Bana kalsa hiç iç çamaşırın olmazdı." Sırıtiyorum ve iki parmağımı klitorisinde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Ethan," diye inliyor, gözlerini kapatıyor. Eli boynuma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Pantolonumu çıkarırken dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Elimini onun üzerinden çekip arkama yaslanıyorum ve Angel'ın şaşkın bakışlarını üzerimde topluyorum.

"Çıkar şunu," diye fısıldıyorum, o da önce bana, sonra da fermuarı açılmış pantolonuma bakıyor. Gözlerini takip ederek başımı sallıyorum. "Evet, çıkar onu."

Dudağını ısıtıyor ve bana doğru uzanıyor. İki parmağı boxer'ımın kemerinin altından kayıyor ve beni kendine doğru çekmeye çalışarak benden bir kıkırdama alıyor. Meydan okuyan bir kaş kaldırıyor ve tenime yapışan lastiği bırakıyor.

Kahretsin.

Kıkırdıyor ve az önce beni sapanla vuran eliyle ağzını kapatıyor. Onu ayak bileklerinden tutup aşağı doğru sürüklerken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, elbisesi beline dolanıyor ve alt yarısı tamamen açıkta kalıyor. Gıcırıyor ve bacaklarını etrafıma sarıyor, hala kıkırdıyor. Burnumuz değene kadar sol kolumla ağırlığımı koruyarak kendimi aşağı indiriyorum.

"Veletlik yapmayı bıraktın mı?" Mırıldanıyorum, dudaklarım onunkinden bir nefes uzakta. Dudağını ısıtıyor ve başını hayır anlamında sallıyor. "Öyle mi?" Başımı yana eğiyorum. Cevabı şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırmak oluyor.

Bana göre hava hoş, küçük tilki.

Sağ kolumu ona doluyorum ve hızlı bir hareketle onu dört ayak üzerine çeviriyorum. Nefes nefese kalıyor ve başını çevirerek bana bakıyor. Elbisesini kaldırdım, çıplak kıcını tam teşhirde bıraktım.

Tanrım, kız nefes kesici.

Elimi pantolonumun içine sokup sikimi serbest bırakıyorum. Elim sağ yanağına iniyor ve bir nefes daha alıyorum.

"Oyun oyna, ödülleri kazan, bebeğim." Ona sırtıyım ve yüzüm tam kıcının önüne gelene kadar kendimi yavaşça indiriyorum.

"Ne yapıyorsun-" Dilimi yarığından yukarı kaydırıldığında nefesi kesiliyor.

Kahretsin, tadı harikaydı.

"Ethan!" diye inliyor, başı öne düşüyor. İki elimi kalçasının iki yanına koyup kafamı içeri daldırmam ve onu açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yemem için gereken tek şey bu.

"Ethan," diye inliyor bana karşı, bacakları titriyor, pes etmekle tehdit ediyor. Onu sabit tutmak için ellerimi beline doluyorum ve klitorisini emmeye devam ediyorum. Kendini ağzıma yaklaştırmaya çalışarak bana karşı gıcırıyor. Ona karşı kıkırdıyorum ve sol popo yanağını ısırarak kadar geri çekiliyorum.

"Ah," diye sızlanıyor, kıcını yüzüme karşı daha da geriye itiyor.

"Birileri açgözlü," diye mırıldanıyorum tenine karşı ve kendimi yukarı kaldırıyorum.

Onun içinde olmaya ihtiyacm var. Onu etrafmda hissetmeye ihtiyacm var.

"Bakalım beni arkadan alırken nasıl görünüyorsun." Yumruğumu sikimin etrafına sarıyorum ve başını onun girişine yerleştiriyorum. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu biliyor musun?" Yavaşça yarısına kadar içine girdiğimde tek cevabı uzun bir inilti oluyor. O kadar sıkı ki. "Biliyor musun?" Israr ediyorum. Başını sallıyor, nefes nefese kalıyor.

Çok yakında öğreneceksin.

Bir iniltiyle kendimi yavaşça sonuna kadar içeri iterken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Oh, Tanrım!" Angel nefes nefese, sağ eliyle yastıklarımın birini yumrukluyor. Ondan yavaşça çıkıyorum ve tekrar içeri itiyorum, ona çarpma dürtüsüyle savaşıyorum. Birkaç kez daha içine girip çıkıyorum, eğilip saçlarını yumruğuma dolamadan önce bana alıştığından emin oluyorum.

Kulağını dudaklarıma götürmek için hafifçe çekiştiriyorum. "Çok iyi alıyorsun bebeğim."

"Evet," diye iniliyor ben tekrar içine kayarken.

"Ama şimdi sıkı tutunmanı öneririm," diye fısıldıyorum ve saçlarını serbest bırakarak başının aşağı düşmesine neden oluyorum. Elim tekrar kışına iniyor, dikkatini çekmeye yetiyor ve dudaklarından küçük bir çığlık kaçıyor. "Kolçağa tutun Angel," diye hatırlatıyorum ve o da hemen söyleneni yapıyor.

İşte benim iyi kızım.

Geri çekilip ona çarpıyorum ve çığlık atıp öne doğru uçmasına neden oluyorum. Hala iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

"Daha fazla," diye bağılıyor, kendini sikimin üzerinde hareket ettirmeye çalışıyor.

"İşte bu, bebeğim." Sol elim kıcını avuçlarken, sağ elim klitorisini çalıştırmaya başlıyor. Daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, çığlıkları vücutlarımızın çarpışma sesiyle karışıyor. Öne doğru eğiliyorum, parmaklarım çenesinin etrafını sarıyor ve içeri ve dışarı itmeye devam ederken başını yavaşça bana doğru çeviriyorum. Beni şaşırtarak saçlarımı avuçlamak için geriye uzanıyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

"O bir kız. Bırak gitsin," duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissederken dudaklarına karşı nefes alıyorum. Bana karşı inliyor, dudağımı ısıyor ve başı aşağı düşmeye başladığında onu çekiştiriyor. Hayır. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve dudaklarını tekrar kendime getiriyorum. "Benim için gel, bebeğim." Ve geldi. Vücudu benimkine karşı titrerken dudaklarımın boğduğu çığlıkları odada yankılanıyor. Ona katılıyorum, ikimiz de çözülürken zevk dalgaları omurgamdan yukarı doğru yarıyor ve beni yıkıyor.

Siktir!

Yirmi İkinci Bölüm

~ANGEL~

Daha önce hiç bir çatı katında bulunmamıştım, bu yüzden özel asansörü açılıp da bulunduğum en çarpıcı yere girene kadar ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Geceyi Ethan'la geçirmiştım ve kendime ait olmayan bir yatakta uyanmak bir an paniklememe neden oldu.

"Ne düşünüyorsun?" Ethan mırıldanıyor, ben kucağına tünemiş otururken kollarını belime doluyor.

"İşe nasıl geri dönmem gerektiğini." Gülümsüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Bu sabah ona bizzat kahve getirmeye karar verdiğimden beri ofisindeyiz ve masasında oturuyoruz.

"Ben de öyle. Çok kötü örnek oluyorsun," diye fısıldıyor dudaklarıma. Birden telefonu çalıyor. Hafifçe geri çekilip onunla birlikte ekrana bakıyorum.

"Arayan Bay Vanderson, eski CEO." Ethan bana her şeyi anlatan bir bakış atıyor.

"Al şunu!" Gülümseyerek onu teşvik ediyorum.

Cevaplamak için kaydırıyor ve telefonu hoparlöre veriyor. "Gary."

"Ethan," Bay Vanderson'ın sesi sakın ama ciddi, "yönetim kurulu oylama yaptı."

Ethan bir bana bir de telefona bakıyor. Nefesimi tutuyorum, elim Ethan'ın omzunda sıkılaşıyor.

Gary, "Üzgünüm Ethan," diye devam ediyor ve kalbim sıkışıyor. *Oh, hayır.* Dramatik bir şekilde duraklıyor. "Brad'e yönetim kurulunun senin yerine oy verdiğini söyleyen kişi sen olamayacağın için."

Bir sevinç çığlığı atıyorum ve Ethan rahatlamış bir şekilde gülerken ona sıkıca sarılıyorum.

"Gary, ödümü kopardın," diyor.

Bay Vanderson kıkırdıyor. "Tebrikler oğlum. Bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim Gary," diyor Ethan ve bana bakarak "Vay anasını!" diyor.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum. İnanılmaz bir iş çıkardın ve yönetim kurulu da bunun farkında. Önümüzdeki hafta her şeyi ayarlayacağız. Sana kısa sürede koltuğumda oturacağını söylemiştim. Yalancı değilim."

Ethan bana baktı, yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Kesinlikle değilsin."

"Seni bu hafta sonu bizimle kutlamaya davet etmek istiyorum. Hamptons'da küçük bir buluşmaya ev sahipliği yapacağım. Siz de katılmalısınız. Sen ve Bayan Simson."

"Benim için bir zevk olur, Gary. Asistanın detayları benimkine göndersin, orada olacağız."

"Görüşürüz evlat."

Telefonu kapatıyor ve Ethan'ın gözlerinin içine bakıyorum, oradaki sevinci ve zaferi görüyorum. "Başardım," diyor, hâlâ biraz inançsız bir şekilde.

"Başardın," diye yineliyorum ve onu tekrar öpüyorum.

O da beni öpüyor, rahatladığı her halinden belli. "Bunu sensiz yapamazdım, biliyorsun. Greenfoods ile yaptığın şey anlamayı gerçekten mühürledi."

Gülümsüyorum, parmaklarım çene çizgisinde geziniyor. "Peki, nasıl kutluyoruz?"

Ethan sırtıyor. "McDonald's gibi şık bir yerde güzel bir akşam yemeği yemeyi düşünüyordum," diyor, "ya da belki bir hafta sonu kaçamağı? Geçenlerde Hamptons'da Adrian'ın evinin yanında bir villa satın aldım."

"Hamptons'da bir villan olmasına neden şaşırmadım?" Şakacı bir kaş kaldırıyorum.

"Çünkü şaşırmamalısın." Kıkırdıyor. "Gary'nin partisinden sonra oraya gidebiliriz?"

Bu fikir karşısında gözlerim parlıyor. "Bir kaçamak kulağa harika geliyor. İkimizin de küçük bir molaya ihtiyacı var."

"Anlaştık. Ayarlamaları yapacağım."

Kıkırdıyorum. "Kulağa bir plan gibi

geliyor, Bay CEO."

Ethan beni kendine çekip ellerini sırtımda gezdirirken gözleri muziplikle parlıyor. "Kutlamaya hemen şimdi başlayabiliriz," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma değiyor.

Bir sıcaklık hissiyle ürperiyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek alay ediyorum. "Peki bu neyi içeriyor olabilir?"

Sırtıyor, elleri belime doğru iniyor ve beni daha da yakına çekiyor. "Şey, seninle başlıyor, tam burada, kucağımda..."

Hafifçe gülüyorum, dudakları boynumda gezinirken nefesim kesiliyor. "Öyle mi Bay CEO?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor, sesi alçak ve boğuk. "Ama biraz da bunu içeriyor." Dudaklarımı tutkulu bir öpücükle yakalıyor, eli aramızda kayıyor.

"Ethan," diye fısıldıyorum, gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekiliyorum. "İkimiz de işimizin başına dönmeliyiz."

Sırtışı genişliyor, gözlerinde şeytani bir parıltı var. "Beyninizi dağıtırken çok profesyonel olacağıma söz veriyorum Bayan Simson." Beni tekrar öpüyor, eli artan bir aciliyetle vücudumu keşfediyor.

Elinin külotumda aşağı yukarı kaydığını hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor.

"Çok ağzı bozüksun," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Ve bunu seviyorsun," diye cevap veriyor, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı.

"Seviyorum ama işletmem gereken bir kahve dükkânım var ve senin bir imparatorluğun var."

Ayağa kalkıyor, beni masasının üzerine yerleştirirken zahmetsizce kaldırıyor.

"CEO olarak biraz zaman ayırabilirim."

Dahili telefon çalıyor ve Annie'nin sesi geliyor.

"Efendim, Bay Brandon hatta. Sizinle konuşmak istiyor."

"Kahretsin," diye küfrediyor Ethan nefesinin altında, ben de kıkırdıyorum. Konuşmadan önce bir düğmeye basıyor, "Ona bir dakika beklemesini söyleyin lütfen." Sonra bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Bundan kurtulamayacaksın. Bu gece seni dışarı çıkaracağım ve sonra da bu işi bitireceğim."

"Nasıl isterseniz, Bay CEO." Tekrar kıkırdıyorum, masadan atıyorum ve ona hızlı bir öpücük veriyorum. Tam olarak geri çekilmeme fırsat vermeden elini enseme dolayarak beni daha da yaklaştırıyor.

"Seni saat sekizde evinden alacağım. Hazır ol," diyor ve beni bırakıyor.

Eve döndüm, Ethan her ne planladıysa ona hazırlanıyorum. Bana ne olduğunu söylemesini sağlamaya çalıştım ama faydası olmadı.

Aynanın önünde durmuş, seçtiğim kısa çiçekli elbiseyi düzeltiyorum.

Yansımama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayatım birkaç gün içinde çok değişti.

Makyaj masasının üzerindeki telefonuma bakıyorum. Yapmam gereken ve bir süredir ertelediğim bir şey var. Bunu halletmeden Ethan'la bu işe girişemem. Telefonumu elime alıp Bay Sürüngen'le sohbeti açıyorum.

Bunu yapmanın zamanı geldi.

Ona göndermek istediğim mesajı birkaç gündür kafamda tekrar tekrar okuyorum ve ona tekrar mesaj atıp atmamam gerektiğini düşünüyorum. Mesajı yazarken kalbim hızla çarpıyor.

Ben: Benim için yaptığın her şeye minnettarım ama beni mutlu eden birini buldum. Bunun zaten farkında mısın yoksa bu yüzden mi mesajların ~~seyrekleşti~~ bilmiyorum ama artık buna bir son vermek istiyorum. Hoşça kal.

Gönder tuşuna basıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Her ne kadar bu gizemli adamın kim olduğunu merak ediyorsa da, Ethan ortaya çıkan kişi oldu; beni

Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Ona ve kendime karşı dürüst olmayı ve sapık olsun ya da olmasın başka hiç kimseye onlarla ilgilendiğime dair herhangi bir yanılsama yaşatmamayı borçluyum.

Telefonumu yere bıraktım ve aynada kendime son bir kez baktım. Yeni bir başlangıç. Taze bir başlangıç.

Biraz makyaj yapmaya başlıyorum, telefonum çaldığında göz kalemimi doğru sürmeye odaklanıyorum. Ekranı bakıyorum ve ondan gelen bir bildirim görüyorum. Mesajını okurken kalbim küt küt atıyor.

Sürüngen: Çok yakında görüşeceğiz, küçük tilki.

Kaşlarımı çatıyorum, zihnimden şaşkınlık ve hayal kırıklığı akıyor.

Bu adam mesajımın tek bir kelimesini bile okumadı mı, yoksa bu kadar mı hayalperest?

Parmaklarım hafifçe titreyerek bir yanıt yazmaya başladım.

Ben: Az önce ne dediğimi anlamadın mı?

Tam gönder tuşuna basacakken telefonumda bir uyarı beliriyor. *Ne duyarbe?* Dükkanımın alarmı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım alarmı okurken. Birisi dükkanıma girmiş.

İçimi bir panik dalgası kaplıyor. Çantamı kaptığım gibi kapıdan dışarı fırlıyorum, kalbim hızla çarpıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Ethan'ın sürpriz kutlaması beklemek zorunda kalacaktı.

Kalbim göğsümde çarparak dükkânıma doğru olabildiğince hızlı sürüyorum. Oraya vardığımda camların kırıldığını ve camların etrafa saçıldığını görüyorum.

"Oh, hayır. Hayır, hayır." Arabamı gelişigüzel park ettim ve koşarak dışarı çıktım. Koşarak içeri giriyorum, içeri girerken ayaklarım kırık camların üzerinde çıtırdıyor.

Dükkân karanlık, kırık camlar ve sessizlik her şeyi on kat daha ürkütücü gösteriyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Her şey gölgelenmiş, görmek zorlaşıyor.

*Burada ne oldu böyle? Olabilir mi-*Zihnim korku ve öfkeyle dolup taşıyor.

Birdenbire göz ucuyla sağımda bir yerde bir hareket görüyorum. Kalbim duruyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bu o muydu?

"Planın bu mu? Dikkatimi çekmek için dükkânımı yıkmak mı?" Sesleniyorum, sesim titriyor ama meydan okuyor.

Tam o sırada arkamdan belimi saran ellerin beni kendine çektiğini hissediyorum. Derin, tanıdık bir ses kulağıma mırıldanıyor, "O zaten bende."

Hızla arkamı dönüyorum, kalbim hala hızla çarpıyor, arkamda Ethan'ı görüyorum, küçük bir gülümsemeyle aşağı bakıyor. *Ne?* Şaşkın ve hâlâ korkmuş bir halde kaşlarımı çatıyorum. "Ethan?" Onu daha iyi görebilmek için kollarının arasında dönüyorum. "Ne yapıyorsun?"

Burada mı? Ve ne halt oldu? Bunu kimin yaptığını gördün mü?"

Ethan başını sallayarak, "Kimin yaptığına dair oldukça iyi bir fikrim var." dedi. Ben daha bir şey söyleyemeden beni öpmek için kendine çekti. Dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Sana göstermem gereken bir şey var."

Geri çekiliyorum, hayal kırıklığım kabarıyor. "Şimdi mi? Ethan, az önce biri dükkânıma girdi. Bir mesaj aldım-"

Ethan beni tekrar öperek durduruyor ve kolumdan çekiştiriyor. "Bir an için bunu unut ve benimle gel."

"Unutmak mı?" Beni dükkândan uzaklaştırırken kaşlarımı tekrar çatıyorum. "Neyin var senin? Tuhaf davranıyorsun," diye fısıldıyorum. "O kişi hâlâ orada olabilir."

"Artık değiller. Şimdi beni takip et," diyor, bana dönüp bakarak. Kafam her zamankinden daha karışık. Burada ne işi var ve beni nereye götürüyor?

Beni CBK'nın avlusuna götürüyor, yumuşak ışıklar ağaçların gölgelerini esintide dans ettiriyor.

"Ethan, polisi aramamız gerek," diyorum ona tam durduğu sırada. Heyecanlı bir gülümsemeyle bana dönüyor, Noel sabahı küçük bir çocuk gibi görünüyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Onun nesi var?

Ethan başını çevirir ve birine "Aydınlat şunu" diye bağırır.

Birden etraf aydınlandı. İlk gördüğüm şey, yüzünde geniş bir gülümsemeye orada duran Annie.

"Annie mi?" Şaşkınlıkla soruyorum. Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?

Etraf balonlarla dolu. Buranın günlerdir gördüğüm inşaat alanı olduğunu fark ediyorum ama şimdi tamamen değişmiş.

Ethan'a dönüyorum. "Bu da ne böyle?"

Ethan'ın gülümsemesi daha da genişliyor. "Neye benziyor?"

Dönüp bölgeye tekrar bakıyorum ve detayları inceliyorum. Bu... bu bir kahve dükkânı. Yepyeni bir kahve dükkânı.

Dış cephesi göz alıcı, büyük pencereler içeriye ışık girmesini sağlıyor. Dışarıda saksı bitkileri ve masalar var. İçerisi de bir o kadar güzel. Kitaplar ve bitkilerle kaplı birkaç raf bile görüyorum.

Biraz daha yaklaşıyorum, kocaman, pembe, neredeyse mükemmel kalp logosunu görünce kalbim küt küt atıyor. Ağzım açık kalıyor. *Doğum lekem*. Doğum lekem etrafımdaki her şeyi süsleyen bir logo. Bardaklar, tabelalar, tezgahın üzerindeki katlanmış üniforma.

-Hepsi de uzun zamandır sakladığım işareti taşıyor.

"Ethan?" Geniş gözlerle ona dönüp bir açıklama bekleyerek mırıldanıyorum.

Bakışlarımı bilmiş bir gülümsemeye karşılıyor, aramızdaki mesafeyi kısaltırken gözlerinde muzip bir parıltı var. Şaşkına dönmüştüm, Ethan'ın bunu nasıl bilebildiğini anlayamıyordum.

Sadece bir kişiyle paylaştığım doğum lekem hakkında. "Nasıl bildin-" Birden her şey yerine oturuyor ve gözlerim açılıyor.

"Sürpriz, küçük tilki," diye fısıldıyor Ethan kulağıma ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Küçük Tilki. Aman Tanrım!

"Sen-" diye kekeliyorum, sesim duygu yoğunluğundan zar zor duyuluyor. "Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bu kesinlikle doğru olamaz." Titreyen ellerimle telefonumu çıkardım ve **kilidini** açtım. *Lanet olsun.* Bay Creep'le olan sohbetimi hızla açıp arama düğmesine basıyorum. Ethan'ın telefonu hemen cebinin içinden çalmaya başlıyor. Tam bir şok içinde ona bakıyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Ethan usulca kıkırdıyor, bakışları sıcak ama alaycı. "Seni çok yakında göreceğimi söylemiştim, değil mi?" diye cevap veriyor, sözleri bana attığı son mesajı yankılıyor.

Gözlerimi hızla kırptıştırarak her şeyi anlamaya çalışıyorum. Karşımda duran adam, Apex kulübünde ortaya çıkıp beni Brad'den kurtaran adamla aynı adam; bana mesaj atan, hediyeler gönderen adamla aynı adam...

"Bunu biliyor muydun?" Yanında eğlenen bir gülümsemeyle duran Annie'ye soruyorum.

Annie hafifçe gülerek başını sallıyor. "Sonunda anladım. Bisikleti tanıdığımı sanmıştım."

Ethan'a dönüyorum, hâlâ şaşkınlık içindeyim.

"Bu bana neden telefon numaranı vermediğini açıklıyor. Bende zaten vardı," diyorum inanamayarak. "Bekle," sözlerini hatırlayarak Annie'ye dönüyorum. "O gece diğer bisiklette Brad'le birlikte olan kimdi?" Merakıma yenik düşerek ağzımdan kaçırıyorum.

Ethan'ın dudakları yarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Rossi," diye rahatça açıklıyor.

Ona bakakalıyorum, içimden bir kahkaha patlaması kaçıyor.

"Sen delisin!" Koluna vurarak haykırıyorum, inançsızlığım yerini eğlenceye bırakıyor. "Sen tam bir psikopatsın! Tüm bunları yapmana ne sebep oldu?"

Ethan beni kendine çekiyor, dokunuşu nazik ama sahiplenici. Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Sen," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Parmağını bana doğrulttuğun andan itibaren beni büyüledin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

~ETHAN~

Angel'a yeni kafesini gezdirmek için tam bir saat harcadık. Oyuncakçı dükkanına girmiş bir çocuk gibiydi, her küçük ayrıntıda gözleri parlıyordu. Onu bu kadar mutlu, bu kadar neşe dolu görmek, tanık olduğum en güzel şeydi. Yaptığım her şeye değdi.

Şimdi, evime döndük ve hazırladığım bir başka sürprize hazırlanıyoruz. Angel'ın bir sürü sorusu olduğunu biliyorum ama sabırla beni izliyor. Mutfaktayız, sebzeleri doğruyor ve biftekleri marine ediyoruz. Bir ziyafet planladım - her şeyden biraz: biftek, karides, taze bir bahçe salatası ve tatlı olarak hizmetçimin bana nasıl yapılacağını öğrettiği çikolatalı lav kek.

"Neden bu kadar çok yemeğe ihtiyacımız var?" Angel salata kâsesine bir avuç çeri domates atarken sesinde şakacı bir tını ile soruyor.

Ona sırtıtıyorum. "Bu bir sürpriz." Planladığım sürpriz için asansörün pin kodunu devre dışı bırakması için Logan'a mesaj atmak üzere telefonumu çıkarırken göz kırpıyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bu gece daha fazla sürprizinle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Logan tamam olduğuna dair mesaj atıyor. *Güzel.*

Angel'a doğru yürüyorum, kollarımı arkadan beline doluyorum ve çenemi omzuna yaslıyorum.

"Güven bana," diye kulağına fısıldıyorum. "Bu sonuncusu olacak."

Bana doğru eğiliyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Beni karanlıkta tutmayı seviyorsun."

Kıkırdıyorum ve boynuna bir öpücük konduruyorum. "Şu anda üzerinde göz bağı olarak kullanabileceğim pek çok şey var."

"Bu teklifi kabul etmeyi ne kadar istesem de, hazırlamamız gereken bir akşam yemeği var," diye cevap veriyor ve başını çevirip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Şimdi bana bundan sonra ne yapacağımı söyleyin Şef."

Karideslerin üzerine biraz beyaz şarap dökerek ona sonraki adımlarda rehberlik ediyorum.

"Yemek yapmayı bilmene bayılıyorum." Salatayı karıştırırken bana gülümsüyor.

"Ben otuz iki yaşımda bir adamım. Yemek pişirmek gibi temel bir yaşam becerisini bilmiyorum olsaydım bu oldukça endişe verici olurdu." Güldüm ve burnuna bir fiske attım.

Asansör hafifçe çalışıyor. Saate bakıyorum ve gülümsüyorum.

Bu onlar olmalı.

"Sen burada kal. Hemen döneceğim," diyorum Angel'a, şakağını öperek.

Başını sallıyor, ben asansöre doğru yürürken gözleri merakla dolu. Ama kapılar açıldığında gülümsemem düşüyor. Gelen Brad'di ve çok ama çok sarhoştı. Tökezleyerek ilerliyor, yüzünde saf bir nefret ifadesi var.

Kahretsin, pin kodunu devre dışı bıraktım.

"Brad," dedim, sesim sakın ama sertti. "Burada ne işin var?"

Ayaklarının üzerinde sallanarak alay ediyor. "Kendini çok harika sanıyorsun, değil mi Ethan? Benim olan her şeyi alıyorsun."

Bir adım öne çıkıp yolunu kestim. "Gitmen gerek Brad. Burada istenmiyorsun."

Acı acı gülüyor, nefesi alkol kokuyor. "Hoş karşılanmamak mı? Bu şirketi ben kurdum. CEO olmam gerekiyordu. Amcamı aldın; pozisyonumu aldın. Her şeyimi elimden aldın. Görünüşe göre, ona ne kadar iyi verebileceğimi gösteremedim o kahveci kızı da aldın."

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor. Sanırım alkol onun dangalaklığını artırıyor. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce gitmelisin."

Angel mutfak kapısında beliriyor, gözleri şok içinde büyüyor. "Ethan, neler oluyor?"

Brad'in bakışları ona kayar, gözleri kısılır. "Ah, işte orada. Ne oldu Evangeline? Daha büyük cüzdanı olan birini gördün ve onun sikine mi atladın?"

"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. "Çok fazla içmişsin. Eve gidip uyumanı öneririm."

Brad ileri atılarak beni geçmeye çalıştı. Ama ben hazırım, ellerimi göğsünün iki yanına koyuyorum ve bir itmeyle onu geriye uçuruyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor ayağa kalkmaya çalışırken. "Sen lanet olası bir eziksin dostum. Her zaman da öyle olacaksın. Kurulun sana oy vermiş olması bir bok ifade etmiyor. Neden bir Thompson'a asla bulaşmaman gerektiğini öğreneceksin."

Brad'in saldırganlığı artarken asansör tekrar çalar. Bu sefer Adrian yanında Elana ile dışarı çıktı. Adrian'ın gözleri benden Brad'e kayıyor ve gülümsemesi hemen kaşlarını çatmaya dönüşüyor. Ben tepki veremedim Adrian Brad'e doğru ilerliyor ve onu yakasından tutup geri çekiyor.

"Sanırım Ethan'ın bana bahsettiği bok kafalı sensin," diye homurdanıyor Adrian, Brad'in yüzünü kendi yüzüne yaklaştırarak.

Brad sarhoş bir şekilde Adrian'ın pençesinde kıvranıyor, kelimeleri bulanıklaşıyor. "Sen de kimsin lan?"

Sahnenin gelişimini izlerken dudaklarım bir

gülümsemeye dönüşüyor. "Kardeşim," diyorum,

gözlerim Adrian'ın kilerle buluşuyor.

Adrian sırtıyor ve Brad'i yakasından tutup asansöre doğru sürüklüyor. Tam o sırada servis asansörü açılıyor ve Logan yüzünde endişeyle koşarak içeri giriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. *Evet, lanet doğru.*

"Logan, Brad'e göz kulak ol ve Angels'ın dükkânına verdiği zararı ödeyeceğini bildiğinden emin ol, yoksa mahkemede peşine düşerim." Ona söyledim. CBK'nın açık hava gözetleme kameralarından onu suçüstü yakalamak oldukça kolaydı. *Aptal herif.*

"Memnuniyetle efendim," diye yanıtlıyor Logan, sesi sert.

"Geri gelmeyeceğinden emin olun." Adrian Brad'i Logan'a teslim eder, o da onu asansöre sürükler ve zemin katın düğmesine basar. Brad onun elinden kurtulmaya çalışır ama karşı koyamayacak kadar sarhoştur. Ayıkken bile, bayginken hiçbirimize karşı bir şansı olamazdı.

Kapılar kapanırken Adrian ve Elana'ya dönüyorum.

"Görünüşe göre ikimiz de büyük asansör girişlerinde ustayız." Gülüyorum.

"Öyle görünüyor." Adrian gülümseyerek takım elbisesini düzeltti.

Angel öne çıkıyor, yüzünde hâlâ endişe var.

"Angel, Adrian ve kız kardeşim Elana'yla tanışmanı istiyorum," diyorum onlara doğru işaret ederek.

Elana'nın yüzü aydınlanıyor ve öne doğru koşarak Angel'ı sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum!" diye haykırır, her zamanki gibi coşkusu taşmaktadır.

Angel gülüyor, biraz şaşırmış ama belli ki çok sevinmiş.

"Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim," diyerek Elana'ya sarılıyor.

"Kız arkadaşımı boğmamaya çalış, Elana," diye şaka yapıyorum, Elana Angel'ı bırakırken onları gülümseyerek izliyorum.

Angel yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Az önce bana kız arkadaşım dedin."

Bakışlarına karşılık vererek kıkırdıyorum. "Yanılıyor muyum?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır, bu kulağa hoş geliyor."

Ona doğru yürüyüp alnından nazikçe öpüyorum. "Kulağa hoş geliyor," diye fısıldıyorum.

Adrian öne çıkıyor ve elini Angel'a uzatıyor. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Angel. Ethan bize senin hakkında çok şey anlattı."

Gülümseyerek onun elini tutuyor. "Umarım hepsi iyi şeylerdir."

Adrian sırtıyor. "Tahmin bile edemezsin."

Mutfağa geri dönüyoruz, Brad neredeyse unutulmuş.

Adrian şaşkın şaşkın etrafına bakıyor. "Yemek için dışarı çıkacağımızı sanıyordum."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Senin süslü kıçın için bir restorana gitmek üzere yemek hazırlamak için bir saat harcamadık."

Adrian kıkırdarak başını sallıyor, takım elbise ceketini çıkarıp kollarını sıvıyor. "Pekâlâ, ne yapmamı istiyorsun?"

Ona el sallıyorum. "Sen biftek ustası. Gel ve bana yardım et."

Adrian ocağın başında bana katılıyor ve bifteklerin sorumluluğunu üstleniyor. Bu arada Elana hemen Angel'a doğru yöneliyor.

"Neye yardım edeyim?" Elana soruyor, gözleri coşkuyla parlıyor.

Angel gülümsüyor, eğlendiği belli. "Çikolatalı lav kekiyle başlamaya ne dersin? Ben malzemeleri getirirken sen de kremasını yapabilirsin."

Elana hevesle başını sallıyor ve kollarını sıvıyor. Hoparlörlerden hafif bir müzik çalarken mutfakta bir hareketlilik ve sıcaklık var.

Elana ve Angel'ın sohbetini izliyorum, kalbim saf bir sevinçle kabarıyor. Bunu hayatımın sonuna kadar izleyebilirim - en sevdiğim insanlar, hepsi bir arada ve mutlu. Hayalini kurduğum şey buydu. İhtiyacım olan şey buydu.

Angel bana doğru yürüdü. "Kaselerini nerede saklıyorsun?"

Gülümseyerek dolabı açtım ve ona kaselerden birini uzattım. "Al bakalım."

"Teşekkürler," diyor usulca, kaseyi benden alarak.

Eğilip onu usulca öpüyorum. "Umarım yakında her şeyin nerede olduğunu öğrenirsin."

Umarım burada benimle çok zaman geçirirsin, küçük tilki.

Bana bakıyor, gözleri mutluluk ve anlayışla parlıyor. "Sanırım yapacağım."

Epilogue

~ETHAN~

ÜÇ AY SONRA

Güneş ışığının havuzun yüzeyinde dans edişini izlerken Hamptons havası keskin ve ferahlatıcı geliyor. Villada mükemmel bir hafta sonu, Angel ve benim Gary'nin partisinden sonra buradaki ilk hafta sonumuzdan beri benimsediğimiz bir gelenek.

Açık mutfağa giriyorum. Angel ve Elana tezgahın başında meyve kesmek ve kokteyl karıştırmakla meşguller.

Angel'ın işleri geliyor; Greenfoods'un yeni yüzü o, kahve dükkânı müşterilerle dolup taşıyor ve onun adına daha mutlu olamazdım. Bu arada CBK oyunun zirvesinde ve ben de CEO'luk görevime hayal edebileceğimden çok daha fazla alışmış durumdayım.

"Günaydın hanımlar," diyorum ve Elana'nın arkasından yaklaşıp öpücüğünü kafasının arkasına yerleştiriyorum. O gülüyor,

Bana şakacı bir şekilde vuruyor.

"Elimde bir bıçak varken dikkatini dağıtmak yok," diye dalga geçiyor.

Angel'a doğru ilerliyorum ve kollarımı arkadan beline doluyorum. Kıkırdıyor, kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyor. Başını hafifçe çeviriyor ve ben de boynuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bir parça karpuz alıyor ve ağzıma atıyor. Onaylayarak mırıldanıyorum.

"Sana bunun en tatlısı olacağını söylemiştim," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bir tokat ve biliyorum."

Angel gülümseyerek başını sallıyor. "Ah, evet. Meyve tokatlama tekniklerin."

Burnumu boynunda gezdiriyorum ve çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seni mutlu görmeyi seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına.

"Beni mutlu ediyorsun," diye yanıtlıyor başını benimkine yaslayarak.

"Ve bunu çok uzun bir süre yapmaya devam etmeyi planlıyorum," diye mırıldanıyorum o ağzıma bir üzüm atmadan önce.

"Ne kadar uzun bir süre?" diye soruyor çileği ısırırken.

"Sonsuza dek," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

Angel bana bakmak için başını çeviriyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Dudaklarını dudaklarımla kavıyorum ve dudaklarına karşı gülümsediğini hissediyorum.

Aniden, gürültülü bir su sıçraması sakinliği bozuyor. Hepimiz dönüp Guy'ın havuza atladığını ve suyun her yere sıçradığını görüyoruz. Adrian havuzun kenarında duruyor ve yaramazca sırtıyor.

Elana dehşet içinde ciyaklıyor, zaten onun ne planladığını biliyor.

"Hayır, hayır, hayır. Adrian!" diye başlar ama artık çok geçtir. Adam onu çoktan kucağına almış ve havuza doğru koşmaya başlamıştı.

Angel'a şakacı bir bakış attım, o da hemen anladı ve gözleri büyüdü.

"Hayır Ethan, bunu aklından bile geçirme!" diye uyarıyor ama kahkahası ona ihanet ediyor.

Daha fazla itiraz edemedi onu kollarımın arasına aldım.

"Mayo giymiyorum!" Gülüyor, başını sallıyor ama direnmenin nafile olduğunu biliyor. "Hayır!" diye haykırıyor, onu havuza doğru taşıırken hala gülüyor.

Neşeli bir haykırıyla havuza atıyorum, Angel kollarımda. Serin su bizi sarıyor ve ikimiz de gülerek ve nefes nefese yüzeye çıkıyoruz. Adrian ve Elana çoktan havuza girmiş, su sıçratıyor ve oynuyorlar; Guy ise kenarda uzanmış, negronisini yudumluyor.

Angel'a bakıyorum, saçlarından sular damlıyor, gözleri mutlulukla parlıyor. O bana dönüp bakıyor, hala

kıkırdıyor.

"Hey, çocuklar," diye bağılıyor Elana ve Angel kafasına doğru uçan bir plaj topunu yakalamak için tam zamanında başını çeviriyor. "Su topu oynayacağız. Hadi gelin!" Elana bize katılmamız için elini sallıyor ve Adrian ona doğru dalarken histerik bir şekilde gülmeye başlıyor.

"Git. Hemen geliyorum," diyorum Angel'a, onu şefkatle öperek.

"Her şeyi ayarlayacağız." Gülümsüyor ve topla birlikte yüzerek uzaklaşıyor.

Guy'ın havuzun kenarında uzanmış, öğleden sonra güneşini seyrettiği yere doğru yüzüyorum.

Bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Ne oldu?"

"Bir dahaki sefere herkesi buraya getirdiğimde, senin kışını da bir kızla görmek istiyorum. Beşinci tekerlik atmandan bıktım."

Gözlerini devirerek alay ediyor. "Nefesini tutma."

Gülüyorum, ona biraz su sıçratıyorum. "Sözümü unutma. Beş milyona bahse girerim."

Adam başını sallıyor, içkisini yudumluyor. "Mm," diye mırıldanıyor yutkunurken. "Bunu göreceğiz."

SON.

Also by

Bu kitabı beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı düşünün.
Yorumlar sevdiğim işi yapmaya devam etmeme yardımcı
oluyor. Çok teşekkür ederim!

"Milyarder Düşmanımla Sıkıştım "ı okuduğunuz için teşekkür
ederim.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz serinin bir sonraki kitabına
da bayılacaksınız,

[Kötü Çocuk Milyarderimle Sahtekarlık](#)

Bu serinin üçüncü kitabı - Guy ve Sierra'nın hikâyesi!

Sahte bir nişanlı olacağımı hiç düşünmemiştim... ya da muhteşem bir milyarderin bana karşı koyamayacağım kadar iyi bir teklif yapacağını.

Teklif mi? Ailemin restoranını yeniden açmak için yeterli para.

Yakalamak mı? Neredeyse iki katım yaşında kötü şöhretli bir çocukla sahte bir nişan.

Ve Guy Rossi büyükbabasının moda imparatorluğunu miras almak istiyorsa, benim de kabul etmem gerekiyor.

Günahkâr bir yakışıklılığa ve erkek özgüvenine sahip olan bu adam, her kadının takım elbiseli fantezisi.

Aynı zamanda tanıdığım en huysuz alfa-delik.

Ama birlikte yaşamaya zorlanınca onda geniş omuzlar ve karın kaslarından daha fazlası olduğunu fark ettim.

Ve evcilik oynamanın ve v-kartımı bozdurmanın bulanık çizgileri arasında bir yerde, sert bir şekilde düştüm.

Ama Guy gerçek aşk ve bağlılık yapmıyor.

Ve bu anlaşma bittiğinde onsuz yürüyebilirmişim gibi davranmak - sahte olamayacak kadar kalp kırıcı.

Başka bir baharatlı milyarder romantizmine hazırsanız [BURAYA](#) tıklayın

~GUY~

"Guy, Antonio için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim. O iyi bir adam ve iyi bir arkadaştı."

"Hmm." Rahmetli büyükbabamın masasının arkasına otururken başımı sallıyorum. Yaşlı adamın mirası omuzlarımda lanet bir çapa gibi ağırlaşıyor. Bu ofis eskiden ona aitti ama artık benim. ROSSI benim. Sıfırdan kurduğu imparatorluğu korumak ve büyütmek bana ait. Ama karşımda oturan çakal da dahil olmak üzere herkes, büyük Antonio Rossi öldüğü için ondan bir parça alabileceklerini düşünüyor.

"Vefatından bu kadar kısa süre sonra iş konuşmak istemem ama ROSSI'nin geleceğini düşünmemiz gerekiyor," diyor Richard, sesinde sahte bir endişe var. "Büyükbaban bir vizyonerdi, moda dünyasında gerçek bir devdi, ama yönetim kurulu

yeni bir CEO konusunda gerginler. ROSSI'yi geleceğe taşıyabileceğinizi bilmeleri gerekiyor."

Büyükbabam öldüğünden ve ben babamın yerine geçici CEO olarak geçtiğimden beri bir akbaba gibi etrafımda dolaşıyor. Babam burayı batırırken o COO'ydu. O yıllarda parayı hortumladığından hep şüphelenmiştim ve şimdi geri döndü, babamla büyükbabamdan daha fazla ortak yönüm olduğunu umuyor.

Büyükbabamın sandalyesine yaslanıyorum, deri benim ağırlığım altında gıcırıyor. Richard'ın biraz kıpırdanmasına izin vererek yüzümü kayıtsız tutuyorum.

"Sadece senin için endişeleniyorum, Guy." Richard tombul bir elini göğsüne koyuyor. İnce bir saygısızlık göstermek için bana ilk adımla hitap ediyor. Ben de aynısını yapıyorum ama bunda ince bir şey yok.

"Ben babam değilim, Dick." Yüz ifademi olabildiğince nötr tutarak arkama yaslanıyorum. "Sanırım bu şirket için neler yaptığımı unutuyorsun."

Richard hevesle başını sallıyor, tıpkı bir biblo gibi. "Elbette, elbette. Yeteneklerinizden kimsenin şüphesi yok. Ama şu anda istikrar çok önemli. Yönetim kurulunun kendini güvende hissetmesi gerekiyor ve benim tecrübemle..." diye devam ediyor, yemi yutacağımı umarak.

Almadım. "Her şey kontrolüm altında, Dick." Tercümesi: Ofisimden defol git.

"Tabii ki. Tavsiyeye ya da yardıma ihtiyacın olursa kapım her zaman açık. Hepimiz ROSSI'nin senin liderliğinde geliştiğini görmek istiyoruz."

"Bu doğru." Parmaklarımı masaya vuruyorum ve saatiye bakıyorum.

Richard'ın ağzı seğiriyor ama başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp gidiyor, arkasından çaresizlik kokusu geliyor. Kapı tıkırdayarak kapandığında içimi çektim. Akbabalar çoktan etrafımda dönmeye başlamış, hata yapmamı bekliyorlar. Böyle bir şey olmayacak.

Sandalyemi döndürüp pencereye bakıyorum, Los Angeles'ı seyrediyorum. ROSSI bugün benim sayemde bu hale geldi ve birinin büyükbabamın mirasını lekelemesine izin verirsem lanetleneceğim.

Masamdaki evrak yığınları arasında kendimi kaybetmek üzereyken asistanım Cole kafasını içeri uzattı.

"Bay Rossi," dedi sesi kısık bir şekilde, "Bayan Sinclair burada. Sizinle konuşmak istiyor."

İçimi çektim ve masamdan geri çekildim. Cole burada güvendiğim birkaç kişiden biri. İşini biliyor ve hiçbir şeyi cazibesine kaptırmaya çalışmıyor.

"Onu içeri gönder," diyorum, kalemi masanın üzerine fırlatarak, şu anda ihtiyacım olan son şey başka bir kesinti olsa da.

Kapı açılıyor ve Vivian Sinclair içeri giriyor. Ofisime adımını attığı anda dikkatleri üzerine çekiyor. Uzun, siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülürken zarifti. Yeşil gözleri keskin, neredeyse yırtıcı ve iki parçalı beyaz bir takım elbise giymiş, göğüs dekoltesi benim lanet havuzum kadar derin. Bana doğru adım atarken topukları mermere çarpıyor. Onu selamlamak için masamın arkasından kalkıyorum.

"Vivian," diyorum masanın etrafından dolaşarak. Topuklularla bile benden bir karış daha kısa. "Seni beklemiyordum."

Elini uzatıyor, ben elini tutarken diğer eli kolumda geziniyor.

Dokunma bana. Uzaklaşmadan önce parmaklarının ön kolumda çok uzun süre kaldığını hissediyorum. Bu kasıtlı ve o da bunun farkında.

"Buralardaydım," diye başlıyor, sesi yumuşak ve ölçülü. "Bay Rossi'nin cenazesinden sonra uğrayıp nasıl olduğunuzu görmek istedim. Eminim zor bir dönem geçiriyorsunuzdur."

"Bay Rossi hayatta ve iyi durumda," diye kestirip attım. Büyükbabamın vefatı hakkında konuşmak ya da şakalaşmak için pek havamda değilim.

"Doğru, doğru." Kıkırdıyor ve bana bakıyor, gülümsemesi soğuk ve kendinden emin. "Yaklaşan işbirliğimizi konuşmak istiyordum. Ayrıntıların üzerinden geçmek için bir toplantı ayarlamamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm." Vivian ülkedeki en başarılı mücevher şirketlerinden birinin sahibi. Koleksiyonlarından birinin lansman partisinde tanışmıştık ve o zamandan beri ROSSI ile çalışma konusunda kararlı.

Gözleri benimkileri arıyor, ifadesi neredeyse fazla mükemmel. İstediklerini elde etmeye alışkın olduğu çok açık. Ben de öyle.

"Bunun için zaman bulabileceğimize eminim," diyorum ses tonumu nötr tutmaya çalışarak. "Ne zaman buluşmayı düşünüyordunuz?"

"Esnek biriyim," diye yanıtlıyor başını hafifçe eğerek. "Eminim şu anda yapacak çok işin vardır. Belki bu hafta içinde bir şeyler ayarlayabiliriz? Programımı *sizinkine uyacak* şekilde ayarlayabilirim."

Benimkine uyuyor, ha? Kelimelerin ağzından çıkış şekline bakarak gözlerimi kısma dürtüsüyle savaşıyorum. Kelimeler hesaplı, hareketleri kasıtlı.

"Asistanım sizinle koordinasyonu sağlayacak," diyorum, konuşmayı tekrar işe döndürmeye çalışarak. "Şimdi konuşmak istediğin özel bir şey var mı, yoksa toplantıyı bekleyelim mi?"

"Şimdilik özel bir şey yok." Vivian başını sallıyor, burun delikleri açılıyor. *Beklediğin cevap bu değildi, değil mi şekerim?* "Sadece durum değerlendirmesi yapmak ve işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

"Pekâlâ," diyorum başımı sallayarak. "Buluşmamızı dört gözle bekliyorum." Elimi uzattım, o da tuttu."

"Ben de." Gülümsemesi gergin. Gitmeden önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor, topukları mermer zemine sertçe vuruyor. Masama geri oturuyorum, düşüncelerim dönüp duruyor. Vivian Sinclair buraya sadece iş için gelmedi, buna hiç şüphe yok. İşbirliğimiz şimdilik bunu göz ardı etmemi gerektirecek kadar önemli.

Saatime bakıyorum ve neredeyse çıkma vaktinin geldiğini fark ediyorum. Akşam yemeği için Ethan Turner'la geçen haftadan beri övgüyle bahsettiği yeni bir restoranda buluşacağım. Ethan yaklaşık iki yıl önce CBK Media'nın başına CEO olarak geçmek üzere Los Angeles'a taşındığından beri kısa sürede en yakın arkadaşım haline geldi. Yollarımız ilk kez onun şirketinin balosunda kesişti. Bana yaklaşmıştı,

Hayvan barınağı için yapılan isimsiz bağışın benden geldiğini bir şekilde ortaya çıkardı. O zamandan beri sağlam bir dostluk kurduk. Telefonum çaldı ve yere baktım. *Kurttan bahset.*

Yoldaym.

Restorandan havuz alanına doğru yürürken Ethan'ı masalardan birinde elinde içkisiyle sırtırken görüyorum. Onun golden-retriever enerjisi neredeyse kör edici, ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Tam zamanında geldin," diye sesleniyor Ethan, sesi odanın içinde gürleyerek. Kafalar dönüyor ama umurunda bile değil. Asla umursamaz.

"Hiç sesini alçaltmaz mısın?" Onun karşısındaki koltuğa kayıyorum.

Gülüyor, başını sallıyor. "Biri senin sürekli kasvetini dengelemeli, dostum."

Takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve inkar etme zahmetine girmeden arkama yaslanıyorum. "Tatlı Angel nasıl?"

"O iyi. Eşyalarını benim evime taşıdık. Ona 'tatlı' demeyi bırakırsan daha iyi olur." Kaşlarını kaldırdı.

"Fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli." Başımı eğiyorum.

"Kız arkadaşımınla üçlü falan yapmayacağız." Ethan sözlerini güçlendirmek için öne doğru eğiliyor.

"Meleğinin benden biraz fazla hoşlanmasından mı korkuyorsun?" Çenemi kaldırıyorum ve Ethan sonunda bir kahkaha atıyor.

"Sadece beni çıplak görmek istediğini söyle, dostum. Burası Los Angeles; burada yargılamayız." İçkisinden bir yudum alıyor ve garsona masamıza gelmesini işaret ediyor.

"Ben Los Angeles'lı değilim, sen de değilsin," diyorum.

"Sence burada gerçekten Los Angeles'ta doğup büyümüş tek bir orospu çocuğu var mıdır?" Garson bize yaklaşırken tekrar eğiliyor.

On dokuz yaşından bir gün bile büyük görünmeyen genç adama bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Nerelisin sen?" Bana bakmak için durakladığında soruyorum.

"Ben, uh-" diye kekeliyor ve ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olmayan Ethan'a bakıyor. "Oklahoma, efendim?" diyor tereddütle.

"Tanrım, dostum. Zavallı çocuğu rahat bırak." Ben çoktan cüzdanıma uzanırken Ethan kıkırdıyor.

Yüz dolarlık bir banknot çıkarıp garsona uzatıyorum. "İş arkadaşlarına da nereli olduklarını sor. Bu zahmetin karşılığı."

Garson bana kocaman gözlerle bakıyor.

Ethan eğlenen bir gülümsemeyle, "Araştırma için," diye araya giriyor. "Ve arkadaşım için bir Macallan daha getir lütfen."

"Ah... evet, efendim." Garson hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle başını sallıyor, parayı alıyor ve aceleyle talimatlarını yerine getirmeye gidiyor.

Ethan sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Kendini eğlendirmek için hiçbir fırsatı kaırmıyorsun, değil mi?"

"Hayat sıkıcı olmak için çok kısa," diyorum garsonun kalabalığın içinde kaybolmasını izlerken.

"şerefine," diye yanıtlıyor Ethan, kadehini sahte bir şekilde kaldırarak.

Bir dakika sonra ocuk ikilerimizle geliyor ama cevaplarımızı getirmiyor, bize hâlâ etrafı soruşturduğunu bildiriyor.

"Izgara biftek ve caprese salatası istiyorum, lütfen." Ona menüyü uzattım.

"Bana da bir hamburger," diye ekliyor Ethan.

"Peki efendim," diyerek geri çekiliyor ocuk ve mutfağa dönüyor. Viskimden hızla bir yudum alıyorum ve sıvının yakıcılığının boğazımdan aşağı kaydığını hissediyorum.

"Al, senin olsun," diyerek bardağı Ethan'a uzatıyorum. "Ben sürüyorum."

"Bu pşme sayılır mı?" Ethan gözlerini bana dikeyor. Kaşlarımı kaldırıp gülmesine neden oluyorum, sonra bardağı çekip

Ona doğru.

"Bugün neden bu kadar düşünceli görünüyorsun?" diye soruyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"*Merda*," diye iç geçiriyorum, yanıımızdaki havuzdaki küçük dalgalanmalara bakarak. Ethan beni okumakta her zaman başarılı olmuştur ve bugün de durum farklı değil.

"O kadar kötü, ha?" Ethan içkisini ağzına götürürken soruyor.

"Akbabalar şimdiden etrafımda dolaşmaya başladı." Dirseklerimi sandalyenin kolçaklarına dayıyorum ve parmaklarımı önümde kenetliyorum.

Ethan başını sallayarak, "Sanırım kan kokusu alan köpekbalıkları için yas dönemi diye bir şey yok," diye düşünüyor.

"Köpekbalıkları." Homurdanıyorum. "Sülükler bunun için daha iyi bir kelime."

Çocuk salatayla dönüyor ve onu masanın ortasına yerleştiriyor.

"İşte salatanız. Ve um," rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor. Ona bakıyorum, devam etmesi için ısrar ediyorum, "Şuradaki garson Ohio'dan. Kısa saçlı garson Georgia'lı ve vardiyası yeni biten diğer garson da İtalyan ama Florida'da büyümüş."

İtalyan, ha?

Dönüp işaret ettiği yere bakıyorum ve genç bir kızın gitmeye hazır olduğunu görüyorum. Bir bakış. Bir tek sikiş

Bir anlık bakış kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyor. Koyu kestane rengi saçlar, ela gözler, narin bir boyun ve omuzlar. Nefes kesici bir kadın. Gözleri, makyaj yapmadığını açıkça görebildiğim halde makyaj yapmış gibi görünmesini sağlayan uzun koyu kirpiklerle çerçevelenmiş. Bebek pembesi dudakları dolgun ve onları dilimle ayırmayı hayal etmekten kendimi alıkoymak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Sağ ol dostum. Tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim," Ethan'ın sesi uzaklarda yankılanıyor ama kızın büyüüne kapıldığım için dikkatimi veremiyorum.

Hayatımda pek çok güzel kadın gördüm. Çoğunu da becerdim. Ama bu küçük şey daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyor, oynamak istediklerimin hiçbirine benzemiyor.

"Ben çıkıyorum Jenna. Yarın görüşürüz," diye sesleniyor kısa saçlı garsona, küçük omzunun üzerinden küçük bir çanta sallarken. Dumanlı sesini duyunca yanaklarımın içini ısıırıyorum ve kanım kemerimin altına doğru akıyor - o narin bileklerin etrafında görmek istediğim bir kemer. Yepyeni hiperfiksasyonuma daha fazla bakma fırsatı bulamadan Ethan parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor.

"Hey, dünyadan Rossi'ye." Bunu bir el sallamasıyla takip ediyor. "Tekrar hoş geldin."

Dikkatimin dağılmasını atlatarak ona dönüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Sanırım burada Los Angeles'ta doğup büyümüş *bir tane bile orospu çocuğu* yok," diye alıntı yaparak konuşmaya geri dönmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Ethan dikkatimin dağıldığını fark etti ve bakışlarımı takip etti.

"İlginç bir şey görüyor musun?" diye soruyor bilmiş bir gülümsemeyle. Kapalı şelalenin arkasında kaybolurken ona dönüp bakıyorum.

"Belki," diyorum, çoktan reddetmeye çalışıyordum ama kız yeniden ortaya çıkıyor ve bakışlarımı bir mıknatıs gibi kendine çekiyor.

"Yarın görüşürüz Mike." Barın arkasındaki genç adama nazikçe gülümseyerek içimde karanlık bir şeyler uyandırıyor. Ne kadar meraklı. Yeni favori restoranımı buldum.

"Zavallı kız." Ethan kıkırdıyor. "Kendini neye bulaştırdığının farkında değil."

Hayır, bilmiyor. Ve ben de daha iyi olduğumdan emin değilim.

Şimdi okumaya devam edin [BURADA](#)

"Milyarder Düşmanımla Sıkışıp Kalmak" kitabını okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz lütfen bir yorum bırakmayı düşünün ve yeni bir kitabım çıktığında haberdar olmak için takip etmeyi unutmayın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

